

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி

6, 7, 8, 9 பத்துக்கள்

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திவ்யர்த்ததீபிகை யுரையுடன் கூடியது

ஸ்ரீஸ்வாமியின் அறுபத்தைந்தாவது

திருநகஷத்ரபூர்த்தி நினைவுமலராக

வெளியிடப்பட்டது

— மூன்றாம் பதிப்பு —

சென்னை, ரத்தினம் பிரஸ் பிரிஞ்சில் அச்சிடப்பட்டது

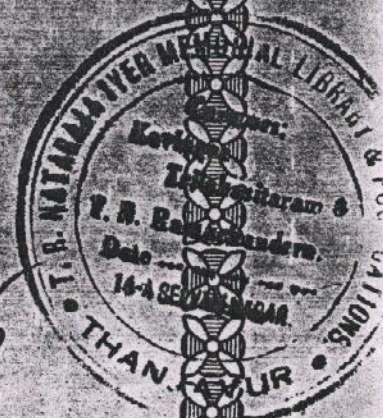
கிடைக்குமிடம்:

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்

விலை 5—8—0

மன்மதஸ்ரீ பங்குனி விசாகம்

30-3-56

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி

[ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய தீவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

—:O:—

ஆரும்பத்து—முதல் திருமொழி—வண்டு ணுநறுமலர்.

அவதாரிகை :—இவ்வாழ்வார் வாடினேன்வாடி யென்று தொடங்கி முதல் திருமொழியிலே, தமக்குத் திருமந்திரம் லபித்தபடியைப் பேசி, அந்தத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் கூடவே ஆராய்ச்சி செய்தருளித் திருமந்திரார்த்தத்துக்கு எல்லே நிலமான திவ்யதேசங்களிலே சென்று எம்பெருமானே ஸேவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமான ஸ்ரீபதரிகாசீரமத்தைத் தேடி வடக்கே எழுந்தருளினவளவில் 'திருப்பிரிதி' என்னுந் திவ்யதேசம் நேர்பட, இரண்டாந் திருமொழியால் அதனை அனுபவித்து, அதன்பிறகு வதரியைவணங்கி, அதற்குப்பிறகு ஸ்ரீபதரிகாசீரமத்தில் ஸந்திதிகொண் டெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியைக் கைதொழுது, பிறகு ஸாளக்ராமம், நைமிசாரணியம், சிங்கவேள்குன்றம், திருவேங்கடம் என்னுந் திருப்பதிகளை யாத்திரையடைவே மங்களாசாஸநஞ் செய்து அவ்வளவோடு வடநாட்டுத் திருப்பதிகளின் அநுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதன்பிறகு இரண்டாம்பத்தின் இரண்டாந் திருமொழி முதலாகத் தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள் சிலவற்றை யநுபவிக்கத்தொடங்கி, ஒன்பதாந் திருமொழியோடே அவ்வநுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதன்பிறகு திருக்கோவலூர் திருவயிந்திரபுரமென்னும் நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டையும் இரண்டு திருமொழிகளாலநுபவித்து, அதன்மேல் மூன்றாம் பத்தின் இரண்டாந் திருமொழி முதலாகச் சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளை யநுபவிக்கத்தொடங்கித் தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம், காழிச்சீராமவிண்ணகரம், திருவாலி, திருநாங்கூர்ப் பதினொருதிருப்பதிகள், திருவிந்தனூர், திருவெள்ளியங்குடி, புள்ளம் பூதங்குடி, கூடலூர், திருவெள்ளறை, திருவரங்கம், திருப்பேர்நகர், நந்திபுரவிண்ணகரம் ஆகிய இத்திருப்பதிகள் வரையில் அநுபவித்துத் தலைக்கட்டினார் கீழ் ஐந்தாம் பத்து முடிய.

இனி, திருவிண்ணகர் என்னுந் திருப்பதியை மூன்று திருமொழிகளால் மங்களாசாஸநஞ் செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றி, அவற்றுள் முதல் திருமொழியாலே 'திருவிண்ணகரப்பனே! ஸம்ஸாரத்தில் எனக்குப் பிறந்திருக்கும் அருசி வாசாமகோசரம்; இனி இந்நிலத்தில் என்னை நீ வைத்திருக்கத் தகாது' என்று தமக்கு பகவத் விஷயத்தினுண்டான ருசியையும் ஸம்ஸார வாழ்ச்சியிலுண்டான அருசியையும் பரக்கவின் ஸரப்பஞ் செய்கிறார்.

...

...

....

...

வண்டு ணுநறுமலரிண்டைகோண்டு பண்டைநம்வினைகேடவேன்று* அடிமேல்

தோண்டருமமரகம்பணியின்னு அங்கண்டமோடகலிடமளந்தவனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக்கருளுதியேல்*

வேண்டேன் ஸ்ரீனவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே.

அமரரும் தேவர்களும்
தொண்டரும் (மற்றுமுள்ள) பக்தர்களும்
நம் பண்டை 'நமது முன்னேத் திவ்வைக
வினை கேட னெல்லாம் தெர லைய
என்று வேணும்' என்று மிகோ
ரதித்து,
வண்டு உணும் வண்டுகள் மதுவுண்ணப்
பெற்ற மலர் மணம் மிக்க பூக்
இண்டை களிலுலாகிய மாலைகளை
கொண்டு ஏந்திக்கொண்டு
அடிமேல் திருவடிகளிலே விழுந்து
பணிய நின்று ஸேவிக்கும்படியாக நின்று
அங்கு அப்போதே
அகல் இடம் பரந்த பூமியையும்
அண்டமொடு அண்டங்களையும்

அளந்தவனே { (திருவடிகளால் வியாபித்து)
அளந்துகொண்டவனே!
ஆண்டாய் { அடியேனை ஆண்டுக்கொண்ட
பெருமானே!
விண்ணகர் { திருவிண்ணகரில் நித்ய
மேயவனே { வாஸம் செய்பவனே!
உன்னை காண் { உன்னை நான் ஸேவிக்கும்படி
பது ஓர் { யான் கருபையை
அருள்
எனக்கு அரு { என் லிஷ்யத்தில் செய்தருள்
ருதி ஏல் { வரயாகில்
மனை வாழ்க் { (இனி) ஸம்ஸார வாழ்க்
கையை { கையை
வேண்டேன் { விரும்பமாட்டேன். }

* * *—இவ்வுலகமெல்லாம் பிறர் வசப்பட்டிருக்கையில் தன் திருவடிகளைப் பரப்பி இலச்சினைபட நடந்து அவற்றை ஆட்படுத்திக் கொண்டது போலவே அடியேனையும் ஆட்படுத்திக் கொள்ள வேணும்; உனது ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளையெல்லாம் அடியேன் ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கும்படி அருள்புரிய வேணும்; இவ்வளவே அடியேன் வேண்டுவது; இப்பாழும் ஸம்ஸாரத்தில் அடியேனுக்கு இனி வாழ்வுவேண்டா; திருவிண்ணகரிலே வந்து நித்ய ஸந்திதி பண்ணியிருப்பது ஸபலமாகும்படி இத்தனை யருள்செய்யவேணும் என்று ராயிற்று.

உலகளந்தபோது “பல தேவரேத்தப் படிகடந்தான்” என்கிறபடியே பல தேவர்கள் புஷ்பங்களைத் திருவடிகளில் பணிமாறி வழிபாடுகள் செய்தமை முன்னடிகளில் கூறப்பட்டது. ‘வண்ணும்’ என்ற அடைபொழியினால் மதுவெள்ள மொழு கப்பெற்ற மலர்கள் என்றதாம். உணும்—உண்ணும்; தொகுத்தல். இண்டை—பூமாலை. அருருதியேல்—அடியேன் பக்கல் அருள்செய்யத் திருவுள்ளமாகில், எனக்கு உன்னைக் காண்பதோரருள் (செய்யத்தக்கது); இவ்வருளையன்றி மனைவாழ்க்கையை வேண்டேன் என்று முரைப்ப.

இத்திருமொழி வருசுவிருத்தத்தினால் லமைந்தது. இறுதிப்பாட்டொழிந்த ஒவ்வொரு பாட்டிலும் “ஆண்டாய்...மேயவனே” என்ற அளவடியிரண்டும் தனிமகுடம். இவ்வுண்மையுணராமல் ஒவ்வொரு பாட்டும் இரண்டடியென்றும் ‘ஆண்டாயுன்னை’ இத்யாதியான இரண்டடிகள் சேர்ந்து நான்கடியாகின்ற தென்றும் பலர் கருதுவது பொருந்தாது. அத்யாபகர்கள் நான்கடிகளை இரண்டடியாகக்கொண்டு இயல் சேவித்துவருவது முன்னோர் முறை. 1

அண்ணல்செய்தலைகடல்கடைந்து அதனுள் கண்ணுதல்க்கு கண்ணக்கண்டவனே*

விண்ணவரமுதுணவமுதிவ்வரும் பேண்ணமுதுண்டவெம்பெருமானே*

ஆண்டாயுன்னைக்காண்பதோர் அருளெனக்கருருதியேல்*

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே.

2

அண்ணல் { ‘தானே ஸர்வஸ்வாமி’ என் { அதனுள் நஞ்சு { அக்கடலிலின்று தோன்றின
செய்து { பதைக் காட்டிக்கொண்டு { காலகட விஷத்தை
அலை கடல் { அலையெறிவின்ற கடலைக் { நுதல் கண் { நெற்றிக்கண்ணானால் ருத்
கடைந்து { கடைந்து { ரா

தேவர்கள் புஷ்பங்களைத் திருவடிகளிற் பணிமாறி வழிபாடுகள் செய்தமை முன்னடிகளிற் கூறப்பட்டது. ‘வண்ணேணும்’ என்ற அடைமொழியினால் மதுவெள்ள மொழுகப்பெற்ற மலர்கள் என்றதாம். உணும்—உண்ணும்; தொகுத்தல். இண்டை—பூமலை. அருளுதியேல்—அடியென் பக்கல் அருள்செய்யத் திருவுள்ளமாகில், எனக்கு உன்னைக் காண்பதோர் (செய்யத்தக்கது); இவ்வருளையன்றி மனைவாழ்க்கையை வேண்டேன் என்று முரைப்பீர்.

இத்திருமொழி வஞ்சிவிருத்தத்தினு லமைந்தது. இறுதிப்பாட்டொழிந்த ஒவ்வொரு பாட்டிலும் “ஆண்டாய்...மேயவனே” என்ற அளவடியிரண்டும் கனிமகுடம். இவ்வுண்மையுணராமல் ஒவ்வொரு பாட்டும் இரண்டடியென்றும் ‘ஆண்டாயுன்னை’ இந்நயாதியான இரண்டடிகள் சேர்ந்து நான்கடியாகின்ற தென்றும் பலர் கருதுவது! பொருந்தாது. அத்பாபகர்கள் நான்கடிகளை இரண்டடியாகக்கொண்டு இயல் ஸேவித்துவருவது முன்னோர் முறை. (சு)

அண்ணல்சேய் தலைகடல் கடைந்து அதனுள்

கண்ணுதல் நஞ்சுண்ணக் கண்டவனே *

விண்ணவ ரமுதுண வமுதில் வரும்

பெண்ணமு துண்ட வெம்பெருமானே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக்கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (உ)

அண்ணல் { தானே ஸர்வஸ்வரமி’
செய்து { என்பதைக் காட்டிக்
கொண்டு
அலை கடல் { அலையெழிகின்ற கடலைக்
கடைந்து { கடைந்து
அதனுள் நஞ்சு { அக்கடலினின்று
தோன்றின காலகூட
விஷத்தை
முதல் கண் { நெற்றிக்கண்ணினுள்
நுதரன்
உண்ண { உட்கொள்ளும்படியாக

கண்டவனே கியமித்தவனே!,
விண்ணவர் தேவர்கள்
அமுது உண அம்ருதபாநம் பண்ணுநிற்க
அமுதில் * { அந்த அம்ருதத்திலிருந்து
வரும் பெண் { ஸாரமாகக் கிளர்ந்த
அமுது { பிராட்டியாகிற
அம்ருதத்தை
உண்ட அநுபவிக்கப் பெற்ற
எம் பெருமானே!—;
ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * *—தூர்வாஸமாமுனிவர் தாம் தேவேந்திரனுக்கு அன்புடன் அளித்த பூமலையை அவன் அலக்ஷியஞ் செய்தது கண்டு ‘இப்படி செல்வச்செருக் குற்றி உன்னுடைய செல்வமெல்லாம் கடலில் ஒழிந்து போகக்கடவன’ என்று சபிக்கவே அப்படியே போய்விட, அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றிட்டனர்; பிறகு தேவர்களெல்லாரும் திரண்டு வந்து எம்பெருமானைச் சரணமடைய, திருமால் திருவருள்கூர்ந்து கடல்கடைந்து அமுதமளித்து வாழ்வித்தான் என்பது ப்ரஸித்தம். கடல் கடைகையில் காலகூட விஷம் கடலினின்று தோன்றிற்றாக, அதனை ஆர்க்குக் கொடுப்பதென்று புர்க்கையில் அகர்தாம்பூலம்

வேண்டிநிற்கும் சிவபிரானுக்கே கொடுப்பது தருதியென்று துணிந்து அப்பிரா
னுக்கு உண்ணக்கொடுத்த வரலாறு முதலடியிற் கூறப்பட்டது.

அக்கடலில் புறவமுது, உள்ளமுது என இரண்டு அமுதமுண்டாயின;
புறவமுதாகிய உப்புச்சாறு தேவர்கட்களிக்கப்பட்டது; “சீதக்கடல் உள்ளமுது”
எனப்பட்ட பிராட்டியாகிய உள்ளமுது தன்னால் ஸ்விசுரிக்கப்பட்டது என
ரஸோகதியாக அருளிச்செய்வது இரண்டாமடி..

‘ஆண்டாயுண்ணைக்காண்பதோர்’ என்ற தொடரை ஒன்பது பாட்டிலுஞ்
சேர்த்து அறுஸந்திப்பது. பகவத்விஷய ப்ராவணயத்திலும் விஷயாந்தர
விசத்தியிலும் தமக்குள்ள உறுதியை ஒருகாலுக்கு ஒன்பதின்காலாக உரைக்கிற
படி.

அண்ணல் செய்து = தன்னுடைய ஸ்வாமித்தவத்தைப் பிரகாசிப்பித்துக்
கொண்டு என்றாவது, தன்னுடைய ஒளநார்பத்தைக் காட்டிக்கொண்டு என்றாவது,
பொருள் கொள்ளலாம். அலைகடல் = அலைகளையுடைய கடல் என்றால் ககர
வொற்றுமிகும்; அலையெனிகின்ற கடல் என்க. சிவனுக்கு நெற்றியில் மூன்றாவது
கண் உள்ளதனால் ‘நுதற்கண்’ எனப்படுவான். (உ)

குழல்நிற வண்ண நின்குறுகோண்ட
தழல்நிற வண்ணன் நண்ணார் நகரம்
விழ * நனிமலை சிலைவளைவுசெய்து, அங்
குழல்நிற வம்பது வானவனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளேனக் கருளுதியேல் *
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (ங)

குழல் நிறம் { திருக்குழலின் நிறம்
வண்ண { போன்று நீலமான
நிறத்தையுடையவனே !,

ன் கூறு { உனது திருமேனியிலே
கொண்ட { ஒரு பகுதியை இடமாக
வுடையனும்

தழல் நிறம் { நெருப்பின் நிறம்போன்ற
வண்ணன் { நிறமுடையனுமான
ருத்ராஸல்

நண்ணார் { பகவதான அசுரர்களின்
நகரம் விழ { முப்புரம் முடியும்படியாக

நனி மலை { மிகப் பெரிதான மேருமலை
போன்ற
சிலை வில்லை

வளைவு { வளைத்து
செய்து

அங்கு அதுதன்னிலே

அழல் நிறம் { நெருப்புப்போன்ற அம்பில்
அம்பு அது { ஆவேசித்த
ஆனவனே { நின்றவனே !

ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * *—முற்காலத்தில் தாரகாஸுரனுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மணி,
தாரகாசுஷன், கமலாசுஷன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ்செய்து பிரமனிடம்
பெருவரம் பெற்று வானத்துப் பறந்துசெல்லுந் தன்மைவாய்ந்த மூன்று
பட்டணங்களை யடைந்து மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம்
நினைத்த விடங்களிற் பறந்து சென்று பலவிடங்களின் மேலும் இருந்து அல்விடங்
களைப் பாழாக்கிவருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர்

“ ஏறாளமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும் கூறாநூற் தணிபுடம்பன்” என்றும், “ ஆக்கும் புலியினதளுமுடையா ரவரொருவர் பக்கம்நிற்க நின்ற பண்பார்” என்றும் (“நினைகறுகொண்ட தழல்நிறவண்ணன்” என்று இவ்விடத்

தும்) இங்ஙனே ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே, சிவன் முதலானோர் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப்பற்றி யிருக்கிறார்களோ? என்றொரு சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன; பிற உதாஹரித்த திருவாய் மொழிப்பாசரத்தின் வியாக்கியானங்களிலே—“ஸர்வகாலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே யிருப்பார்களோ வென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹாகுணமாய்கையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது மொக்க அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்கள்; ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்கவுண்டாகிலும் மானிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பார்களிறே; அப்படியே இவர்களிலே அடையவனோர் தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து கலஹந்தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் ‘இவ்விடம் இன்னார் பற்று, இவ்விடம் இன்னார் பற்று’ என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமாபோலே.” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

உன்னிடத்தில் உள்ளன்பு இல்லாத தாமஸர்களிடத்திலும் ஸௌசீல்யங்காட்டி அபிமானித்துக் காரியங்கள் செய்தருளுகிறாயே, பாம்பக்தனான அடியேன் பால் திருவுள்ளமிரங்கி உன்னைக்காண்பதோரான் அருளலாகாதோ? என்ற வாறு. (ந.)

நிலவோடு வெயில்நில விருகடரும்

உலகமு முயிர்களு முண்டோருகால் *

கலைதரு குழவியி னுருவினையாய்

அலைகட லாலிலை வளர்ந்தவனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (ச)

ஒரு கால்	{ (பிரளயகாலமாகிற) ஒரு ஸமயத்தில்,
நிலவோடு வெய்யில் நிலவு இரு கடரும்	{ நிலாவோடும் வெய்யிலோடும் கூடி ஸஞ்சரிக்கிற சந்திரஸூரியர்களையும்
உலகமும் உயிர்களும் உண்டு	{ உலகங்களையும் (அங்குள்ள) பிராணிகளையும் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி

கலைதரு குழவியின் உருவினை ஆய்	{ மிகச்சிறியவடிவுகொண்ட குழத்தைப்போலக் கொண்டு
அலை கடல் ஆல் இலை வளர்ந்தவனே	{ அலையெறிகின்ற கடலினிடையே ஆலத்தனரில் கண்வளர்ந்தருளினவனே!
ஆண்டாய் * * *	வேண்டேன்—

* * *—திருவிண்ணகர்மேயவனே! ஸம்ஸார வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று உன்னைக் காண்பதில் காதுகொண்டுள்ள எனக்கு அருள்புரிவது உனக்கு அரு

மயோ? அரிய பெரிய காரியங்களையும் எளிதாகச் செய்தவனல்லையோ நீ; சந்திரிகையோடு கூடின சந்திரன், ஆதபத்தோடுகூடின ஆதித்யன் முதலான எல்லாத் தேசப்பொருள்களையும் பிரளய வெள்ளங்களொள்ளாமே திருவயிற்றில் வைத்துக்காத்து ஒரு சிறு குழந்தையாய்க்கொண்டு அவ்வெள்ளத்தினிடையே தோன்றியதோர் ஆலமரத்தினிலேயே துயில்கொண்டனையே; இவ்வரிய காரியம் உனக்கு எளிதானபோது எனக்கு அருள்செய்வதுதான் அரிதோ? என்றவாறு.

கலைதருகுழலி—‘கலா’ என்னும் வடசொல் ‘பதினாறில் ஒருபங்கு’ என்று பொருள்படும் முகத்தால் மிகச்சிறுமையை உணர்த்திற்றாகும்: இளங்குழந்தை அன்றபடி. இனி, உலகத்திலுள்ள குழந்தைகள் போலன்றியே அறிவுமிக்க குழந்தை என்னவாம்; அப்போது சாஸ்த்ரமென்னும் பொருளான ‘கலா’ ப்தம் இலக்கணையால் அறிவுக்கு வாசகமாகும். (ச).

பாரேழு கடலேழு மலையேழுமாய்ச்

சீர்கேழு மிவ்வுலகேழு மெல்லாம் *

ஆர்கேழு வயிற்றினி லடக்கிநின்று அங்கு

கோரேழுத்தோருருவானவனே *

ஆண்டாயுணக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (ரு)

பார் எழும் { ஏழுதிவுகளோடு கூடிய பூமிக்கும்
கடல் எழும் { ஸப்தஸாகாங்களுக்கும்
மலை எழும் { ஸப்தகுலாசலங்களுக்கும்
ஆய் { சிர்வாஹகளுயிருந்து கொண்டு
அங்கு { அப்படிப்பட்ட பிரளயம் வந்த நாலத்து,
சீர் கெழும் { அழகு மிக்க

இ உலகு எழும் { இவ்வுலகங்களேழையும் எல்லாம்
ஆர் கெழு வயிற்றினில் { அழகுமிக்க திருவயிற்றிலே
அடக்கி நின்று { அடக்கிவைத்திருத்தவனாய்
ஓர் எழுத்து ஓர் உரு ஆனவனே { அகாரத்திற்கு முக்கியமான பொருளாயிருப்பவனே!
ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * *—எம்பெருமானுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்தியத்தையே மீண்டு மருளிச்செய்கிறார்.

பாரேழு கடலேழு மலையேழுமாய்—“நாவலந்திலே இறலித்திலே, குசையின்திலே கிரவுஞ்சத்திலே, சான்மலித்திலே தென்கின்திலே, புட்கரத்திலே யெனத்திலேயே, ஏழ்பெருந்திவிற்கு மேற்பொழிலெனப்படும்” என்ற திவாகர நிகண்டின்படி ஏழுவகைப்பட்ட தீவுகளையுடைத்தான பூமி என்று பொருள்படப் ‘பாரேழும்’ எனப்பட்டது.

கடலேழும்—“உவரோடு கரும்பு மது நெய் தயிர் பால் புனல், மாகட லேழென வகுத்தனர் புலவர்” என்னப்பட்ட ஸப்தஸாகாங்களும்.

யெனச், குலவரையேழுங் கூறுமென்ப... என்ன...
ஆய் என்றது இவற்றுக்கெல்லாம் எம்பெருமர்னே நிர்வாஹக னென்கை. இவற்
றின் ஸ்திதியெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதிர மென்றபடி.

ஓரேழுத் தோருருவானவனே ! = 1. “அகரமுதலவெழுத் தெல்லாம்” என்
கிறபடியே எல்லாவெழுத்துக்கும் மூலமான யாதொரு அகரமுண்டு, அதற்
குப் பொருளானவனே ! என்கை. அகரமானது எழுத்துக்கெல்லாம் மூல
காரணமாயிருப்பதுபோலே உலகுகட்கெல்லாம் மூலகாரணமாயிருப்பவனே !
என்பதும் விவகிதம். (ரு)

கார்கெழு கடல்களும் மலைகளுமாய்

ஏர்கெழு மூலகமுமாகி * முத

லார்களு மழிவரு நிலையினையாய்ச்

சீர்கெழு நான்மறை யானவனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (கூ)

கார்கெழு { மேகங்கள் மிகப்படிந்
திருக்கப் பெற்றது

கடல்களும் ஸமுத்ராங்களுக்கும்

மலைகளும் மலைகளுக்கும்

ஆய் தாரகனாயும்

ஏர்கெழும் ஒருங்குபட்டிருக்கிற

உலகமும் ஆகி { லோகங்களுக்கும்
நிர்வாஹகனாயும்

முதலார்களும் { பிரதானபிரமன்
முதலியோர்க்கும்

அறிவு அரு { அறியமுடியாத
நிலையின ஆய் { ஸ்வபாவத்தை
யுடையவனாயும்

சீர்கெழு நால் { சிறந்த நான்குவேதங்களுக்
மறை { கும் ப்ராதிபாத்யனாயு
ஆனவனே { மிருக்கும் பெருமானே !,

ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * *—மேகங்கள் நிர்நொண்டெழுவுதற்காகப்படியும் கடல்களையும் மலை
களையும் ஸ்வஸங்கல்பத்தால் நிலைநிற்கச் செய்திருப்பவனே !, ஸகலசராசரங்களை
யும் சரீரமாகக் கொண்டுள்ளவனே !, பிரமன் சிவனிர்திரனென்று பெருமதிப்
பாகச் சொல்லப்படுகின்ற தேவர்களாலும் ‘இப்படிப்பட்டது, இவ்வளவுடையது’
என்று அளவிட்டறியமுடியாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையுடையவனே !, நான்கு
வேதங்களாலும் நிர நிபாதிக்கப்படுமவனே ! நீ இப்படிப்பட்டவனாயிருக்கிற
யென்பதை நான் எட்டிலே கேட்டுப்போவதெல்லாமல் உன்னுடைய அஸாதாரண
காரத்தை நான் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படி என்பக்களிலே அருள்செய்வாயாகில்
நானும் மெய்யே இந்த ஸம்ஸாரவாழ்க்கையை அருவருத்தேனவேன் என்றாரா
யிற்று.

நம்மைப்போலே ஜன்னமானங்களை யுடையான பிரமன் சிவன் முதலிய
தேவர்களை ‘முதலார்களும்’ என்ற சொல்லாற் கூறியது—அவர்களை முழுமுதற்

கடவுளாக நினைத்துப் போற்றும் பிறரது கொள்கையாலென்ப. இனி, “முதலாவார் மூவரே” என்ற பொய்கையார் ஸ்ரீஸூக்திகொண்டு மென்னலாம்.

நான்மறையான்வனே ! = நால்வேதங்களைபும் பயந்தருளினவனே ! என்னவுமாம். (சு)

உருக்குறு நறுநெய்கொண் டாரழலில்

இருக்குறு மந்தணர் சந்தியின்வாய் *

பெருக்கமொடமரர்க ளமர நல்கும்

இருக்கினி லின்னிசை யானவனே *

ஆண்டா யுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே.

(எ)

இருக்கு உறும் } வேதம்வல்லவரான
அந்தணர் } பிராமணர்கள்
அமர்கள் தேவதைகளினால்
பெருக்க } (தாங்கள்) செல்வம்பெருகி
மொடி அமர } வாழும்படியாக
சந்தியின் வாய் ஸந்தியாகாலந்தோறும்
உருக்குறு நறு } உருக்கின முணம்மிக்க
நெய் கொண்டு } நெய்யைக் கொண்டு

ஆர் அழலில் ஆந்த அகநியில்
நல்கும் } ஹோமம் பண்ணுவதற்
குறுப்பான
இருக்கினில் வேதத்திலுள்ள
இன் இசை } பிரணவத்திற்குப்
ஆனவனே } பிரதிபாத்யனுவனே !
ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * * —வேதமோதியுணர்ந்த அந்தணர்கள் ஸந்தியாகாலந்தோறும் உருக்கின நெய்யைக் கொண்டு அகநியில் ஹோமம் செய்வதற்கு மந்திரமாகிய யாதொரு வேதமுண்டு, அதன் உறுப்பாகிய பிரணவத்தினால் ப்ரதிபாத்யனு புள்ளவனே !.

வேதத்தில் “வாயவயுத் ஸுதகராவஹை ஹிதிகாஸி” என்றும் “விசுயாயபஜைத வஸுகாஸி” என்றும் “வோஹஸுதயுத் ஸரிதிவ்யஸுதாவஹைதயூகாஸி” என்றும் “வெஸுதெவம் வஹுராவஹைதாநுகாஸி” என்றும் ஒவ்வொரு பல்லுக்கும் ஸாதநமாக யஜ்ஞங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன; அவற்றை விதிப்படி அனுட்டிப்பவர்கள் அப்பலன்களைப் பெற்று மகிழ்கின்றனர்; இதுபற்றியே ‘பெருக்கமோடி அமர நல்கும்’ எனப்பட்டது. பெருக்கமாவது செல்வம்; செழிப்புமாம். ‘அமரர்கள்’ என்றது அமரர்களினால் என மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருள்பட நின்றது. இந்திரன் வருணன்முதலிய தேவர்களினால் தாங்கள் செழிப்புற்று அமர்வதற்காக அவர்களை உத்தேசித்து ஹோமஞ்செய்கிற வென்றபடி.

இருக்கு = ‘ஃக்’ என்ற வடசொல்லிகாரம்; இச்சொல் வேதங்களுக்குப் பொதுப் பெயரும் ஒருவேதத்துக்குச் சிறப்புப்பெயருமாக வழங்கும். சந்தி— ஸஸ்யூர.

இன்னிசையானவனே = 'இசை' என்னுஞ் சொல் லக்ஷிதலக்ஷணையால் பிரணவத்தைச் சொல்லும்; எங்ஙனையெனில், இசையாவது ஸ்வரம்; ஸ்வரமென்பது பிரணவத்திற்கும் வாசகம்; "படுபுடாடா ஸ்ரீ: ப்ராது" என்றது காண்க. "ஓகாரொஹவாநு விஷ்ணு" என்றது முணர்க. (ஏ)

காதல்செய் தீளையவர் கலவிதரும்
வேதனை வினையது வேருவுதலாம் *
ஆதலி னுனதடியணுகுவன் நான்
போதலர் நெடுமுடிப் புண்ணியனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (அ)

போது அலர் { உரியகாலங்களிலுண்டான
நெடு முடி { புஷ்பங்களை யணிந்த
நீண்ட திரு
வபிஷேகத்தை யுடைய

புண்ணியனே பரிசுத்தனே !,
இளையவர் இளம்பெண்கள்
காதல் செய்து அன்பு செய்து
தரும் கொடுக்கிற
வேதனை ஆக்கருபமான

கலவி அது கலவிக்கு அடியாகவுள்ள
வினை கருமமானது
வேருவுதல் { (எனக்கு) அச்சந்தருவதாக
ஆம் { வுள்ளது;
ஆதலில் ஆகையினால்,
உனது அடி { (அந்தக் கருமம்தொலையும்
நான் படி) உனது திருவடி
அணுகுவன் { களை நான் வந்து
பணிசின்றேன்;
ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * *—நான் செய்த தீவினைகளை நினைக்கப்புகுந்தால் எனக்கு உடல் நடுங்குகின்றது; அநர்த்தங்களிலே கொண்டு மூட்டும்படியான விஷயாந்தர போகங்களுக்குக் காரணமான தீவினைகள் பல்லாயிரம் நான்செய்துள்ளே னாதலால் அத் தீவினைகளின் பலனாக இன்னமும் நாம் எவ்வளவு வேதனைகளை யதுபவிக்க நேருமோவென்று மிகவும் அஞ்சாநின்றேன்; திருவிண்ணகர்மோவனே ! உனது திருவடிகள் அஞ்சினார்க்குப் புகலிடமாதலாலும், நீ தானும் ஆச்ரிதரக்ஷணம் பண்ணக்கடவேனென்று வளையம் சூடிபிருக்கிற யாதலாலும் என் அச்சந்தீர உன் திருவடிகளை வந்து பணிந்தேன்; உன்னையொழிந்த விஷயங்களில் ருசியைப் போக்கின நீயே உன்னை நான் கண்ணுலேகாணலாம்படி. என்மீது அருள்புரிவாயாகில் நன்று என்றாராயிற்று.

இளையவர் காதல்செய்து தருங்கலவி = புருஷனிடத்துள்ள ஸர்வஸ்வத்தை யும் கொள்ளுகொள்வதற்காக மேலுக்கு அளவற்ற ஆசையைக் காட்டிப் பெண்கள் ஸம்ச்லேஷிப்பார்களே, அதைச் சொல்லுகிறது. அதுதான், கண்டார்க்குக் கவிழ்தலையிட்டுத் திரியவேண்டும்படியும் மேல் நரகமாகும்படியும் ஸ்வரூபஹாரியை விளைக்கக்கடவதாகையாலே வேதனை என்கிறது. (அ)

சாதலும்பிறத்தலு மென்றிவற்றைக்
காதல்செய்யாதுன கழலடைந்தேன் *
ஓதல்செய்நான்மறையாகி உம்ப
ராதல்செய் மூவுருவானவனே! *

ஆண்டாய்! உனைக்காண்பதோர் அருளெனக்கருளுதியேல் *
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே!

(கௌ)

ஓதல் செய் { பரம்பரையாக ஓதப்பட்டு
வருகிற

நால் மறை ஆகி { நான்கு வேதங்களுக்கும்
நிர்வாஹகூழ்

உம்பர் ஆதல் { மேன்மையுடையவராகச்
செய்யப்பட்டிருக்கின்ற
செய் மூ உரு { பிரமன் சிவனிர்திரானுதிய
ஆனவனே { மூவர்க்கு நியாமகரு
யிருப்பவனே!

சாதலும்
பிறத்தலும்
என்ற
இவற்றை { சாஸ்தும் பிறப்பதுமான
ஸம்ஸாரத்தை

காதல்
செய்யாது { விரும்பாமல்

உன கழல்
அடைந்தேன் { உனது திருவடிகளை
அடைந்தேன்;

ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * *—1. “சாமாறுங் கெடுமாறும் தமருந்நூர் தலைத்தலைப்பெய்து,
ஏமாறிக்கிடந்தலற்று மிவை பென்னவுலகியற்கை” என்று ஞானிகள் வெறுக்கும்
படியான இந்த ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தை என் சொல்வோம்!; மரணஸமயத்திலே
படும் கஷ்டங்களையும் பின்பு நரகங்களிற் படுங்கஷ்டங்களையும் மறுபடியும் கருக்
குழியிலே வந்து புழுந்து படும் கஷ்டங்களையும் நினைத்து நினைத்து வெறுத்து
‘இருள்தருமா ஞாலத்து ளினிப்பிழவி யான்வேண்டேன்’ என்று இந்நிலத்திற்
பிறவியைக் காறியுமிழ்ந்து, நித்ய விபூதிப்ராபகமான உன் திருவடிகளைப்
பணிந்தேன்; அருள்புரியவேணும் திருவிண்ணகர் மேயவனே! என்கிறார்.

ஓதல்செய் நான்மறையாகி=2. “வடுவெ- வடுவெ-வெஹா வவ
வனதடி-வெஹா” என்னுமாபோலே எட்டில் எழுதப்படுகையின்றியே பரம்பரையா
அத்யயநம் பண்ணியே வருகின்ற நான்கு வேதங்களுக்கும் ப்ரவசந கர்த்தாவா
யிருப்பவரென்கை.

உம்பராதல்செய் மூவுருவானவனே!=3. “ஸஹ்யஹா ஸஸிவஸ்யஹு:”
என்னும்படியாகச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்ம ருத்ரா இந்திரர்
களைச் சரீரமாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து காரியங்கள்
நடத்துமவனே! என்கை.

....

....

....

....

(கௌ)

பூமரு போழிலணி விண்ணகர்மேல் *

காமருசீர்க் கலிகன்றிசோன்ன *

பாமரு தமிழிவை பாடவல்லார் *

வாமன னடியினை மருவுவரே.

(கௌ)

1. திருவாய்மொழி 4-9-2.

2. தைத்திரீய யஜுர்ப்ரஹ்மணம்-காடகம்-3-9.

3. நாராயணபுராணம்.

பூமரு { (எப்போதும்) பூக்கள்
பொருந்தியிருக்கப்
பெற்ற
சோலைகளாலே
அலங்கரிக்கப்பட்ட
விண்ணகர் { திருவிண்ணகர்த் திருப்பதி
மேல் { விஷயமாக,

காமரு சீர் { விரும்பத்தக்க
கலிகன்றி { ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மியை
சொன்ன { புடையாரான
திருமங்கையாழ்வார்
அருளிச்செய்த
பாமரு தமிழ் { தமிழ்ப்பாசரங்கள் நிறைந்த
இவை { இத்திருப்பதிகத்தை
பாட வல்லார் { ஓதவல்லவர்கள்
வாமனன் { ஸர்வேசுவானுடைய
அடி இணை { உபயபாதங்களை
மருவுவர் { பொருந்தப்பெறுவர்.

***—பூமாருத பொழில்களால் சூழப்பட்டு நிற்ப வஸந்தமாயுள்ள திரு விண்ணகர்த் திருப்பதி விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இத்திரு மொழியை ஓதவல்லவர்கள், “வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை” என்று இவர் வேண்டாததைத் தவிர்த்து “ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோ அருளெனக்கருளுதி யேல்”! என்று வேண்டின திருவருளைப்பெற்றுப் பொலிவர் என்று இத்திரு மொழி கற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (க0)

அடிவரவு:—வண்டு அண்ணல் சூழல் கிலவொடு பார் கார் உருக்குறு காதல் சாதல் பூமரு பொறுத்தேன்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரும்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி,
பொறுத்தேன் புன்சொல் நெஞ்சில்.

அவதாரிகை:—சீழ்த்திருமொழியில் “ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோ அரு ளெனக்கருளுதியேல் வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே!” என்று ஒருகால் சொன்னப்போலே ஒன்பதின்காற் சொல்லி ஸம்ஸாரவாழ்க்கை யில் தமக்குண்டான வெறுப்பை விண்ணப்பஞ் செய்தா ராழ்வார்; அப்படி விண்ணப்பஞ் செய்யச்சொந்தேயும் எம்பெருமான் கடுக ஓடிவந்து அதனைத் தவிர்த்துத் தன்னைக் கொடுத்தருளிற்பிறன்; இன்னமும் இங்கே இவரைக் கொண்டு காரியங்கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருப்பவனாதலால் அது செய்

திலன் ; ஆழ்வாரோவென்னில், 'நாம் இப்படி துடிக்கச் செய்தேயும் இவன் அருள்புரிகின்றானில்லை ; கீழ்க்கழிந்த காலமெல்லாம் நாம் விஷயார்த்தங் களிலே மண்டிக் கைகழிந்து போனதுபோல் இன்னமும் போய்விடுவோமென்று எம்பெருமான் நினைத்திருக்கிறான் போலும் ; இப்போது நமக்கு மெய்யே ஆர்த்தி விளைந்ததை விண்ணப்பஞ் செய்தோமாகில் ஒருகால் திருவுள்ளமிடங்கக் கட்டும்' என்றெண்ணி, அநாதிகாலம் தாம் ஸம்ஸாரத்திலே உழன்றபடியையும் பலயோனிகளிலும் பிறந்து வருந்தினபடியையும் அர்த்த காமங்களை விரும்பிப் போர்தபடியையும் இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டுழந்தபடியையும், இப்போது மேல்வரக்கடவதான நாகயாதனையை நினைந்து அஞ்சுகிறபடியையும் பாக்க விண்ணப்பஞ்செய்து 'இவை என்னை கழித்துக்கொள்ளக் கூடியவையாயில்லை ; என்னுடைய சூற்றமொன்றையும் பாராதே நமக்கு இங்கொழித்கவொழியாத படியான ஸம்பந்தத்தையே பார்த்து, பிராட்டியின் பரிசுரஹமாயிருக்கிறே னென்பதையும் திருவுள்ளம்பற்றி அடியேனை ஸ்லீகரித்தருளவேணும் என்று திருவிண்ணகரப்பன் திருவடிகளிலே விழுந்து கதறுகிறதாயிருக்கிறது இத்திரு மொழியும் மேல்திருமொழியும். *

பொறுத்தேன்புன்சொல்நெஞ்சில் பொருளின்பமென விரண்மே

இறுத்தேன் * ஐம்புலன்கட் கடனாயின வாயிலொட்டி

அறுத்தேன் * ஆர்வச்சேற்றமவை தன்னை மனத்தகற்றி

வேறுத்தேன் * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர்மேயவனே!

(க)

புன் சொல் { (பிறர் சொல்லும்) அற்ப
மான வார்த்தைகளை
நெஞ்சில் நெஞ்சிலே
பொறுத் { பொறுத்துக் கொண்.
தேன் { டிருந்தேன் ;
ஐம்புலன்கள் { பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும்
கடன் ஆயின { கடமையாக
பொருள் { பராப்தமாயுள்ள
இன்பம் என { அர்த்தம், காமம் என்ற
இரண்டும் { இரண்டையும்
இறுத்தேன் அறுபவித்துத் தீர்த்தேன் ;
ஆர்வம் { (வேண்டியவர்களிடத்தில்)
சேற்றம் { பீதியென்ன,
(வேண்டாதவர்களிடத்
தில்) பகை யென்ன
ஆகிய இவற்றை

வாயிலொட்டி { 'அவசியம் நிறைவேற்றி
விடக்கடவேன்' என்று
பிரதிஜ্ঞைபண்ணி
அறுத்தேன் நிறைவேற்றிவிட்டேன் :
அவை தன்னை அந்த ராகத்வேஷங்களை
மனத்து { (இப்போது) நெஞ்சில்
அகற்றி { நின்றும் நீக்கினவனாய்க்
கொண்டு
வேறுத்தேன் { அவற்றில்
வெறுப்புற்றவனாகி,
திரு {
விண்ணகர் { திருவிண்ணகர்ப்
மேயவனே { பெருமானே ! உன்னைச்
நின் { சாணம் புருந்தேன்.
அடைந்தேன் }

* * * —புன்சொல் நெஞ்சில் பொறுத்தேன் = இதற்கு இரண்டு படியாகப் பொருளுரைக்கலாம் ; ஆபாஸ பந்துக்கள் பேசும்படியான இழிவான சொற்களை யெல்லாம் தாங்கிக்கொண்டிருந்தேன் என்னுதல் ; ஸமஸ்த கல்யாண குணநிதி

யாய்ச் செந்தாமரைக் கண்ணனுயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை ஸ்துதிக்கவேண்டிய பாசாங்களைக்கொண்டு நீசர்களை 'பனியிருங் குழலானன்' 'சுந்தரத்தோள் படைத்தான்' என்றிப்படி புகழ்ந்து கவிபாடும்படி புன்மையான கவிக்களை நெஞ்சிலே தரித்துக்கொண்டிருந்தேன் என்னுதல். முதற்சொன்ன பொருளின் கருத்து யாதெனில்;—விபீஷணமுவான் ராவணனுக்கு ஹிதமான வார்த்தைகள் சொல்லச்செய்தேயும் அவன் அவற்றை மதியாமல் "கூா஁துயிகூ஁வா஁ வஸநு==தவாம் து திக் குலபாம்ஸநம்" [இக்குலத்திற்கு இழுக்கான நீ ஒழிந்து போ] என்று திரஸ்கரித்து வார்த்தை சொல்ல, அதனால் நெஞ்சு புண்பட்ட விபீஷணன் 'இனி நாம் இந்த பிராகிருதரோடு இருக்கத்தகாது' என்று உடனே அவர்களை விட்டொழிந்து பெருமாள் திருவடிகளிலே வந்து புருந்தான்; அப்படியே நானும் ஆபாஸபந்துக்களின் நீசபாஷணங்கள் செனியில்விழும்போதே அவர்களை வெறுத்தொழிந்து சடக்கென வந்து உன் திருவடிகளிலே விழ வேண்டியது ப்ராப்தமாயிருந்தும் அது செய்யாதே நெடுநாள்வரையில் அந்த பிராகிருதர்களின் புன்சொற்களையெல்லாம் ஜுகுப்ஸையின்றி நெஞ்சிலே தாங்கிக் கொண்டிருந்தேனே! என்று பூர்வவருத்தத்திற்கு அதுதாபப்படுகிறபடி.

ஐம்புலன்கட் கடனாயின பொருளின்பமேன விரண்டு மிறத்தேன்==தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகஷம் என்று நால்வகைப்பட்ட புருஷார்த்தங்களில் தர்மத்தையும் மோகஷத்தையும் உபேக்ஷித்து அர்த்தகாமங்களை விரும்பி யொழிந்தே நென்கை. இவ்விரண்டும் பஞ்சேந்திரியங்களுக்குக் கடன்போலும்; கடன்பட்டால் அது எப்படி அவசியம் கொடுத்தே தீர்த்தக்கதோ அப்படி இந்திரியங்களுக்கு அவசியம் விளைவிக்கவேண்டியவை அர்த்த காமங்கள் என்க. இறுத்தேன்—கடனைக் கொடுத்தேதொலைப்பாசைப்போலே அர்த்தகாமங்களை இந்திரியங்களுக்குச் செலுத்தினென்கை.

ஆர்வச்சேற்றம் வாயிலோட்டி யறுத்தேன்=அதுகலரிடத்திலுண்டாகும் ப்ரேமம் ஆர்வமென்கிறது; பிரதிகுலர் பக்கலுண்டாகும் த்வேஷம் சேற்ற மென்கிறது; அர்த்தகாமங்களை ஸாதிக்க முயற்சி செய்யும்போது அவற்றுக்குச் சிலர் அதுகலராகவும் சிலர் பிரதிகுலராகவும் ஏற்படுவர்; அதுகலரிடத்து ஆர்வ மும் பிரதிகுலரிடத்துச் செற்றமும் உண்டாவது இயல்பு; அவை உண்டான வானே அதுகலரை நோக்கி 'நான் என் உபிரையளித்தாகிலும் உமக்கு வேண்டிய நன்மைகளைச்செய்கிறேன்' என்றும், பிரதிகுலரை நோக்கி 'உன்னைக்கூண்டோடு கொலைசெய்து விடுகிறேன்' என்றும் பிரதிஜ்ஞைகள் செய்வதும் வழக்கம்; அப்படியே நானும் பிரதிஜ்ஞைசெய்து அதைக் காரியத்தாலும் தலைக்கட்டி விட்டேனென்கிறார். வாயில்—வாயினால், ஒட்டி—பிரதிஜ்ஞைசெய்து, அறுத் தேன்—செய்தும் முடித்தேன். ஆக இவ்வளவும் தமது முன்னைய நிலைமைகளைச் சொல்லி, மேல் இப்போதைய ஆபிமுகக்கயத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அவை தன்னை மனத்தகற்றி வேறுத்தேன் நின்னடைந்தேன்' என்று. 'அவைதன்னை' என்றது—முதலடியிற் சொன்ன பொருளின்பங்களை என்றாவது, மூன்றாமடியிற்

சொன்ன ஆர்வச்செற்றங்களை யென்றாவது கொள்ளலாம். அர்த்தகாமங்களில் நசையொழிந்து, (அல்லது, சாகத்வேஷங்களைத் தவிர்த்து) நின்னடைந்தேன் என்றாயிற்று. (க)

மறந்தே னுன்னைமுன்னம் மறந்தமதியில்மனத்தால் *

இறந்தே னெத்தனையும் அதனாலிடும்பைக்குழியில் *

பிறந்தேயெய்த்தொழிந்தேன் பெருமான் ! திருமார்பா ! *

சிறந்தேன்னின்னடிக்கே திருவிண்ணகர்மேயவனே !

(உ)

திருவிண்ணகர் மேயவனே !—;

உன்னை { (எப்போதும் ஸ்மிரிக்கத் தகுந்தவனான) உன்னை

முன்னம் முதலிலே

மறந்தேன் மறந்தொழிந்தேன் ;

(அதற்குமேலே)

மறந்த மகி இல் மனத்தால் { இப்படி மறந்தோமே ! என்கிற அறுதாப வுணர்ச்சியுமில்லாத மனத்தையுடைமையினால்

எத்தனையும் { மிகவும் [அசித்தைக் காட்டிலும்]

இறந்தேன் { நிவீரனாகக் கெட்டுப் போனேன் ;

அதனால்

ஆகையினாலே

இடும்பை

துக்கங்களுக்கு ஆஸ்பதமான

குழியில்

கர்ப்பக்குழியில்

பிறந்தே

{ இடைவிடாத ஜனன மரணங்களை யுடையனாய்க் கொண்டு

எய்த்து ஒழிந்தேன்

{ அநர்த்தப்பட்டுப் போனேன் ;

திரு மார்பா பெருமான்

{ பிராட்டியை மார்விலே யுடைய பெருமானே !

நின் அடிக்கே

உனது திருவடிகளுக்கே

சிறந்தேன்

{ (இப்போது) தகுந்தவனாக அமைந்தேன்.

***—முமுகூஷுக்கு அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநம் முக்கியமானது ; எம்பெருமானை உணர்தல், தன்னையுணர்தல், உபாயத்தையுணர்தல். பேற்றையுணர்தல், பேற்றின் விரோதியையுணர்தல், ஆகிய இவை அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநமெனப்படும். இதில் முதல்தான பரஸ்வருபஜ்ஞாநம் தமக்கு இல்லாமையை அருளிச் செய்கிறார் மறந்தேனுன்னை முன்னம் என்று. முதல் முதலாக உன்னையன்றோ நான் மறந்தொழிந்தே நென்கிறார். முன்னம் என்பதற்கு அநாதிகாலமாக என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னபடி பொருளின்பங்களை ஆதரித்ததுபோல ஒரு மூலையில் உன்னையும் நான் ஆதரித்திருக்கலாமே, அந்தோ ! அது செய்யப்பெற்றிலேன் !, உன்னை மறந்தே போனேன். ஒரு காலும் நெஞ்சிலும் நினைக்கக்கூடாதவற்றை [அர்த்தகாமங்களை] இடைவிடாது சிந்தித்தேன் ; ஒரு நொடிப்பொழுதும் மறக்கவொண்ணாத உன்னை இறைப்பொழுதும் நினையாதொழிந்தேனந்தோ !. “யெபொ நாராயணஹ்நா—த்யேயோ நாராயணஸ்ஸதா” என்று சாஸ்த்ரங்கள் முறையிடாநிற்க, பாவியேன் விபரீதனானென்கிறார். கீழ்க்கழிந்த காலங்களில் உன்னை நான் ஒருநாளும் அறிந்திலேன்’ என்றன்றோ இங்குச்சொல்லவேண்டும் ; அப்படி சொல்லாமல் மறந்தேன் என்னலாமோ ? சிலகாலம் அறிந்திருந்து பின்னை அவ்வறிவு மாறினன்றோ

‘மறந்தேன்’ என்று பிரயோசிக்கலாம்; இதுவரையில் உன்னைப்பற்றின அறிவு ஒருகாலுமெனக்கு உண்டாயிருக்கவில்லைபென்று சொல்லவேண்டுமிடத்து மறந்தேனென்னலாமோ? என்று ஒரு சிறிய சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இதற்குப் பெரியவாச்சான் பின்னை யருளிச்செய்தது காண்மின்:—“உன்னை யென்கிற விடத்திலே ஸம்பந்தத்தை ஸ்மரித்தவராகையாலே, அந்த ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவி கமேயாகையாலே சிலநான் ஸ்மரித்து மறந்தாப்போலே தோன்றிற்று.” என்று.

இவ்விருள்தருமானால்தில் எம்பெருமானை மறப்பதென்பது ஸஹஜமே; இது வியப்பன்று; ஆயினும், ‘இப்படி மறந்தொழிகின்றோமே!’ என்கிற அதுதாப வுணர்ச்சியாகிலும் இடையிடையே தோன்றுமாயின் நன்றாகும்; அந்தோ! அவ்வதுதாபமு மில்லாமையாலே கெட்டேனென்கிறார் மறந்த மதியில் மனத்தா லிறந்தேன் என்று. இறந்தேன் என்றது சைதன்யம் கெட்டு அசேதநமேயாகப் பெற்றேனென்கை. “சுலபெவ ல லவதி சுலபு ஹேதி வெடிவெசு” என்ற

உபரிஷத்துக்காண்க. ‘எத்தனையும் இறந்தேன்’ என்கையாலே அசித்திரகாட்டி லும் கடைகெட்டவனானேன் என்பது பெறப்படும். அசித்துக்கு அடியோடு உணர்ச்சியில்லாமையாலே அது பசுவத்விஷயத்தை நினையாதிருப்பது ஸஹஜம்; அறிவுக்கு நிலமான நான் அறிவின் காரியம் பெருமையாலே அசித்திலும் கடை கெட்டேனென்கை.

அதனாலிமேம்பைக்குழியில் பிறந்தே எய்த்தொழிந்தேன் = அதுதாபமு மில்லா மையால்தான் மேன்மேலும் துக்கங்களுையே வினைக்கக்கடவதான ஸம்ஸாரத்தி லேயே பிறப்பது பிறப்பதுமாய் அநர்த்தப்பட்டுப்போனேன். இதைக்கடா சித்தே ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தில் “கிரநுஸயியொ ஹதா ஹெ வ்யஸு” என்றருளிச்செய்தா ரென்னலாம்.

எய்த்தொழிந்தேன் என்றதற்குப் பெரியவாச்சான்பின்னை மருமமறிந்து வெளியிட்ட ஆழ்பொருள் காண்மின்;—“[எய்த்தொழிந்தேன்] இன்னும் பிறக் கைக்கடியான கர்மவாஸகையுண்டேயாகிலும் பிறக்கைக்கு தாவ்யயில்லாதபடி யானேன்;—கர்மவாஸகைகிட்டு பிறக்கவேண்டுகூலும் பிறக்கைக்கு சூதமனல் லென்” என்று. பலபல யோசிக்கிற பிறந்து பிறந்து, கித்யமான ஆத்மாவது வுங்கட உருவழிந்து போகப்பெற்றேன், இனி கர்மசேஷங்கள் கிடந்தாலும் என்னால் ஐனிக்கமுடியாது என்றவாறு. இது ரஸோக்தி. திருமார்பா! நின் னடிக்கே. சிறந்தேன் = இப்படி அஸத்தான என்னை எப்படி அங்கீகரிப்பது! என்று விசாரிக்கவேண்டாமல் குற்றங்களையும் நற்றவாக உபபாதிக்கிற பெரிய பிராட்டியார் திருமார்பிலேயே இடைவிடாது இருந்துகொண்டு புருஷகாரம் செய்யும்போது இனி எனக்கு என்ன குறை? நான் உன் திருவடிகட்குத் தகுந்த ஹேன். (உ)

மானேய்நோக்கியர்தம் வயிற்றுக்குழியிலுழைக்கும் *
ஊனேயாக்கைதன்னை உதவாமையுணர்ந்துணர்ந்து *
வானே மானிலமே வந்துவந்தேன் மனத்திருந்த
தேனே * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.

(நு.)

வானே மா { தியவலிபூகிக்கும் லீலா
நிலமே { விபூகிக்கும்
நிர்வாஹகனே !,
உவந்து வந்து { (பரமபதத்தில் நின்றும்)
உவப்போடே வந்து
என் மனத்து { என்மனத்தில் தியவாஸம்
இருந்த { பண்ணுகின்ற
தேனே { பரமபோக்யனே !
திரு விண்ணகர் மேயவனே !—;
மாண் எய் { மாணப்போன்ற
நோக்கியர்தம் { கண்ணழகையுடையரான
ஸ்தீரிகளினுடைய

வயிற்று { கர்ப்பக்குழியில் இருந்து
குழியில் { கொண்டு
உழைக்கும் { உஷ்டப்பமேதாய்
ஊன் எய் { மாம்ஸாதிகள் நிறைந்ததான
ஆக்கை { தன்னை { சரீரத்தினுடைய
உதவாமை { உபயோகமற்ற தன்மையை
உணர்ந்து { நன்றாக அறிந்து
உணர்ந்து {
நின் { உன்னைவந்து பற்றினேன்.
அடைந்தேன் {

* * *—இந்த உடல் எப்படிப்பட்டது? ஸ்தீரிகளின் கர்ப்பப்பையிலே
கிடந்து படாதபாடுகளும்பட்டு 1. “ தீண்டாவழும்பும் செந்நீரும்சீயும் நரம்பும்
நிசுறிதசையும் வெண்டா நாற்றம் மிகுமுடல் ” என்கிறபடியே **மாம்ஸாதிகள்**
மலிந்துகிடப்பது; இப்படிப்பட்ட உடற்பிறவி நமக்குந்தகாதென்று நன்குணர்ந்
தேன்; அது தொலைவந்தகாக உன் திருவடிகளிலே வந்து செந்தேன் திருவிண்
ணகர்மேயவனே !.

ஸாதாரணமாக, ‘ மாதர்களுடைய வயிற்றுக்குழியிலுழைக்கும் ’ என்று
சொல்லவேண்டுமிடத்து ‘ மானேய் நோக்கியர்தம் ’ என்று அவர்களுடைய
கண்ணழகை வருணித்துப்பேசுவது அவசியமன்றே; கலவிக்கு உரிய மாதர்களைச்
சொல்லுவதானாலன்றோ அப்படி வருணித்துப் பேசவேணும்; இங்கே வருணித்
துப்பேசினதேன்? என்னில்; தங்களுடைய பருவமும் பேதைமையும் கிடக்கச்
செய்தே ‘ **ஒருப்ரணை உண்டாகவேணும்** ’ என்று **நோன்பு நோற்கிறார்களே !**,
ஒரு ஆத்மாவை ஸம்ஸாரியாக்கிக் கெடுப்பதற்கன்றோ அவர்கள் இப்படி நோன்பு
நோற்பது !, தங்கள் கண்ணழகு முதலியவற்றால் சாதலரைப் பிச்சேற்றிக்
கொண்டு போதுபோக்காமல் **பல நோன்புகள் நோற்று ஒரு ஆத்மாவை இந்த**
இருள்தருமானாலத்தில் வரவழைத்து அகர்த்தப்படுத்துகிறார்களே ! என்கிற
கருத்துப்படவாம்.

இரண்டாமடியில், “ ஊனேயாக்கை, ” “ ஊனேராக்கை ” என்பன பாட
பேதங்கள். இப்படிப்பட்ட தேஹம் உபயோகமற்றதென்று நன்கறிந்து நின்
னடைந்தேன்.

வானே! என்பதனால் நித்யவிபூதிநாதத்வமும், மாநிலமே! என்பதனால் லீலாவிபூதிநாதத்வமும் ஆக உபயவிபூதிநாயகத்வம் சொல்லப்பட்டது.

‘வந்துவந்து’ என்றவிடத்து ‘வந்து உவந்து’ என்று பிரிப்பதேயன்றி, ‘வந்து வந்து’ என்று இரட்டைக்கிளவியாகவுங் கொள்வர். பலகாலும் வந்து என்றபடி. அதாவது—என்மனத்திலே புகுவேணுமென்று நீ ஆசைகொண்டு வருவாய், நான் நெட்டித்தள்ளுவேன், மறுபடியும் வேறொரு ஸமயம்பார்த்து வருவாய்; அப்போதும் நான் ஏமாறாதேயிருந்து நெட்டித்தள்ளுவேன்; இப்படி நீ பலகாலும் வந்து வந்து ஸ்வசக்தியாலே என்மனத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டு விட்டாய் என்றவாறு. இதனால் எம்பெருமானுடைய அபிமான விசேஷம் விளங்கும்.

பிறிந்தேன் பெற்றமக்கள் பெண்டிரென்றிவர் பின்னுதவா
தறிந்தேன் * நீபணித்தவருளென்னு மொள்வாளுருவி
யெறிந்தேன் * ஐம்புலன்களிடர்தீர வேறிந்தவந்து
செறிந்தேன் * நின்னடிக்கே திருவிண்ணகர் மேயவனே!

(சு)

திரு விண்ணகர் மேயவனே!—;

பெற்ற மக்கள் வயிற்றில்பிறந்த பிள்ளைகள்
பெண்டிர் மனைவியர்
என்ற இவர் இத்யாதிகளான பந்துக்கள்

பின் உதவாது { முடிவுகாலத்துக்குத்
அறிந்தேன் { துணையாகமாட்டார்கள்
என்பதைத் தெரிந்து
கொண்டவனாய்

பிறிந்தேன் { (அவர்களை)
விட்டொழிந்தேன்;

நீ பணித்த { (முன்பு திருத்தேர்த்
அருள் { தட்டிலே) நீ அருளிச்
என்னும் { செய்த சாமசீலாக
மாகிற

ஒன் வான் ஒளிபொருந்திய கத்தியை
உருவி உறையில் நின்று கழற்றி,

ஐம்புலன்கள் { சப்தாவிலிஷயங்களாலே
இடர்தீர { உண்டாகிற துயர்
தொலையும்படி

எறிந்தேன் வீசினேன்;

வேறிந்து { அகிஞ்சரனாய்க் கொண்டு
வந்து { வந்து

நின் அடிக்கே { உனது திருவடிகளுக்கே
செறிந்தேன் { பொருந்தினேன்.

* * *—அறிவுடையார், மக்களென்றும் மனைவியரென்றும் சில பந்துக்களை ஆதரித்துப்போருவது ஏதுக்காகவென்னில், உடல் இளைத்தவாறே அருகில் இருந்துகொண்டு கர்ணமிருதமாக எம்பெருமான் திருநாமங்களைச் செவியிலே ஒதுவார்களென்பதற்காக; அந்த பந்துக்கள் தாம் செய்வதென்னென்னில், ஸமயங்களிலே ஸர்வஸ்வத்தையுங் கொள்ளுகொண்டும் மாணஸமயத்திலும் விடாதே 1. “சோர்வினாற் பொருள்வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றுமிருந்து” என்கிறபடியே ‘எந்த சந்து பொந்துகளில் என்ன பொருள் புதைத்து வைத்திருக்கிறது, சொல்லு’ என்று பிச்சிக்கொண்டிருப்பார்களேயன்றி, பகவர்

ஆண்டார்வையமெல்லா மரசாகி * முன்னுண்டவரே
மாண்டாரென்றுவந்தார் அந்தோ மனைவாழ்க்கைதன்னை
வேண்டேன் * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.

புண் { இசைப்பாட்டையுடையன
வாய்
தேன் தேனைப் பருகுகின்ற
வண்டு வண்டுகள்
அறையும் ரீங்காரம் செய்யப்பெற்ற
குழலார்கள் { கூந்தலையுடையான
மாதர்களால்
பல்லாண்டு { மங்களாசாஸனம் பண்ணப்
பெற்று
இசைப்ப { அரக ஆறி அரகர்களாயிருந்துகொண்டு
அரக ஆறி
வையம் { பூமண்டலம் முழுவதையும்
எல்லாம்
ஆண்டார் ஆட்சிபுரிந்தார்கள்,

முன் { (இப்படி) முன்பு ஆண்டு
ஆண்டவரோ வந்த அவர்களே மாண்டு
மாண்டார் போனார்கள்,
என்று வந்தார் { என்ற சொல்லுக்கு
இலக்காய்க்கொண்டு
வருகிறார்கள்;
அந்தோ ஐயோ !
திரு விண்ணகர் மேயவனே !—;
மனை { (இப்படி நிலையற்றதான)
வாழ்க்கை { எம்ஸரவாழ்க்கையை
தன்னை { வெறுத்தவனாய்க்
வேண்டேன் கொண்டு
நின் { உன்னைப் பற்றினேன்.
அடைந்தேன்

* * *—திருவாய்மொழியில் “ ஒரு நாயகமாயோட லுலகுடனாண்டவர், கருநாய் கவர்ந்தகாலர் சிதைகிப்பாணையர், பெருநெடுகாண் இம்மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர்” என்றும், “ அடிசேர்முடியினராகி அரகர்கள்தாந்தொழ, இடி சேர்முரசங்கள் முற்றத்தியம்ப விருந்தவர், பொடிசேர்துகளாப்போவர்கள்” என்றும் “ வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்பரென்பதில்லை” என்று மருளிச்செய்தவைபோலே யிருக்கிறது இப்பாசரம். பிராகிருதமான செல்வம் நிலைநிற்க மாட்டாதாகையாலும், கைங்கரியமாகிற அப்ராக்குத செல்வமே நிலைநிற்பதாகையாலும் இம்மைச்செல்வத்தை வெறுத்து மறுமைச்செல்வத்தை விரும்பி உன்னிப்பணிந்தேனென்கிறார்.

“ கண்டார்வணங்கக் களியாணமீதே கடல்குமுலகுக்கொரு காவலராய் விண்டோய் நெடு வெண்குடைநீழலின்சீழ் விரிநீருலகாண்டு” என்றாப்போலே நிலமுழுது மாளுமரசர்களைச்சுற்றி வண்டார் பூங்குழல்மாதர் பலரிருந்து ‘ இச் செல்வம் மாறுதே நிலைநிற்கவேணும்’ என்று பல்லாண்டு பாடுவர்களாம், அதனைச்சொல்லுகிறது முதலடி.

அரசாகி வையமெல்லாம் ஆண்டார் முன்னாண்டவரே மாண்டாரென்று வந்தார்—இதுவரையில் நீர்க்குமிழிபோலேயிருந்து கழிந்த அரகர்கள் பல்லாயிரம் பேர்களுண்டு; ஆள்பவர் ஆண்டுகொண்டே யிருக்கின்றனரென்பதில்லை. இப்போது ஆள்பவர் முன்பு ஆண்டு மாண்டவருடைய கணக்கிலே பதிவுபெறுகின்றனரென்றவாறு. திருவாய்மொழியில் “ சொன்னால் விரோதம்” (3-9-1.) என்னுந் திருவாய்மொழியின் ஈடுபூப்பத்தாறுயிரப்படி ப்ரவேசத்தில் இப்பாசரத்தை உதாஹரித்துப் பரமரஸமாக அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸேவிக்கத்தக்கன.

இவ்வுலகத்துப் போகங்கள் இப்படிப்பட்டனவாதலால் இவ்வுலகவாழ்வில் வெறுப்புற்று நிதையச்வர்யம் பெறுவதாக நின்னடைந்தே நென்றாயிற்று.

கல்லா வைம்புலன்களவை கண்டவாறு செய்யசில்லேன் *

மல்லா மல்லமருள் மல்லர்மாள் மல்லடர்த்த

மல்லா * மல்லலஞ்சீர் மதிள்நீரிலங்கையழித்த

வில்லா * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.

(க)

கல்லா	{ கல்விபயிலாத [-சாஸ்திர] நெறியில் நிற்கமாட்டாத }	மல்லா	மல்தொழில்வல்லவனே !,
ஐம்புலன்கள்	{ பஞ்சேந்திரியங்களுடனாவை	மல்லல் அம்	{ மிகவும் அழகிய செல்வத்தை
அவை		சீர் }	புடைத்தாய்
கண்ட ஆறு	செய்யநிலைந்த விதமாக	மகின்	மதின்களால் சூழப்பட்டதாய்
செய்ய	{ நான் செய்யமாட்டு	நீர்	{ சுற்றிலும் நீர்க்கோட்டையை
சில்லேன்	நின்றிலேன் ;		புடைத்தான
மல்லா	வலிமையுள்ள பெருமானே !,	இவங்கை	லங்காபுரியை
மல் அமருள்	மற்போரில்	அழித்த	நாசஞ்செய்த
மல்லர் மாள்	{ (சாணூரன் முதலிய) மல்லர்கள் முடிபும்படியாக	வில்லா	சார்ங்கத்தைபுடையவனே !
மல் அடர்த்த	{ (அவர்களுடைய) வலியையழித்த		திருவிண்ணகர் மேயவனே !—;
			நின் அடைந்தேன் ---.

* * *—“விவிஞா ஷெஹஸ்வதிநீஸாராய நிவெஷிதாடி. வடுவல்
ஜெவ சுதா ஸ்ரஹ்நு! ஹஸ்வாஷாஸ்யஸ்தா = விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி
நீச்வராய நிவேதிதாம்—பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மன்! ஹஸ்தபாதாதிஸம்புதா.”
என்று செனி வாய் கண் முக்கு முதலிய கரணங்கள் உன்னுடைய திருப்புகழ்
களைக்கேட்பது மொழிவது முதலிய காரியங்களுக்காக ஏற்பட்டவை; அப்படிப்
பட்ட அவை இவ்வழியில் சில்லாதே அவ்வழியிற் செல்லுகின்றனவே பாவியே
னுக்கு; அவை இழுத்துக்கொண்டு போகிறவழியே நான் செல்லுவதென்றால்
இது என்னலாகுமோ? “பூணாமார்பனைப் புள்ளாரும் பொன்மலையைக் காணாதார்
கண்ணென்றுங் கண்ணல்லகண்டாமே” என்றும் “நொண்டர்க்கினியானைக்
கொளச்செவிகள் செவியல்ல கேட்டாமே” என்றும் உறுதிபெற்றிருக்கிற நான்
விஷயந்தரங்களில் மண்டித்திரிகிற நெஞ்சை அதுஸரித்து நடக்கவுரியவனே?
என்கிறார் முதலடியால்.

மல்லர்மாள் அடர்த்த வரலாறு:—கம்ஸன் தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகி
புத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்து வளர்தல் முதலிய வரலாறுகளை நாரத
முனிவர் சொல்லக்கேட்டு அதிக கோபங்கொண்டு எவ்வகையினாலாவது கண்ணைக்
கொல்ல நிச்சயித்து வில்விழாடுவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கண்ணபிரானையும்
பலராமனையும் அழைத்துவரும்படி நியமிக்கப்பட்ட அக்ருதனுடைய பிரார்த்தனைக்
கிணங்கக் கண்ணபிரான் நம்பி முத்தபிரானுடன் புறப்பட்டு மதுரையிற் புகுந்து
நடுவழியில் ஒரு துஷ்ட வண்ணனைக்கொண்டு அவனிடமிருந்த சிறந்த ஆடைகளை
பெடுத்துச் சாத்திக்கொண்டு ராஜவீதியில் வருகிறவளவிலே மாலாகாரரையும்

கூனியையும் அதுக்ரஹித்துப் பின்பு கம்ஸனரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் அவ்வரண்மனை வாயில்வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப் பட்ட சுவலயாபிடமென்னும் மதயானை சீறிவா, அவ்யானையையும் யானைப்பாக னையும் உயிர்தொலைத்திட்டு உள்ளே கம்ஸஸபையிற் செல்லுகையில் அவர்களை யெதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனாலேவப்பட்ட சாணூரன் முஷ்டிகள் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்ரமாகப் பெரும்போர்செய்ய அவர்களுையெல்லாம் அவ்யாதவவீரர் இருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்றிட்டனர் என்பதாம். கண்ணபிரான் பாண்டவதுதனயத் துரியோதன னிடஞ்சென்றபொழுது துரியோதனன் ரஹஸ்யமாகத் தனதுஸபாமண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறைபொன்றைத் தோண்டிவிட்டு அதில் அனேக மல்லர்களை ஆபுதபாணிகளாய் உள்ளேயிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறியவொண் னாதபடி மூங்கிற் பிறப்புக்களால் மேலேமூடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்நாஸன மொன்றையமைத்து அவ்வாஸனத்தின்மீது தன்னை வீற்றிருக்கச்சொல்ல, அங்ஙனமே தான் அதன்மேலேறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற் பிளப்புக்கள் முறி பட்டு ஆஸனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையில் செல்லுமளவில் மிகப்பெரிதாக விச்வ ரூபமெடுத்துப் பல கைகளையுங் கால்களையுங் கொண்டு எதிர்த்து அப்பிலவறையி லிருந்த மல்லர்களை மடினித்த வரலாறும் அறியத்தக்கது. மற்போராவது ஆபுதங்களின் உதவியின்றியே தேஹவலிமையையேகொண்டு நடத்தும்புத்தம்.

மல்லலஞ்சீர்மதிள் நீரிலங்கை = முதலிலே அனுமான் இலங்கையிற் புகுந்து அந்நகரின் சீர்மைகளைக்கண்டு வியந்து “படியபெடா நவனுவாநு ஸுரபய ராக்ஷஸேஸுரா! ஸுரபய ஸுரலோகஸு வஸக்யஸுரவி ரக்ஷிதா = யத்பதர்மோ ந பலவாந் ஸ்யாதயம் ராக்ஷஸேச்வரஃ—ஸ்யாதயம் ஸுரலோகஸ்ய ஸைக்ரஸ்யாபி ரக்ஷிதா” [இந்த ராக்ஷஸ ராஜனிடத்தில் அதர்மம் ஒன்று மாத்திரம் இல்லாதிருந்தால் இந்திரலோகத்தையும் அடக்கி ஆளக்கூடியவ னன்றோ இவன்] என்று சொன்னது இங்கு நினைக்கத்தக்கது. **மல்லல்—மிகுதி, வலி, வளம்.** (சு)

வேறுயானிரந்தேன் வெகுளாது மனக்கொளேந்தாய் *

ஆருவேந்நரகத்து அதடியேனை யிடக்கருதி *

கூருவைவர்வந்துகுமைக்கக் குடிவிட்டவரை *

தேறுதுன்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.

(எ)

திரு விண்ணகர் மேயவனே!—;

எந்தாய் ஸ்வாமிந்!,
யான் அடியேன்
வேறுஆ விலகணமாக
இரந்தேன் யாசிக் கின்றேன்;

வெகுளாது சிற்றயின்றி
மனக்கொள் திருவுள்ளம் பற்றவேணும்;
ஐவர் பஞ்சேந்திரியங்கள்
அடியேனை அடியேனை

ஆறு வெம் } ஒய்வில்லாதகொடிய
நாகத்து } ஸம்ஸாரநாகத்திலே

இட கருதி தன்னினைத்து
கூறு ஆ } என்னைத் தங்களுக்குப்
பாகமாகக் கொண்டு

வந்து என்னைக் கிட்டி

குமைக்க ஹிம்விக்,

குடி விட்டவரை { (நீ என்னை நல்வழிப்
படுத்துகக்காக
ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்
என்னிடத்தில்)
குடியிருக்கச் செய்த
அந்த இந்திரியங்களை

தேருது நம்பாமல்

உன் அடைந்தேன்—.

* * *—வேறு யானிரந்தேன்—உலகத்தில் வேண்டுகோள் இரண்டுவகைப் படும்; வேண்டினவுடனே பெறவேண்டிய நிர்ப்பந்தமின்றிக் காலக்கிரமத்தில் பெறலாம்படியான பொருள்களைப்பற்றின வேண்டுகோள் ஒன்று; வேண்டினவுடனே கிடைத்தாலன்றி உயிர்தரிக்க முடியாமல் அப்போதே பெறவேண்டிய பொருளைப்பற்றின வேண்டுகோள் மற்றொன்று. இவ்விரண்டுவகையான வேண்டுகோளில் இரண்டாவதுவகையான வேண்டுகோளை இப்போது அடியேன் செய்கின்றேனென்றவாறு. ‘வேறு’ என்பதன் கருத்து இது. பஞ்சேந்திரியங்களாகிய படுகொலைக்காரர்களையில் இனி நான் ஒரு நொடிப்பொழுதும் நலிவுபட முடியாததால் இந்த சூழ்நிலை அடியேனை உனதருளால் வாங்கிவிடவேணுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேனென்கை.

யான் இரந்தேன்—‘இரந்தேன்’ என்றாலே போதும்; ‘யான்’ என்னும் எழுவாய் தன்னடையே வந்துபுகும்; அப்படியிருக்கவும் “யானிரந்தேன் என்றதற்கு ஒரு கருத்துண்டு; 1. “எதிர்கூழல் புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய விதிசூழ்ந்ததா லெனக்கேலம்மான் திரிவிக்கிரமனையே” என்னுமாபோலே என்னைத் திருத்திப் பணிகொள்வதற்காகப் படாதபாடுகள் நீ படுகிறாய் என்று பிரஸித்தமாயிருக்கின்றது; நன் ஸொத்துக்கு ஒரு கெடுதல் நோந்தால் அதனைத்தீர்த்து மகிழ்தல் ஸ்வாமியின் கடமையாதலால் உன்னுடைய ஸொத்தாகிய அடியேனுடைய கெடுதியைத் தீர்ப்பது உனக்கே பணியாயிருந்தும் இது என்னுடைய காரியம்போலே நான் வேண்டும்படியாயிற்றே!, ‘அந்தோ! நம் காரியத்திற்கு இவன் வேண்டிக்கொள்ளுகிறானே!’ என்று திருவுள்ளம் பற்றியாகிலும் இரங்கலாகாதோ? என்றவாறு. “நீ இரக்க, மறுத்துத்திரிந்த நானன்றோ இப்போது இரக்கிறேன்” என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும்.

எந்தாய்! வேகுளாது மனக்கோள்—நான் இப்போது வேண்டிக்கொள்வது தேவரீர் திருவுள்ளத்திற்கு மிக்க சேற்றமேயாகும்; ‘நெடுநாள் நாம் எதிர்பார்த்த திருந்தபோதெல்லாம் நம்மை அலுக்கியந் செய்தொழிந்த இவன் இப்போது ஏதுக்கு நிர்ப்பந்திக்கிறான்?’ என்று பானியேன்மீது திருவுள்ளம் சேறக்கடும்; அங்கனே யாகவொண்ணாது; எந்தையான முறைமையை நினைத்துச் சீராமல் திருவுள்ளம் பற்றவேணுமென்கிறார். “[எந்தாய்!] என்னுழித்துக்கொள்ள வொண்ணாத ப்ராப்தியைக்கொண்டு பொறுக்கையொழிய, செய்த குற்றத்தைக்

786 பெரிய திருமொழி-கூ-பத்து, உ-திரு. பொறுத்தேன் புன்சொல்நெஞ்சில்.

கணக்கிட்டுக் கைவிடலாம்படியோ தேவரோடுண்டான ப்ராப்தியிருப்பது” என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும்.

தம்முடைய விவகரித்ததை விண்ணப்பஞ் செய்கிறார் ஆறுவேந்நரகத் தென்று தொடங்கி. இந்திரியங்கண்ணுடைய எண்ணம் மிகவும் பொல்லாதாயிருக்கின்றது; ‘தேவரீர்க்கு எல்லாவடிமைகளும் செய்யப் பெறவேணும்’ என்று பாரித்திருக்கிற வெண்ணை அஹங்காரமமகாரங்களுக்குக் குடிமை செய்யும் ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளிவினைத்து நலிகின்றனவே இந்திரியங்கள்; இந்த நலிவு என்னாலே பொறுக்கப் போகிறதில்லை, இன்னமும் என்னென்ன தீங்குகள் செய்ய நிறைத்திருக்கின்றனவோ தெரியவில்லை; அஞ்சினுருடைய அச்சமெல்லாம் திருமாறு திருவிண்ணகரிலே நித்யஸந்திதி பண்ணியிருக்கிற தேவரீரைச் சுரணம் புருகின்றேன், காத்தருளவேணும்மென்கை.

அஃறிணையான ஐம்பொறிகளை ஐவர் என்று உயர்நிணையாகச் சொன்னது இழிவினாலும் சிற்றத்தின் மிகுதியாலுமென்க; நினைவுமுவமைதி.

குடிவிட்டவரை = “விவிதா டெஹவஸவ திரீஸ்வராய நிவெஷிதா— விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதாம்” என்கிறபடியே உன்னை வழிபடுவதற்குப்பாங்காக உன்னாலே இவ்வுடலில் குடியிருக்கச் செய்யப்பட்ட பஞ்சேந்திரியங்களென்கை. தேருது = இவை உன்னுடைய உத்தேசத்தின்படி நடவாமல் விபரீதமான மார்க்கத்திலே நடக்கத் துணிந்தமையால் இவற்றை நான் நம்பாமல், உன்னைவந்து பணிந்தேன். இதனால் இந்திரியங்களைத் தாம் வென்றமை வெளியிடப்பட்டதாகும். (எ)

தீவாய் வல்வினையார் உடனின்றி சிறந்தவர்போல் *
மேவாவெந்நரகத்து இடவுற்று விரைந்துவந்தார் *
மூவா வானவர்தம்முதல்வா மதிகோள்விதேத்
தேவா * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (அ)

தீவாய் { நெருப்பையுமிழ்வின்ற
வாயையுடைய

வல் கொடிய

வினையார் பாவங்கள்

சிறந்தவர் { போல் } பந்துக்கள் போன்று

உடன் நின்று { என்னோடுபிரியாமல் கலந்து
நின்று

மேவா வெம் { பொருந்தாத கெடிய
நரகத்து இட { நரகத்திலே (என்னைத்)
உற்று { தள்ள முயன்று

விரைந்து { வெருவேகமுடையனவா
வந்தார் { யிருக்கின்றன;

மூவா { கிழத்தனம் முதலிய
விகாரங்களற்ற

வானவர் தம் { தேவாதிதேவனே !
முதல்வா

மதி கோள் { சந்திரானுடைய
விடுத்த தேவர { சுயரோகத்தைப்
போக்கினதேவனே !

திரு விண்ணகர் மேயவனே !—;
நின் அடைந்தேன்—.

* * *— இப்பாசுரத்தில் இரண்டாமடியில் நெடுநாளாகவே ஒரு பாடப் பிழை நேர்ந்துள்ளது; “மேவா வெந்நாகத்து இடருற்று” என்றே பலரும் ஒதுவர்; பலபுத்தகங்களிற்பாடமும் இதுவேயாகக் காண்கிறது. இப்பாடம் பொருளற்றது; “இடவுற்று” என்பது ‘இடருற்று’ எனப் பிழைபட்டது. (அடியேனை) மேவா வெந்நாகத்துஇட [நாகத்திலே தள்ள] உற்று விசைந்து வந்தார் என்கை. கீழ்ப்பாட்டில் “ஆறுவெந்நாகத்தடியேனை இடக்கருதி” என்றாப்போலே.

கீழ்ப்பாட்டில் ஐவர் [பஞ்சேந்திரியங்கள்] எழுவாய்; இப்பாட்டில் வல் வினையார் [பாபராசிகள்] எழுவாய். வல் என்ற அடைமொழி— அப்பாவங்கள் அவசியம் அதுபவித்தே தீரவேண்டுமவை என்பதைக்காட்டும். தீவாய் என்னும் அடைமொழி அவற்றின் கொடுமையைக்காட்டும். பலவகைத் துன்பங்களை யுண்டு பண்ணுகின்றன வென்றபடி. சிறந்தவர் என்றது— உடன்பிறந்தோர் மக்கள் மனைவியர் முதலான உறவினரைச் சொன்னபடி. அவர்கள் ஒருகாலும் விட்டு நீங்காதவாறுபோல இக்கொடிய பாவங்களும் எப்போதும் விட்டுப் பிரியாமலி ருந்து கொண்டு என்னை நாகத்திலே தள்ளப் பார்க்கின்றன வென்றாராயிற்று.

மூவா வானவர்தம் முதல்வா! = மூவா— கிழத்தனமடையாத என்றபடி. இது வானவர்க்கும் விசேஷணமாகலாம், வானவர்தம் முதல்வனை எம்பெரு மானுக்கும் விசேஷணமாகலாம். நித்யஸூரிகளை கிர்வஹிப்பதுபோல் அடியேனை யும் கிர்வஹிக்கலாகாதோ என்பது குறிப்பு.

மதிகோள்விடுத்த தேவா! = எம்பெருமான் சந்திரனுடைய துயரைத்தீர்த்த தாக ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் அதுஸந்திக்கக் காண்கிறோம். இவ்வர லாற்றின் விவரணம் இதிஹாஸபுராணங்களில் நமது சிற்றறிவுக்குப் புலப்பட வில்லை. தசஷமுனிவனது சாபத்தால் க்ஷயமடைந்து வந்து சரணம் புகுந்த சந்திரனைச் சிவபிரான் காத்ததாக வரலாறு காண்பதுண்டு; ப்ரயோஜ்ய கர்த்தா வாகிய அச்சிவபிரானது செயலை ப்ரயோஜக கர்த்தாவான திருமால் மேல் ஏற்றிக்கூறியிருப்பதாகக் கொள்வர். அன்றியும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் சந்திர புஷ்கரிணியை வருணிக்கும் ச்லோகத்தில் “யவ்யுஃ—சுஜோவஸ்தொவாஃஷி ஷ-ஷணீநாஃ ஷஷ்ஸுயாஃயிதி தாஜவாவ=யல்யாஃ, அப்யாஸதோபாமகமர்ஷணீ நாம் சந்த்ரஸ் ஸுதாதீதி திதாமவாப.” என்றருளிச் செய்தபடி. சந்திரபுஷ்கரிணி யில் பலகாலம் நீராடி ஸ்ரீரங்கநாதனது திருவருளால் தன்னு க்ஷயரோகம் தீரப் பெற்றான் சந்திரன் என விளங்குதலால் அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றி ‘மதிகோள் விடுத்த தேவா!’ என்றருளிச் செய்கிறார்களென்றுக்கொள்வர். இதன் உண்மை யை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. (அ)

போதார்தாமரையாள் புலவிக்குலவானவர்தம்
கோதா * கோதில்செங்கோல் குடைமன்ன ரிடைநடந்த
தூதா * தாமோழியாய் சுடர்போல் என்மனத்திருந்த
வேதா * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.

(க)

போது ஆர் { நல்லபோதிலே ஆலர்ந்த
தாமரையாள் { தாமரைப்பூவை இருப்
பிடமாகவுடையளான
பிராட்டிக்கும்

புலவி பூமிப்பிராட்டிக்கும்

குலம் { சிறந்த நித்யஸூரிகளுக்கும்
வானவர்தம் {

கோதா விரும்பத்தகுந்தவனே !,

கோது இல் { தடையின்றிச் செங்கோல்
செங்கோல் { செலுத்துமவராய்

குடை { கொற்றக்குடையை
யுடையாரான

மன்னர் { (துரியோதனாதி)
இடை { ராஜாக்களிடத்தில்

நடந்த தூதா தூதநடந்தவனே !,

தூ { இன் சொற்களை
மொழியாய் { யுடையவனே !

சுடர் போல் { விளக்கொளிபோலே
ஐவலித்துக் கொண்டு

என் மனத்து { என்னுள்ளத்திலுறை
இருந்த { கின்ற

வேதா வேத வேத்யனே !

திருவிண்ணகர் மெய்வனே !—;

கின் அடைந்தேன்—.

* * *—பிராட்டிமாரும் நித்யஸூரிகளும் புருஷகாசமாகச் சரணம் புகு
கிறாதிதில். போதார்தாமரையாள் தன்கோதா !, புலவிதன் கோதா !, குலவான
வர்தம் கோதா ! என்று யோஜிக்கலாம். ‘கேளதுகம்’ என்னும் வடசொல்
விகாரமடியாப் பிறந்த விவியாம் கோதா ! என்பது. ‘ப்ரியனே !’ என்றபடி,
செவ்வித் தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக வுடையளான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு
அன்பனே !, பூமிப்பிராட்டிக்கு அன்பனே !, நித்யஸூரிகட்கு அன்பனே !
என்கை. பூமிப்பெயரான புலம் என்னும் சொல்லடியாப்பிறந்த பெண்பாற்
பெயர் புலவி என்பது. அன்றியே, ‘புலவி’ என்று பிரிவுக்கும் பெயருண்டு ;
போதார்தாமரையாளுடைய புலவியில் — [பிராட்டியைப் பிரணயவசத்தால்
பிரிந்திருக்கும் காலத்தில்] அப்பிரிவினலுண்டான ஊடலைத்தீர்த்துத் தேறுதல்
செய்விக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு அன்பனே ! என்னவுமாம்.

இப்படி நித்யஸூரிநாதனு யிருக்கச்செய்தேயும் ஆச்ரிதர்கட்காகத் தன்னை
யழியமாறித் தூதுபோனமை சொல்லுகிறது கோதில் செங்கோற்குடைமன்ன
ரிடை நடந்த தூதா ! என்று. இங்கு ‘மன்னர்’ என்றது துரியோதனாதியரை
பென்றுக் கொள்ளலாம், பாண்டவர்களை பென்றும் கொள்ளலாம். பாண்டவர்
களின் குடை சாமரம் முதலானவற்றையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு முத்துக்
குடை நிழற்கீழேயிருந்து பூமிப்பரப்புக்கெல்லாம் தாங்களே அரசர்களாய் நிர்
வ்ஹித்துக்கொண்டு போருகிற துரியோதனாதியரிடத்திலே கழுத்தில் ஓலையைக்
கட்டிக்கொண்டு துதெழுந்தருளினவனே !; அன்றியே, கண்ணபிராணுடைய
திருவுள்ளத்தாலே கோதில் செங்கோற்குடை மன்னரான பாண்டவர்கட்காகத்
துதெழுந்தருளினவனே ! என்றுமாம்.

துமொழியாய் ! = ஆச்ரிதர்களான பாண்டவர்களிடத்தில் தனக்குண்டான
பகஷ்பாதம் விளங்க வார்த்தை யருளிச்செய்தவனே ! என்றவாறு. அதாவது
என்னென்னில் ; ‘பாண்டவர்களும் நீங்களும் செய்யப்பார்த்தது என் ?’ என்று
துரியோதனாதியரைக்கேட்க ; அதற்குத் துரியோதனன் ‘பாண்டவர்களுக்குத்

தருமமும் தருமபலனுன ஸ்வர்க்கபோகமுமுண்டு; அவர்கள் ஐந்துபேர்; நாங்கள் நூறுபேர்; ஆகையாலே ஆமிப்பரப்பெல்லாம் எங்களுக்கே இடம் போரு மித்தனை, நாங்கள் ஒரு ஊசுக்குத்துமிடமும் கொடுப்பதில்லை' என்று சொல்ல, 'உன் எண்ணம் இதுவானபின்பு இனி யுத்தம் நடந்து மித்தனை' என்றருளிச் செய்த மொழியாம். இது ஆச்சரிதரான பாண்டவர்களிடத்துப் பரிவுதோற்ற அருளிச்செய்த வார்த்தையாகையாலே அமொழியாம்.

கடர்போல் என்மனத்திருந்த வேதா! = 'இப்படிப்பட்ட ஆச்சரிதபகூதபாதி யன்றோ இவன்' என்று என்மனம் உன்மேல் ஈடுபட்டிருக்கு மென்றவாறு.

வேதா! நினைடைந்தேன் திருவிண்ணகர்மேயவனே! = உன்னை வேதங் களிலே கேட்டுப்போகையல்லாமல் கண்ணாலே காணலாம்படி திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸங்கிதிபண்ணியிருக்கு மிருப்பிலே வந்து சரணம் புகுந்தேனென்று ராசிற்று. (க)

தேனார் பூம்புறவின் திருவிண்ணகர் மேயவனை *
வானாரும் மதிள்குழ வயல்மங்கையர்கோன், மருவார் *
ஊனார்வேற்கலியன் ஒலிசெய் தமிழ்மாலையல்லார் *
கோனாய் வானவர்தங் கோடிமாநகர் கூவேரே. (க)

தேன் ஆர் பூ புறவின்	{ தேன்கிறைந்த பூக்களை புடைய சோலைகளை புடைத்தான	ஊன் ஆர் வேல் கலியன்	சரீரங்களிலே புகுவதான வேற்படையையுடையரான ஆழ்வார்
திரு விண்ணகர்	{ திருவிண்ணகர்த் திருப்பதியிலே	ஒலி செய் தமிழ் மலை	அருளிச்செய்த இத்தமிழ்ப் பாசரங்களை
மேயவனை	{ நித்யவாஸஞ்செய்தருளு மெம்பெருமான் விஷயமாக,	வல்லார்	ஒதவல்லவர்கள்
வான் ஆரும்	ஆகாசத்தை உளவியிருக்கிற	கோன் ஆய்	{ ஸ்ரீவைகுண்ட நிரவரஹக ராய்க் கொண்டு
மதிள்	மதிள்களாலும்	வானவர் தம்	நித்யஸூரிகளுடையதாய்
வயல்	கழனிகளாலும்	கொடி	{ கொடிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டதாய்
சூழ்	சூழப்பட்ட	மா	சிறந்ததான
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு	நகர்	ஸ்ரீவைகுண்டத்தை
கோன்	ஸ்வாமியாய்,	கூடுவர்	அடையப்பெறுவர்.
மருவார்	பகைவருடைய		

* * *—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினராயிற்று. இங்கு நின்றும் பாம்பதத்துக்கு எழுந்தருளுமவர்களை அங்குள்ள நித்யஸூரிகள் 1. “ஆண்மின்கள் வானகம் ஆழியான் தாமரென்று” என்கிறபடியே ‘நீங்கள்

790 பெரிய திருமொழி-கூ-பத்து, ஈ-திரு. துறப்பேனல்லேனின் பம்.

பாமபதத்தை ஆளுங்கோள்' என்பராதலால் 'கோளும்' எனப்பட்டது. இத்திருமொழி கற்றாரிட்ட வழங்காயிருக்குமாம் திருநாடு. (க0)

அடிவரவு:—பொறுத்தேன் மறத்தேன் மானேய்தம் பிறித்தேன் பரண் கல்லா
வேறு தீவாய் பேரதார் தேனார் துறப்பேன்.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரம்பத்து—முன்றாந்திருமொழி,

துறப்பேனல்லேனின் பம்.

[இதுவும் திருவிண்ணகர் மங்களாசாஸ்தத்திருப்பதிகம்.]

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழிகளிரண்டிலும் ஆழ்வார் ஸம்ஸார தோஷங்
களை விரித்துரைத்து, ஸம்ஸாரத்தில் தமக்குண்டான வெறுப்பை எம்பெருமான்
ஸக்தியில் விண்ணப்பஞ்சொழும். அதை நிவர்த்திப்பிக்க வேண்டுமென்று
சரணம்புகுந்தும், 'இவர்க்கு இன்னமும் பூர்வவாஸையாலே விஷயப் பாவன்யம்
நிச்சேஷமாகக் கழிந்திராது; சிறிதாவது ஒட்டிக்கிடக்கும்; இன்னும் சிறிது
இவரைப்பீகிப்போம்' என்று திருவுள்ளங்கொண்ட திருவிண்ணகரப்பன்
'ஆழ்வாரே! உம்முடைய கருத்தைத் தெளிவாகச்சொல்லும்' என்று கேட்டரு
ளினதாகக்கொண்டு, தாம் வெறுத்துக் காற்கடைக்கொண்ட விஷயம் இஃதென்
றும், பெருவிடில் முடிந்துபோம்படியான அவஸ்தையைப் பிறப்பிக்குமதான
தாமபேகித்த புருஷார்த்தம் இஃதென்றும், திருநாட்டிற்கென்று திருவடிகளின்
கீழ்வாழ்ச்சியில் தமக்குப் பிறந்துள்ள பேரவாவையும் விரிவாக விண்ணப்பஞ்
செய்வதாம் இத்திருமொழி. *

துறப்பேனல்லேனின் பம் துறவாது * நின்னுருவம்

மறப்பேனல்லேன் என்றும்மறவாது * யானுலகில்

பிறப்பேனாக வேண்ணென் பிறவாமைபெற்றது * நின்

திறத்தேனான்மையால் திருவிண்ணகரானே.

(க)

திருவிண்ணகரானே !—;

இன்பம் { உன் அநுபவத்தினு
லுண்டாகக்கூடிய)
பேரின்பத்தை
அறப்பேன் } தவிரமாட்டேன்;
அல்லேன் }
அறவாது { அவ்வீன்பத்தைத்தவிராதவ
னாகி
என்றும் ஒருநாளும்
நின் உருவம்
மறப்பேன் } உன்வடிவழகை மறவாதவனாகி
அல்லேன் } யிருக்கின்றேன் ;

மறவாது { அவ்வடிவழகை
மறவாதவனாகி
யான் நான்
உலகில் ஸம்ஸாரத்தில்
பிறப்பேன் } இனிப் பிறவியெடுக்க
ஆக எண்ணமற்றவனாயிருக்க
எண்ணென் } கின்றேன் ;
பிறவாமை
பெற்றது } இனிப்பிறவாதபடி
நின் திறத்தேன் } உனக்கே
ஆதன்மை } ஆட்பட்டதனாலேயாம்.
யால் }

* * *—சுற்றின்பங்களை நான் துறப்பனெயன்றி, தேவரீருடைய அநுபவமாகிப் பேரின்பத்தை ஒருநாளும் இழக்கமாட்டேன் ; தேவரீருடைய வடிவழகு என்னால் மறக்கமுடியுமாயினன்றோ இன்பத்தை நான் துறந்தவனாவேன் ; வடிவழகை மறவாதவனாகையாலே இன்பத்தைத் துறவாதவனாயினேன் ; இப்படிப்பட்ட நான் இனிமேலும் இவ்விருள் தருமானாலத்தில் பிறந்து பிறந்து கஷ்டங்களைப்பட நினைப்பேனோ ? “மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்று கீழ்நாட்களில் தேவரீரை மறந்திருந்தேனாகிலும் இனிமேலுள்ள காலம் மறவாதேயிருக்கப் பாரித்திருப்பவனாகலால் அடியேன் பிறவித்துயர் நீங்கி தித்யாந்த மதுபவிக்கவே உரியேனாயினேன் என்றாராயிற்று.

கீழ்த்திருமொழியில் “மறந்தேனுன்னை முன்னம்—அதனுலிம்பைக்குழியிற்பிறந்தே யெய்த்தொழிந்தேன்” என்று மறதிக்குப் பலனாகப் பிறவித்துன்பம் பெற்றமை சொன்னார் ; இதில் மறவாமைக்குப்பலனாகப் பிறவாமை பெற்றமை சொன்னாரென்க. (க)

துறந்தேனாவச்செற்றச்சுற்றம் துறந்தமையால் *
சிறந்தேனின்னடிக்கே அடிமை திருமாலே *
அறந்தானாய்த்திரிவாய் உன்னை யென்மனத்தகத்தே *
திறம்பாமல்கொண்டேன் திருவிண்ணகரானே.

(உ)

திருவிண்ணகரானே !—;

திரு மாலே !—;

அறம் { தானே ஸாக்ஷாத் தர்மமாய்க்
தான் ஆய் } கொண்டு ஆள்பார்த்துத்
திரிவாய் } திரியுமவனே !,
சுற்றம் { (ஸம்ஸாரிகளுடன்)
உறவையும்
ஆர்வம் அன்பையும்
செற்றம் விரோதத்தையும்
துறந்தேன் தவிர்த்தேன் ;

துறந்தமை { தவிர்த்ததனால்,
யால் }
நின் அடிக்கே உன் திருவடிகளிலேயே
அடிமை } கைங்கரியம் பண்ண
சிறந்தேன் } வரியனானேன் ;
உன்னை உன்னை
என் } எனது நெஞ்சினுள்ளே
மனத்தகத்தே }
திறம்பாமல் } தவறாது தரித்துக்
கொண்டேன் } கொண்டேன்.

* * *—பிராகிருதர்களான அதுகூலிடத்தில் அதுராகமும், பிரதிகூல ரிடத்தில் பகையும், ஆபாஸபந்துக்களிடத்தில் உறவும் உள்ளவரையில் எம்பெரு மான் திருவடிகளில் அன்பு நிலைநிற்கமாட்டாதாதலால் அம்முன்றும் தமக்கு ஒழிந்தமையை அருளிச்செய்து ‘தேவரீர் திருவடிகட்கே அடியேன் தருந்தவ னாயினேன்’ என்கிறார். “வரிதுகூ லபா லுக்கா—பரித்யக்தா மயா லங்கா” [விட்டொழித்தேன் இலங்கையை] என்ற விபரிஷணழ்வாரைப்போலே அருளிச் செய்கிறார் காண்மின்.

ஆர்வம், செற்றம், சுற்றம் என்ற முன்றும் ஒருவகையாலே உபாதேயம்; மற்றொருவகையாலே த்யாஜ்யம்; (எவ்வளவு பெண்ணில்;) விஷயாந்தரங்களிலே ஆசையைத்து அவை லித்திப்பதற்கான முயற்சிகள் செய்யுமளவில் அவற்றுக்கு உதவிசெய்யும் நண்பர்களிடத்தில் உண்டாகிற ஆர்வமும், அவற்றுக்குக்கெடுதல் விளைக்கிற (அல்லது, கெடுதல் விளைவிப்பவராகத் தம்மால் கருதப்படுகின்ற) பிரதிகூலர்களிடத்தில் மாதஸ்யமும், உண்மையான உறவினரல்லாத வேறு பந்துக்களிடத்திலும் காமிகிகளிடத்திலும் வைக்கிற பந்துத்வ ப்ரதிபத்தியு மாகிற ஆர்வச்செற்றச் சுற்றங்கள் த்யாஜ்யம்; பகவத்பாகவதர்களிடத்தில் விளையும் ப்ரேமமும், பகவத்பாகவத விரோதிகளிடத்தில் விளையும் பகையும், “சேலேய கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய்தந்தையுமவரே யினியாவாரே” என்று விளையும் உறவுமுறையும் ஸ்வரூபாநுபமானையாலே உபாதேயம். இங்கு “துறந்தேனார்வச் செற்றச்சுற்றம்” என்றது முற்றொன்றைத் த்யாஜ்யமானவற்றை யென்க.

துறந்தமையால் நின்னடிக்கே அடிமை சிறந்தேன்—தவிரவேண்டுமலை யெல்லாம் தவிரந்தமையாலே 1. “திருமாலே! நானுமுனக்குப் பழுவடியேன்” என்று இயற்கையாகவே உள்ளதாக அதுஸந்திக்கப்படுகிற அடிமைத்தொழி லுக்கு அர்ஹனாய்விட்டேனென்கை. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்புள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் பாம்போக்யம்;—“(துறந்தமையாலித்யாதி.) புறம்பே சிலரை உறவுமுறையென்றிருக்கையிறே இழவு வருகைக்கடி; அது தவிரந்தால் இப்போதாக உறவுஸம்பாதிக்கவேண்டுமெதிலையிறே; இவன் பக்கல் ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகமே. பாற்றயிஷையங்களை விட்டபோதே தொடங்கித் திருவிடையாட்டமிறே. ராவணபவந்ததைவிட்டு (ஸ்ரீவிபிஷணழ்வான்) ஆகா ஸஸ்தானுபோதே ஸ்ரீமானானிறே. அப்ராப்த விஷயங்களைவிட்ட வந்ததாம் ப்ராப்தவிஷயத்தினுடைய சாமாவதிபிலே நின்றேன். ப்ராப்திபல்மான கைங்கர்யத்துக்கு யோக்யனுனேன்.”

அறம் தானுய்த்திரிவாய்—“கறவைகள் பின்சென்று கானஞ்சேர்ந் துண்போ மறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்து, உன்றன்னைப்பிறவி பெறுந்தனை புண்ணி யம் யாமுடையோம்” என்றாப்போலே ஸாக்ஷாத் தர்மமே வடிவெடுத்ததுபோன்

முள்ள தேவரீர் பலன்கொடுக்கைக்கு அவஸைப் பார்த்துத் திரியாதிருக்க அடியே னிடத்தில் வேறு சில தர்மங்கள் வேணுமோ? என்றவாறு. (உ)

மானேய் நோக்குகல்லார் மதிபோல்முகத்துலவும் *
ஊனேய்கண்வாளிக்கு உடைந்தோட்டர் துன்னடைந்தேன் *
கோனே குறுங்குடியுள் குழகா திருநறையூர்த்
தேனே * வருபுனல்குழ் திருவிண்ணகரானே. (ந)

கோனே ஸ்வாமிக்!,

குறுங்குடியுள் குழகா { திருக்குறுங்குடியிலே வந்து
கலந்து கொள்ள
நிற்பவனே!,

திரு நறையூர் தேனே { திருநறையூரில் தேன்போல்
பரமபோக்யனே!

வருபுனல் குழகா { பெருகுகின்ற தீர்த்தங்க
விண்ணகரானே { னால் சூழப்பட்ட திரு
விண்ணகரில் எழுந்தருளி
யிருக்கும் பெருமானே!,

மான் ஏய் நோக்கு கல்லார் { மான்பார்வைபோன்ற
பார்வையையுடைய
மாதர்களது

மதி போல் முகத்தி உலவும் { சந்திரன்போன்ற முகத்தில்
உலாவுகின்ற

ஊன் ஏய் உண் வாளிக்கு { மாம்ஸமயமான கண்களாகிற
பாணத்துக்கு

உடைந்து ஒட்டி நடுங்கி

ஒட்டிந்து ஒடிவந்து

உன் அடைந்தேன் { உன்னைச்
சரணமடைந்தேன்.

***—பாம்புக்கு அஞ்சி ஒடிவந்து விழுந்தேனென்பாரைப்போலவும், ராமாஸ்தரத்துக்கு நடுங்கிவந்து விழுந்தேனென்பாரைப்போலவும் மாதர்களின் கண்களாகிற அம்புக்கு அஞ்சி வந்து நின்னடைந்தேனென்கிறார். ஸ்திரீகள் ஆண்களை ஆகரணித்துக்கொள்வது கடைக்கண்ணோக்கிலாதலால் 'மானேய் நோக்குகல்லார்' என்றார். அவர்களைச் சிறப்பித்தும் அவர்களுடைய முகத்தை வருணித்தும் இவர் கூறுவது காமுகர்களின் ஸ்மாதியாலென்க.

ஒட்டிந்து—'ஒட்டி ம தந்து' என்ற இரண்டு சொற்கள் 'ஒட்டிந்து' என ஒரு சொல்லாயிற்று: சிதைவு; ஒடிவந்து என்றபடி.

குழகன்—மஹாயுரிருக்கும் தனது மேன்மையைப்பாராமல் சிறியாரோடு கலந்து பழகுவன் என்கை.

திருநறையூர்த்தேனே!—"பட்டர் 'திருநறையூர்ப் பெருக்குக்குச் சினை யாறு படுகிறது கிடாய்' என்றருளிச்செய்வார்" என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. இதன் அழகிய கருத்தை அறிவீர்களோ? கேண்மின்; திருவிண்ணகர்த் திருப்பதிவிஷயமான இத்திருமொழி முடிந்தவுடனே "கண்ணுஞ்சுழன்று" என்ற திருமொழி தொடங்கிச் "சினவிற்செங்கண்" என்ற திருமொழியுளவும் துறுபாசுரங்களாலே திருநறையூரை அதுபவிக்கப்போகிறாரே ஆழ்வார்; அதற் குள்ளே இப்போது 'திருநறையூர்த்தேனே' என்று அத்திருப்பதியைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவம் செய்வானேன்? என்று நஞ்சியர் போல்வார் பட்டரைக் கேள்வி

794 பேரிய திருமொழி-சு-பத்த, ந-திரு. துறப்பேனல்லேனின் பம்.

கேட்டனர் போலும்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த மருமாரற்றமாயினு; இதன் கருத்து யாதெனில்; ஆற்றில் பெருவெள்ளம் வரப்போவதற்குமுன்னே ஆறு பொசிந்துகாட்டுவது வழக்கம்; அதுபோலே, நூறு பாசரங்களாலே திருநறையூர்த் திருப்பதிய நுபவமாகிற மஹா பாவாஹம் ஸமீபித்திருப்பதனால் அதற்கு முன்னடையாளமாகத் திருநறையூர்த்தேனே! என்று இவ்வாறு பொசிந்துகாட்டுகிறது கிடாய் என்கை. இங்ஙனே மிக அழகிய அர்த்தம் பட்டர் திருவுள்ளத்தில் தானே தோன்றும்.

(க)

சாந்தேந்துமென்முலையார் தடந்தோள்புணரின் ப வெள்ளத் தாழ்த்தேன் * அருநரகத்தழந்தும் பயன்படைத்தேன் * போந்தேன்புண்ணியனே உன்னையெய்தி யென்தீவினைகள் தீர்த்தேன் * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகரானே.

(ச)

திரு விண்ணகரானே!—;

சாந்து ஏந்தும் { குங்கும மலரிந்த மெல்லிய
மெல் முலைகளை புனையுரான
முலையார் மாதர்வனது

அரு நரகத்து { கொடிய ஸம்ஸாரநரகத்தில்
அழுந்தும் அழுந்திக்கிடப்பதாகிற
பயன் அழந்தித் தீர்த்தேன்
படைத்தேன் பலனைப் பெற்றேன்;

தட தோள் பருத்ததோள்களோடே
புணர் இன்பம் { அனைவதனாலுண்டாகும்
வெள்ளத்து இன்பசாகரத்தில்

புண்ணியனே { புண்யமே வடிவெடுத்த
திருக்கும் பிரானே!
போந்தேன் { உன் திருவடிவாத்திலே
நின் வந்து சேர்ந்தவனாய்
அடைந்தேன் உன்னையடைந்தேன்;
உன்னை எய்தி உன்னைக் கிட்டி

ஆழந்தேன் { (கீழ்காட்களில்)
மூழ்கிக்கிடந்தேன்;
(அதனால்)

என் தீ வினைகள் { எனது கொடும்பாவங்கள்
தீர்த்தேன் தோலையப்பெற்றேன்.

* * *—கீழ்காட்களெல்லாம் அதியாயமாய்க் கெட்டுப்போனேன்; பாழாய்ப் போனேன்; சிற்றின்பதுகார்க்கியிலேயே ஆழ்ந்து நரகத்திலே அழுந்தி நகிக்கப் பார்த்தேன்; தைவாதீனமாய் மண்டேன், உன் திருவடிகளைச் சேர்ந்து உய்யும் வழிகண்டேன் பிரானே! என்னொர்.

விஷயபோகங்களைக் காரியுமிழ்ந்து பசுவத்விஷயத்திலே வந்து சேர்ந்த ஆழ்வார் ஹேயமான அவிவிஷயங்களைப்பற்றிச் சாந்தேந்து மென்முலையார் என்றும் தடந்தோள்புணரின் ப வெள்ளமென்றும் விளக்காக்கும் காமமபிறக்கும் படியாக எதுக்கு வருணித்துப்பேசுகிறார்? என்று சிலர் பட்டரைக்கேட்டார் களாம்; அதற்கு அவர் அருளிச்செய்ததாவது—உலகத்தில் வாக்குப்படைத்த வர்கள் பலவகைப்படுவர்; சிலர் உள்ளதை உள்ளபடியே பேசுவார்கள்; சிலர் சிறந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கினாலும் தங்களுடைய வாக்கின் திறமை போராமையினால் குறைபடப் பேசுவார்கள்; சிலர் நாவியுடைமையினால் அற்பவிஷயங்களையும் கனக்கப் பேசுவார்கள்; இப்படி பேசுதில் யலவகைகளுண்டு.

பேசுகிறவர்களின் வாக்கின் போக்கை அநுஸரித்து விஷயங்கள் சிறுத்துப் போவதும் பெருத்துப்போவது முண்டு. திருமங்கையாழ்வாருடைய நாவீறு லோகவிலக்ஷணமாகையால் அற்பவிஷயங்களைப்பற்றிப் பேசும்போதும் பெருக்காறு பெருகுமாபோலே யிருக்குமேயன்றி அவ்விஷயங்களின் சிறுமைக்குத் தக்கபடி சிறுத்திராது இவருடைய சொற்போக்கு. 'வாணிலா முறுவல் சிறுறுதல் பெருந்தோள் மாதரார்வனமுலை' என்றப்போலே பெருத்திருக்கும்; ஆகவே, விஷயங்கள் அற்பமென்பதில் தடையிலலை; இவருடைய வாக்குப் பரமகம்பிரமாயாகையால் அற்பவிஷயந்தையும் கணக்கப்பேசுகின்றது—என்றும்.

இங்கே விபாக்கியான வாக்கியம் காண்பின்;—“விஷயங்களை விட்டு இவ்வருகே போந்தவிவர் விதராகார்க்கும் ஸ்ப்ருஹை பிறக்கும்படி சொல்லுவானென்?” என்று பட்டார்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய \$ “முரிக்குக் கிழக்கு” என்னும் போதும் இங்கனல்லது இராதுகாண் திருமங்கையாழ்வார் நாவீறு’ என்றருளிச்செய்தார்.

கிடாம்பியம்மாள், சிறியாண்டான்பெருமாள் பணித்தானாகப் பல காலும் சொல்லும்; ‘நாம் சொல்லுகிற வாசகங்களையன்றோ பட்டரும் வ்யவஹரிக்கிறது! என்றிருக்கவொண்ணாது, அங்குத்தைக்கு ஏற்றமுண்டு. முன்னே நின்ற தூணை நாம் தூணென்றவாறே சிராயாய்த்தோற்றும்; பட்டர் சொன்னவாறே தளிரும்முறியுமாய்த் தோற்றும்’ என்று.”

தடந்தோள் புணரின்ப வேள்ளத்தாழந்தேன்—“சூநவொவ்யஹ” என்கிற உபநிஷத்தின்படியே பசுவதுபவமொன்றே இன்பவெள்ளமென்று கைகண்ட இவ்வாழ்வார், துன்பவெள்ளத்தை இன்பவெள்ளமென்கிறது அதிலே மயங்கி யிருக்கும் உலகத்தாருடைய கருத்தாலேயென்க. இன்பவெள்ளம்போல் பிரமிக்க விரும்புது கொண்டு.

(ச)

மற்றோர்தேய்வமெண்ணென் உன்னையென்மனத்துவைத்துப்

பெற்றென் * பெற்றதுவும் பிறவாமைமெம்பெருமான் ! *

வற்றாள்கடல்குழி இலங்கை யிராவணனைச்

சேற்றாய் ! * கோற்றவனே ! திருவிண்ணகரானே !

(ரு)

\$ முரிக்குக்கிழக்கு—அஸாரம் என்றபடி. முரியாவது அணை; அதற்குக்கிழப்பட்ட ஜலம் கழிவடை நீராய் அஸாரமாயிருக்குமென்று கொண்டு, அஸாரமென்னும் பொருளில் ‘முரிக்குக் கிழக்கு’ என்று பிராயோகமாயிற்றென்ப. ‘மேற்கு கிழக்கு என்னும் போதும்’ என்று சிலர் பாடக்கொள்வது முண்டு. அதாவது, இன்னவிடம் மேற்கு, இன்னவிடம் கிழக்கு என்று ஒருவர் சொல்லவேண்டில் அதில் ஒரு வர்ணையுமின்றியே ‘மேற்கு கிழக்கு’ என்றே சொல்லவேண்டியதாகும்; ஆனால் அந்நேபே திருமங்கையாழ்வார் வாக்கினால் சொல்லுவதாயிருந்தால் விலக்ஷணமாகவே யிருக்குமென்கை.

வற்றூ நீன் } ஒருநாளும் வற்றாத
கடல் சூழ் } பெரியகடலால் சூழப்பட்ட
இலங்கை } லங்காபுரியில்
இராவணனை } ராவணனை
செற்றாய் } கொன்றொழித்தவனே !,
கொற்றவனை } தேவாதிதேவனே !
திரு விண்ணகரானே !—;
மற்று ஓர் } வேறொரு தெய்வத்தை
தெய்வம் } நெஞ்சிலும்
எண்ணென் } நினைப்பேனல்லேன் ;

எம்பெருமான் } ஸ்வாமிக் !,
உன்னை } உன்னை
என் மனத்து } எனது நெஞ்சில் இருத்தி
வைத்து }
பெற்றேன் } ஒரு பேறபெற்றேன்;
பெற்றதுவும் } அப்படி நான் பெற்ற
பேறுவது }
பிறவாமை } இனிப் பிறப்பில்லாமையே.

* * *—ஒருவரானு மழிக்கவொன்றாத அரணையுடைத்தான இலங்கையை நீறுபடுத்தி இராவணனையும் வேரோடே களைந்தொழித்தாப்போலே அடியே னுடைய பிரதிபந்தகங்களை யெல்லாம் தொலைத்தருளின பெருமானே ! நான் ஆச்சரியக்கத்தகுந்த தெய்வம் வேறொன்று இருப்பதாக நெஞ்சிலும் நினைவேன் ; ஸர்வஸ்மாத் பரானுவர்ணியே நெஞ்சில்தாங்கி அலப்பலாபம் பெற்றேன் ; என்ன பேறுபெற்றேனென்னில், தேவதாந்தரங்களை ஆச்சரியப்பதற்கு ஒருகால் காரணமாகக்கூடிய ஜன்மமும் தொலையப்பெற்றேன் ; திருவிண்ணகரிற் கண்ட காட்சியிலே பெற்ற பேறுகான் இது. (ரு)

மையொண்கருங்கடலும் நிலனுமணிவரையும் *
செய்யசுடிரண்மே இவையாயநின்னை * நெஞ்சில்
உய்யும்வகையுணர்ந்தேன் உண்மையாலினி * யாதும்மற்றோர்
தெய்வம்பிறிதறியேன் திருவிண்ணகரானே ! (சு)

திரு விண்ணகரானே !—;

மை ஒண் கரு } மைபோன்ற அழகியதாய்க்
கடலும் } கறுத்திருக்கின்ற
ஸமுத்தரமும் }
கிலனும் } பூமியும்
மணி வரையும் } சிறந்த பர்வதங்களும்
செய்ய } அழகிய சந்திரா
இரண்டு } ஸௌரியர்களும்
கடரும் }
இவை ஆய } ஆகிய இப்பொருள்களாய்
நின்னை } விரிந்து கிற்கிறவுண்ணை

நெஞ்சில் } நெஞ்சினால்,
உய்யும் வகை } நான் உற்றிவிக்கும்படி
உண்மையால் } உள்படி தெரிந்து
உணர்ந்தேன் } கொண்டேன் !
இனி } இப்படியான பின்பு
மற்று } இதற்குமேலே
பிறிது ஓர் } எவ்விதமான
தெய்வம் } தேவதாந்தரத்தையும்
யாதும் } நினைக்கமாட்டேன்.
அறியேன் }

* * *—சீழ்ப்பாட்டில் “மற்றோர் தெய்வமெண்ணென்” என்றதை ஹேது வோடே உபபாதிக்கிறாநில. திருவிண்ணகர்ப்பெருமானே !, ஸப்தஸாகரங் கள், அவற்றால் சூழப்பட்ட பூமி, அதற்கு ஆணியடித்தாற்போலே யிருக்கிற குலாசலங்கள், சந்திரன் ஸௌரியன் முதலிய சுடர்ப்பொருள்கள் ஆகிய இவை

யெல்லாம் நீயே ; உன் உருவமே இவையெல்லாம் என்று நான் நன்குணரப் பெற்றேனாதலால் ஸர்வசரீரியான உன்னைவிட்டு உனது சரீரமான தேவதாந்தரங் களைத் தெய்வமாக நெஞ்சில்தான் நினைப்பனோ? இதுவரையில் நான் அழிந்து போனதுபோலல்லாமல் இனி உஜ்ஜீவிக்கப் பரப்பதனுயினோதலால் உன்னைத் தெரிந்துகொண்டேன் என்றாயிற்று. (க)

வேறேகூறுவதுண்டு அடியேன்விரித்துரைக்கு

மாறே * நீபணியாதடை நின்றிருமனத்து *

கூறேன்னெஞ்சுதன் னால் குணங்கொண்டு * மற்றோர்தேய்வம்

தேறேனுன்னையல்லால் திருவிண்ணகரானே !

(எ)

திரு விண்ணகரானே !—;

அடியேன்—;

வேறே

விலகணமாக

கூறுவது

விண்ணப்பஞ்செய்வதொரு

உண்டு

வார்த்தையுண்டு ;

விரித்து

உரைக்கும்

ஆறே

நீ பணியாது

(நான்) விரிவாகக்கேட்க

வேண்டும்படி நியமியாமல்

நின்

திருமனத்து

உன் திருவுள்ளத்தில்

அடை

ஸாரமாகத்

கொண்டருள்

வேணும் ;

உன்னை

அல்லால்

} உன்னையொழிய

மற்று ஓர்

தெய்வம்

} வேறொரு தெய்வத்தை

கூறேன்

{ வாய்விட்டுச்

சொல்லமாட்டேன் ;

குணம்

கொண்டு

{ (அவர்களிடத்தில்)

குணவிசேஷத்தைக் கண்டாகிலும்

நெஞ்சு

தன்னால்

} நெஞ்சினால்

தேறேன்

{ (அவர்களை ஆசிரயணியராக்கி) விசுவஸிக்கமாட்டேன்.

* * *—அடியேன் வேறே கூறுவதுண்டு=தோற்றினபடி. கும்பஸில் சொல்லுகிற வார்த்தைபோலல்லாமல் இவ்வார்த்தை சஹஸ்யமாய் மிக முக்கியமாக விண்ணப்பஞ்செய்கின்றேன் என்பது.

விரித்துரைக்குமாறே பணியாது=தேவரீர்க்கும் அடியேனுக்கும் நடக்கிற ஸம்வாதம் தோசாஸ்தரம்போலே விரிந்திருக்கவொண்ணாது ; அதாவது—தேவரீரிலே முடிவாக அருளிச்செய்த சரமர்ஸோகந்தை முதலிலேயே அருளிச்செய்திருந்தால் அவ்வளவு தூர்விரிவு விளைந்திராது ; தேவரீர் ஒன்று சொல்ல, அதற்கு அர்ஜுநன் கலங்கிப் பல கேள்விகள் கேட்க, அவற்றுக்கு தேவரீர் உத்தர மருளிச்செய்ய, அதற்குமேலும் பலபல சங்கைகள் தோன்றி அர்ஜுநன் கேள்விகள்கேட்க, இப்படியே தோசாஸ்தரம் விரிந்ததாயிற்று ; அப்படியல்லாமல் இப்போது தேவரீர் ஸாரமாகத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும் ; அதற்குமேல் அடியேன் ஒன்றும் வாய்திறக்கும்படி யிருக்கவொண்ணாது ; “ஸூரிதாஸி மக வஸந்தேஹி காரிஷெஹி வஹந் தவ = ஸந்தேஹஸி கதஸந்தேஹி கரிஷ்யே வசநம் தவ” [சஞ்சலமற்று நிலைபெற்றேன், ஸந்தேஹங்கள் தீர்ந்தேன், தேவரீர்

798 பெரிய திருமொழி-க-பத்து, ஈ-திரு. துறப்பேனல்லேனின்பம்.

சொன்னபடியே செய்கிறேன்] என்று கையெழுத்திடும்படி அருளிச்செய்ய வேணுமென்கை. 'ஆழ்வீர்! உம்மைத் திருவடி சேர்த்துக்கொண்டேன்' என்றருளிச் செய்யவேணுமென்பதே தேர்ந்த பொருள்.

அடியேன் வேறுகதியற்றவனாகையால் இவ்வருள் செய்தே நீரவேணுமென்கிறார் பின்னடிகளில். (அ)

முனிந்தீந்த வெங்கடத்து முரிப் பெருங்களிற்றால் *
விளிந்தீந்தமாமரம்போல் வீழ்ந்தாரைநினையாதே *
அளிந்தோர்ந்தசிந்தை நின்பாலடியேற்கு * வானுலகம்
தேளிந்தேயேன் றெய்துவது திருவிண்ணகரானே !

(அ)

திரு விண்ணகரானே !—;

முனிந்து தீந்த உலர்ந்து திஞ்சுபோன
வேம் கடத்து வெவ்விய பாலைநிலத்திலே
முரி பெரு களிற்றால் } வலிய பெரியயானையினால்
விளிந்து தன்னப்பட்டு
தீந்த கெட்டுப்போன
மா மாம் போல் } பெரியமரங்கள்போல்
வீழ்ந்தாரை } தொலைந்துபோனவர்களை

நினையாதே நினையாமல்
கின்பால் உன்னிடத்தில்
அளிந்து கனிந்து தெளிந்த
ஓர்ந்த சிந்தை } மனமுடையேனான
அடியேற்கு } எனக்கு
தேளிந்து } இந்த ஸம்ஸாரக்
கலக்கங்கள் நீங்கி
வான் உலகம் } பரமபதம் அடையும் நாள்
எய்துவது என்று } எதுவோ ?

***—திசுந்நமான மருகாந்தாரத்திலே வலிதான ஒரு யானையாலே தள்ளப்பட்டு உருமாய்ந்து போகிற பெரிய மாங்கள் போலே இவ்வுலகில் எத்தனையோ பலசாலிகள் கருமங்களாலே முடிக்கப்பட்டு முடிந்துபோகிறார்களாதலால் இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரத்தை ஒரு பொருளாக மதியாமல் பரமதயாளுவான தேவரீர் பக்கலிலே நெஞ்சைச் செலுத்தியிருக்கு முடியேனுக்குப் பரமபதம் கிடைக்கும் நாள் எதுவோ அந்நாளே யருளிச்செய்யவேணும் திருவிண்ணகரப்பனே !—என்கிறார்.

முனிந்து + தீந்த, முனிந்தீந்த; விளிந்து + தீந்த, விளிந்தீந்த. (சங்கு + கதை, சங்கதை என்றாவதுபோல.) வேம் கடம்—கரோமான பாலைநிலம். இந்த ஸம்ஸாரமே முனிந்தீந்த வெங்கடமாகவும், கருமங்களே முரிப்பெருங்களிறாகவும், மாண்டொழிந்த அரசர்கள் விளிந்தீந்த மாமரமாகவும் கொள்க (அ)

சோல்லாய்திருமார்பா! உனக்காகித் தொண்பேட்ட
நல்லேனை * வினைகள்நலியாமை நம்புநம்பி! *
மல்லா! குடமாடி! மதுகுதனை! * உலகில்
சேல்லாநல்லிசையாய்! திருவிண்ணகரானே !

(க)

திரு விண்ணகரானே!—;
மல்லா மிடுக்குடையவனே!
குடம் ஆடி குடக்கூத்தாடினவனே!
மதுகுந்தனே { மதுவென்னும் அசுரனைக்
கொன்றவனே!
உலகில் { லோகத்தில் நடையாடாத
செல்லா } [அபூர்வமான]
நல் இசையாய் { நல்ல கீர்த்தியை
புடையவனே!
நம்பீ பரிபூர்ணனே!,

திரு மாப்பா { பிராட்டியை மார்வில்
உடையவனே!,
சொல்லாய் { அடியேனுக்கு மதமொழி
கூறியருளவேணும்;
உனக்கு ஆகி உன்விஷயத்தில்
தொண்டு பட்ட } அடிமைபூண்ட
நல்லேனை விலக்ஷணஞனவென்னை
வினைகள் { பாவங்கள் தொந்தரவு
நலியாமை } செய்யாதபடி
நம்பு ஆதரித்தருளாய்.

***—அடியேனுடைய குற்றங்களையும் நற்றமாக உபபாதிக்கவல்ல பிராட்டி இணைபிரியாதிருக்கும்போது அடியேனுக்கு என்னகுறை? திருமாலே! மிடுக்குடையவனே! மிடுக்குக்குப் போக்குவிடாகக் குடக்கூத்தாடினவனே! பரிபூர்ணனே! மதுவைக்கொன்றவனே! லோகவிலக்ஷணமான புகழையுடைய திருவிண்ணகரப்பனே! சோதிவாய் நிறந்து ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்ய வேணும்; தேவரீருக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற நன்மையையுடைய அடியேனைக் கருமங்கள் நெருக்காதபடி ஆதரித்தருளவேணுமென்கிறார்.

திருவாய்மொழியில் (10—2—1.) “கெடுமிடராயவெல்லாம்” என்ற பாசரத்தின் ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில் பட்டருடைய ஐதிறயமொன்று அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது, அது இங்கே அதுஸந்திக்கவரியது; அதாவது—ஒருநாள் அழகிய மணவாளன் வேட்டைத்திருநாளுக்காக ஓர் ஆற்றங்கரையிலே எழுந்தருளியிருந்தார்; அங்கே பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுந் தாமுமாய் பட்டர் எழுந்தருளியிருந்து பெருமான் வடிவழகிலே ஈடுபட்டு அழகிய ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்து கொண்டிருக்கையில், சில ஆரஸிகர்கள் வந்து ‘ஸந்த்யாகாலமாயிற்று’ என்று விண்ணப்பம் செய்தார்கள்; ஸந்த்யாவந்தநம் அதுஷ்டிக்க வேணுமாகையாலே அதற்கு இடைபூறியிருக்கும் உபந்யாஸத்தை நிறுத்தியருள வேணுமென்பது அவர்களுடைய கருத்துப்போலும்; அப்போது பட்டர் ‘நாம் பெருமானுடிகிலே துவக்குண்டு இன்றொருநாள் அதுஷ்டாந்தில் சிறிது விளம் பித்தோமென்றால் யமனுடைய ஓலையிலே இது ஒரு குற்றமாக ஏறமாட்டாது காணும்; உனக்காகித் தொண்பேட்ட நல்லேனை வினைகள் நலியாமை நம்பு நம்பீ’ என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பாசரம் அறியீர்களோ? அவனுக்காகத் தொண்பெட்டுப் போதுபோக்குமவர்களை வினைகள் நலியுமோ? இத்யாதிகள் அருளிச்செய்தாராம்.

மூன்றாமடியில், “மல்லார் குடமால” “மல்லாற் குடமால” “மல்லா! குடமால” என மூன்று பாடங்கள் உண்டு; மல்லா! என விளியான பாடமே

மிகவழங்குவது. குடமாடி! = தலையில் குடங்களை வரிசையாக அடுக்கிவைத்துக் கொண்டு அவை அசையாமல் நர்த்தனஞ்செய்வது குடக்கூத்தாம். (க)

தாரார் மலர்க்கமலத் தடஞ்சூழ்ந்த தண்புறவின் *

சீரார் நெடுமேறுகில் திருவிண்ணகராணை *

காரார் புயற்றடக்கைக் கலியனொலிமாலை *

ஆராரிவைவல்லார் அவர்க்கல்லல் நில்லாவே. (க0)

தார் ஆர் மலர் { இதழ்மிக்க
பூக்களை யுடைத்தான
கமலம் தடம் தாமரைத்தடாகங்களினால்
சூழ்ந்த சூழப்பட்ட
தண் புறவின் { குளிர்ந்த தோட்டங்களை
யுடையதாய்
சீர் ஆர் நெடு { செல்வம் மிக்க நீண்ட
மேறுகில் { வீதிகளை யுடையதான
திரு விண் { திருவிண்ணகரிலே
ணகராணை { எழுந்தருளியிருக்கிற
அப்பன் விஷயமாக,

கார் ஆர் புயல் { காளமேகம் போன்ற
தட கை { ஒளதாரியத்தையுடைய
கலியன் { நீண்டகைகளை யுடைய
ரான திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி அருளிச்செய்த
மரலை சொல்லாமையாகிய
இவை இப்பாசுரங்களை
ஆர்-ஆர் { எவ்வொவர்
வல்லார் { ஒதுகின்றனரோ,
அவர்க்கு அவரவர்க்கு
அல்லல் பாவங்கள்
நில்லா { தங்கமாட்டாமல் ஒடிப்போய்
விடும்.

***—இதழ்மிக்க பூவையுடைத்தான தாமரைத்தடாகங்களாலே சூழப் பட்ட குளிர்ந்த சுற்றுப்பிரதேசங்களை யுடையதும் செல்வம் மிகுந்த பெரிய திருவிதிகளை யுடையதுமான திருவிண்ணகரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற தன் னொப்பாரில்லப்பன் விஷயமாகப் பரமோதாரரான திருமங்கைமன்ன னருளிச் செய்த இத்திருமொழியை ஒதுமவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களிடத்தில் எவ்விதமான துக்கமும் நிற்கமாட்டாநென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டின ராயிற்று. (க0)

அடிவரவு:—துறப்பேன் துந்தேன் மாணைய் சாந்து மந்தோர் மை வேறே முளிந்திந்த சொல்லாய் தாரார் கண்ணும்.

மூன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரம்பத்து—நாலாந்திருமொழி,

கண்ணுஞ்சுழன்று.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் “கோனே குறுங்குடிபுள்குழகா திரு நறையூர்த்தேனே!” என வந்தவிடத்தில் “திருநறையூர்ப் பெருக்குக்குச் சிணையாறு படுகிறது கிடாய்” என்றன்றோ பட்டர் அருளிச்செய்தது; அப்படியே திருநறையூர் விஷயமான நூறு பாசுரங்களாகிற பெருவள்ளம் பெருகத் தொடங்குகின்றது இப்போது. இத்திருமொழி தொடங்கி மேல் ஏழாம்பத்தில் மூன்றாந்திருமொழி முடிய [திருச்சேறைப்பதிகம் வருமளவும்] திருநறையூரில் ஈடுபட்டு அருளிச்செய்யும் திருமொழிகளாம்.

தே மூன்று திருமொழிகளில் திருவிண்ணகரப்பன் திருவடிகளிலே தம் முடைய ஆர்த்தியைப் பரக்க விண்ணப்பஞ்செய்தார்; இப்போதே இவ்விருள் தருமாநூலத்தைவிட்டுத் திருநாடுசேரப் பாரித்தார்; எம்பெருமான் ‘ஆழ்வார்! திருநாட்டுக்குப் போவியான திருப்பதிகள் இங்கேயிருக்க அங்குப்போகத் துடிப்பதேன்? நாளடைவிலே போகலாம்; திருநறையூரின் போக்யதையைப் பாரும்; இதிற்காட்டிலும் பரமபதத்தில் விசேஷமுண்டென்று நீனைக்கிறோ?’ என்ன, அப்படியாகில் இவ்விடத்தே அதுபவிக்கிறேனென்று இழிகுறார். *

கண்ணுஞ்சுழன்றுபீனையோடு ஈனாவந்தேங்கினால் *

பண்ணின்மொழியார் பையநடமி னென்னாதமுன் *

விண்ணும் மலையும் வேதமும்வேள்வியுமாயினன் *

நண்ணுநறையூர் நாம்தொழுதுமெழுநெஞ்சமே.

(க)

பீனையோடு பிளிச்சையோடுகூட
கண்ணும் } கண்கள் சுழலமிட்டு
சுழன்று }
ஈனாவந்து நேரழைமேலிட்டு
எங்கினால் தளர்ச்சியடைந்தால்,
(அப்பொழுது)
பண் இன் { இசைப்பாட்டுபோல்
மொழியார் { இனிமையான வாய்
மொழியையுடையமாதர்
(எம்மைநோக்கி)
பையநடமின் { ‘மெல்ல நடந்துசெல்லங்
என்னாதமுன் { கள்’ என்று (கிரஸ்
கரித்துச்) சொல்வதற்கு
முன்—

விண்ணும் ஆகாசமும்
மலையும் பர்வதங்களும்
வேதமும் வேதங்களும்
வேள்வியும் யாகங்களும்
ஆயினான் { தானையாயிருக்கு
மெம்பெருமான்
நண்ணும் விரும்பியுறையுமிடமான
நறையூர் திருநறையூரை
நெஞ்சமே ஒமனமே!
நாம் } நாம் வணங்குவோம்;
தொழுதும் }
எழு எழுக்கிரு.

* * *—பெளவனபருவத்தில் இஷ்டப்படி விஷயபோகங்கள் செய்யவேண்டியதென்றும், அப்படி விஷயபோகஞ் செய்வதற்கு சக்தியில்லாமல் உடல் தளர்த்தகாலத்திலே பகவத்பக்தி மிகு திவ்யதேசங்களிலே போதுபோக்க வேண்டியதென்றும் பலர் கருதுகிறாற்பதுண்டு; பெளவனபருவத்தில் விஷய போகங்கள் செய்யவர் ஒரு நியதிரில்லாமல் கண்டவிடங்களிலும் தட்டித்திரிவார்கள்; சரீரத்திற்கு எவ்வளவு நெருத்தனம் வரக்கூடுமோ அவ்வளவும் வந்து, நடந்து செல்லமாட்டாமல் ஒரு தடியைப்பற்றிக்கொண்டு முதுகு கூனிட்டு நடக்கும் நிலைமை நோர்த்தவிடத்தும் நப்பாசை கழியாண்டியாலே பூர்வவாஸஸையே கொண்டு வேசிகளின் விட்டுவாசஸையே பற்றிக்கிடக்கும்படியாகும்; அவர்கள் இவர்களைக் கழுத்தைப்பிடித்துத் தள்ளினாலும் அவர்களது முகத்தைப்பார்ப்பதும் முறுவலை யெதிர்பார்ப்பதுமா யிருப்பார்களோயன்றி அவ்வளவிலுங்கூட விரக்திபிறவாது; திவ்யதேசங்களில் சுடுபாடும் உண்டாகாது; ஆகையால் விஷயார்தரங்களில் கைவைப்பது ஒருநாளும் சேதமப்படுவதற்கு உறுப்பாக மாட்டாது; இப்போதே திருநறையூரைத் தொழுவது என்று என்கிறார். *—கிள ரொளியினமை கெடுவதன் முன்னமே இது செய்யத்தக்கதென்கை.

கிழத்தனத்தில் கண்கள் சுழலமிடுவதும் கண்களினின்று பிளிச்சைபெருகுவதும் கோழை வருவதும் இப்பல்லாதலால் முதலடி கிழத்தனத்தின் முதிர்ச்சியைச்சொன்னபடி. அப்படிப்பட்ட நிலையிலும் முன்பு கலந்து பழகின மாதர்களை விடமாட்டாத நப்பாசை தொடர்ந்தே வருமென்பது இரண்டாமடியில் தொனக்கும். துட்டுவாகும் தேஹவலிமையும் உள்ளவரையில் அவர்கள் ஆதரிப்பார்களேயன்றி, அவை போனால் துப்பமாட்டார்களே; அது தெரிந்தும் நப்பாசையின் கொடுமையினால் அங்கே தாவுவார்கள்; அப்போது ‘உங்களுக்கு இங்கென்ன காரியம்? நடவுங்கோள்’ என்பார்கள்; இப்படிப்பட்ட திரஸ்காரத்தையே போக்யமாகக்கொண்டு போதுபோக்குவார்கள்; அவ்வளவிலும் திவ்யதேசத்தைப் பணிய நெஞ்சு ஒருப்படாது; ஆகையாலே விஷயார்தரங்களைக் காரியுமிழ்ந்து திருநறையூரைத் தொழுவோமென்கை. கிழத்தனத்தைக்கண்டு வெறுத்து ‘ஒழிந்துபோ, ஒழிந்துபோ’ என்று துரத்தித் தள்ளச்செய்தேயும் ‘அஹஹ! இது என்ன இனிமையான பேச்சு!; யாழினிசைபோலே வாய் மொழியினழகு இனிதாயிருக்கின்றதே!’ என்று அவர்களுடைய பேச்சில் சுடுபட்டிருப்பார்களென்பது தோன்றப் பண்ணின் மொழியார் எனப்பட்டது.

‘என்னுதமுன் நாம் தொழதும்’ என்று தன்மையாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் இதற்கு முன்னிலையில் முழுநோக்கென்க; ‘பாவிதான்! கிளரொளியினமை கெடுவதன்முன்னம் திருநறையூரைத் தொழுங்கோள்’ என்று பிறரையோடு சொல்லவேண்டியதையே ‘நாம் தொழதும்’ என்ற சொற்போக்கால் சொல்லுகிறபடி. முகுந்தமாயையில் “நாயெந் ஸாராஷொதெ...நாரபணைகிஷ்டி — ஸெவாபெய்யுறயாஜெஹநாஜெஹாஜெஹாவராஹவம்” என்ற ச்லோகம் இவ்விஷயத்தில் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. ‘ஐயோ! நீ பாழாய்ப்

போகிறாயே!’ என்று பிறினைப்பார்த்துரைத்தால் சிறிப்புடைப்பன் என்று அஞ்சுமவர்கள் ‘ஐயோ! நாம் பாழாய்ப்போகிறோமே!’ என்று தன்மையாகச் சொல்லிக்கொள்ளுதல் உலகவழக்கிலும் காணத்தக்கது. ... (க)

கோங்குண்குழலார் கூடியிருந்துசிரித்து * நீர்
இங்கேன்னிருமி யெம்பால்வந்ததென் றிகழாதமுன் *
திங்களேரிகால் சேஞ்சுடராயவன் தேசுடை *
நங்கள் நறையூர் நாம்தொழுதுமெழுநெஞ்சமே. (உ)

கோங்கு உண் } மணம்பொருந்திய கூந்தலை
குழலார் } யுடையாரான மாதர்
கூடி இருந்து கூட்டமாகத் திரண்டிருந்து
சிரித்து பரிஹாஸம்பண்ணி
நீர் * நீங்கள்
இருமி இருமிக்கொண்டு
இங்கு இவ்விடத்தில்
எம்பால் } வந்தது } எங்குவிடத்தில் வந்தது
என் எனக்காக ?
என்று } என்று திரஸ்கரிப்பதற்கு
இகழாத முன் } முன்னே,—

திங்கள் சந்திரனும்
எரி அகநீயும்.
கால் காற்றும்
செம் சுடர் ஸூரியனும்
ஆயவன் { ஆகிய இப்பொருள்களா
யிருக்கும் எம்பெருமா
வடையதும்
தேச உடை தேஜஸையுடையதும்
நங்கள் { நமக்குப்
புகலிடமான துமான
நறையூர் திருநறையூரை
நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—:

* * *—லொக்குலொக்கென்று இருமியிளைக்குங்காலத்திலும் பூர்வவாஸநை யாலே வேகிகளின் விடுகளை நோக்கியே செல்ல நேருமே; அப்போது பரிஹாஸம் பண்ணுவதற்காக அவர்களெல்லாரும் ஒன்றுகூடி ‘ஐயோ! முற்ற மூத்த கிழவ னாரே! இருமிக்கொண்டே எங்கு வருகிறீர்? எதற்காக நம்மிடம் வருகிறீர்?’ என்று அநாதரித்துச்சொல்லும் வார்த்தைகள் செனிப்படுவதற்கு முன் திருநறையூர் தொழுவது நன்று.

கோங்குண்குழலார்=(வண்டிகள் படிந்து) தேனைப்பருகப்பெற்ற கூந்தலை யுடையார் என்னையுமாம். அவர்கள் பரிஹாஸித்தாத் நள்ளர்சொன்னோர் ‘இப்படி யும் ஒரு கூந்தலழகுண்டோவுலகில்!’ என்று வருணிப்பர் காழகர் என்பது இதில் தோன்றும்.

‘தேஜஸ்’ என்னும் வடசொல் தேச எனத்திரிந்தது. (உ)

கோங்கார்துழலார் கூடியிருந்துசிரித்து * எம்மை
எங்கோலமையா! என்னினிக்காண்பதென்றதமுன் *
சேங்கோல் வலவன்தான் பணிந்தேத்தித் திகழுமுர் *
நங்கோன் நறையூர் நாம்தொழுதுமெழுநெஞ்சமே. (ங)

கொங்கு ஆர் { (தலைப் பூக்களில்கின்றும்
குழலார் { பெருகின்) தென்றிறைந்த
கூந்தலையுடைய மாதர்

கூடி இருந்து திரளாக இருந்து
சிரித்த பரிஹாஸம்பண்ணி
ஐயா 'கிழவனாரே!

இனி { இப்படி நீர் கிழந்தன
மடைந்த பின்பு

எம்மை எங்கோயும்

எம் கோலம் { எங்களுடைய
அலங்காரத்தையும்

என் காண்பது ஏதுக்காகப் பார்ப்பது?

என்னத முன் } என்று திரள்கரிப்பதற்கு
முன்னே,

செங்கோல் } அரசாட்சிபுரிந்த
வலவன் தான் } சோழராஜன்

பணிந்து ஆச்ரயித்து

வத்தி அதித்து

திருமூர் ஊர் { விளங்கப் பெற்ற
இவ்யதேசமாய்

நம் கோன் எம்பெருமானுடையதான்

நறையூர் திருநறையூரை

நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு...

***—ஒன்றுக்குமுதவாதபடி உடல் மெலிந்து தளர்ந்தொழிந்தாலும் நப்பாசையாலே அங்குச்சென்று அவர்களது இயற்கையழகிலே கண்ணைப்பதும் ஆபரணங்களாலுண்டான செயற்கையழகிலே கண்ணைப்பதுமாயிருப்பர்களே; அப்போது அவர்கள் * ஐனேசோரக் கண்ணிடுங்கிப் பித்தெழு மூத்திருமித் தாள்கள்நோவத் தம்மில் முட்டித் தள்ளிநடக்குமிப்பருவத்திலே நீர் எங்களுடம் பையும் எங்களழகையும் நோக்குவது ஏதுக்கு? என்று வசவர்கள்; அப்படிப் பட்ட நிலைமை நேருவதற்கு முன்னமே திருநறையூரைத்தொழுவது நன்று.

செங்கோல் வலவன் தான்பணிந்தேத்தீத் திகழுமூர் = திருவல்லிக்கேணியில் தொண்டையர்கோன் போலவும், பாமேச்சுர விண்ணகரத்தில் பல்லவன் மல்லையர்கோன் போலவும், அட்டபுயகரத்தில் வயிரமேகன் போலவும், நந்திபுர விண்ணகரத்தில் நந்திவருமன் போலவும் இத்திருப்பதியில் செங்குணன் கோச்சோழன் அபிமானியாயிருப்பனென்ப. மேல் “அம்பரமும் பெருகிலனும்” என்ற திருமொழியில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் இது அருளிச்செய்யப்படுவது காண்க. நாட்டை ஆண்டுகொண்டு அஹங்காரியாய்ப் போதுபோக்க வேண்டிய வனும் இத்தலத்திற் பணிந்து உபவிபற்றமை விளங்கச் செங்கோல் வலவன் தான் என்றார். (க.)

கோம்புமரவமும் வல்லியும் வென்றநுண்ணேரிடை *

வம்புண்துழலார் வாசலடைத்திகழாதமுன் *

சேம்போன்கமுகினந்தான் களியுஞ் செழுஞ்சோலைகுழ் *

நம்பன் நறையூர் நாம்தொழுதுமேழுநெஞ்சமே.

(சு)

கோம்பும் வஞ்சிக் கொடியையும்
அரவமும் ஸர்ப்பத்தையும்
வல்லியும் இளங்கொடியையும்
வென்ற தோற்கடித்த

நுண் தட்பமாய்
வர் அழகியதான்
இடை இடையையுடையரும்

வம்பு உண் } பரிமளம் பிக்க கடந்தலை
குழலார் } யுடையருமான பெண்கள்
வாசல் } வாசற்கதவைப் போட்டு
அடைத்து } விட்டு
இகழாத முன் { அவமானப்படுத்துவதற்கு
முன்னே—,
கமுகு இனம் பாக்குமரங்களின் திரள்கள்

செம் பொன் செவ்வியபொன்போலே
கனியும் பழுத்திருக்கப்பெற்ற
செழு சேரலை வனம்பிக்க சேரலைகளாலே
குழ் குழப்பட்டதும்
நம்பன் { விச்வலிங்கத்திருந்த எம்
பெருமானுடைய அமான்
நறைபூர் திருநறைபூரை
நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.

* * *—அசக்தி மேலிட்டகாலத்தும் சாபல்யம் தவிராணியாலே ‘இதொரு துவண்ட இடை இருக்கு மழகு என்கொல்!’ என்று அவர்களது அவயவ ஸௌந்தர்யத்தை வாய்வெருவிக்கொண்டு நடிபூன்றி அங்கேறச் செல்வர்கள்; ‘அசக்தனும் தரிதானுமாகிய இப்பாவி ஏதாக்கு இங்கு வந்தான்?’ என்று இகழ்ந்து ‘ஒழிந்துபோகிழவா!’ என்பார்கள்; அவ்வளவிலும் உள்ளே துழையப் பார்ப்பார்கள்; வாசற்கதவை நெருக்கியடைத்துத் துரத்துவார்கள். இப்படிப் பட்ட பரிபவங்களுக்குப் பாத்திரமாகாமல் திருநறைபூர் தொழுவது நன்று.

லிலங்குங்கயலும் வேலுமொண்காலியும்வென்றகண் *

சலங்கொண்டசொல்லார் தாங்கள்சிரித் திகழாதமுன் *

மலங்கும்வராலும் வானையும்பாய்வயல்குழ்தரு *

நலங்கொள் நறைபூர் நாம்தொழுதுமெழுநெஞ்சமே.

(ரு)

லிலங்கும் மாணையும்
கயலும் மீனையும்
வேலும் வேற்படையையும்
ஒண் காலியும் { அழகிய செங்கழுநீர்ப்பூவை
யும்
வென்ற தோற்கடித்த
கண் கண்களை யுடையரும்
சலம் }
கொண்ட } கபடமுள்ள சொற்களை
சொல்லார் } யுடையருமான பெண்கள்
தாங்கள் }

இகழாத முன் { கிரஸ்கரிப்பதற்கு
முன்னே—
மலங்கும் }
வராலும் } பலவகைப்பட்ட மீன்கள்
வானையும் }
பாய் துள்ளிவிளையாடுகின்ற
வயல் கழனிசுராலே
குழ்தரு குழப்பட்டதும்
நலம் கொள் நன்மைமிக்கதுமான
நறைபூர் திருநறைபூரை

சிரித்து பரிஹாஸம்பண்ணி

நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.

* * *—“மாநாரர் கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டமுந்துவேனை” என்கிற படியே மாதர்களது கண்வலையிலகப்பட்டு ‘இப்படியுமொரு கண்ணழகுண்டோ?’ என்று சாதிபட்டு முதுமையிலும் விடமாட்டாதே அங்குச்சென்று அவர்களுடைய கண்களிலேயே கண்வைத்திருப்பார்கள்; ‘ஐயோ! இந்தக்கிழவனுக்கு நம் கண்ணிலே என்ன காரியமுண்டு’ என்று சொல்லி அவர்கள் சிரித்துத் துரத்து

வர்கள்; இப்படிப்பட்ட பரிபவங்களுக்கு ஆளாகாமல் திருநறையுரைத் தொழுவது நன்று.

வெருண்டாற்போல் பார்க்கிறபார்வைக்கு, மான்நோக்கும், பளபளவென்று மிளிர்ந்தற்கும் புடைபாந்து நீண்டிருக்கும் தன்மைக்கும் மீனும், கூர்மையாகப் பாபுந்தன்மைக்கு வேலும் கண்ணுக்கு ஒப்பாகுமாதலால் “ விலங்குங்கயலும் வேலுமொண்காவியும் வென்றகண் ” எனப்பட்டது.

சலங்கோண்ட சோல்லார்—‘ உமும் ’ என்ற வடசொல் கபடமென்னும் பொருளது; மேலே தேனொழுகப் பேசுவதும் உள்ளே கபடங்கொண்டிருப்பதும் மாதர்களது பெரும்பான்மையான இயல்வு என்பது “ ஐயு கிஷ்டி வாவ பொஷிகாஹுடி ஹாலாஹுவெவ கெவலம்—மது திஷ்டதி வாசி யோஷி தாம் ஹருதி ஹாலாஹுவெவ கேவலம் ’ என்ற கவிகளின் ச்லோகத்தாலும் விளங்கும்.

மலங்கு என்பதும் வரால் என்பதும் வாளை என்பதும் மீன்களின் அவந் தர ஜாதிபேதம். (ரு)

மின்னேரிடையார் வேட்கையை மாற்றியிருந்து *
என்றீருமி யெம்பால் வந்ததென் றிகழாதமுன் *
தோன்னீ ரிலங்கைமலங்க விலங்கேரியூட்டினான் *
நன்னீர் நறையூர் நாம்தொழுதுமெழுநெஞ்சமே. (சு)

மின் னேர் } மின்னல்போன்றஇடையை
இடையார் } யுடையாரான மாதர்

வேட்கையை { முன்பு வைத்திருந்த
ப்ரீதியை

மாற்றி } தவிரந்தவர்களாய்க்
இருந்து } கொண்டு

நீர் “ (கிழவரான) நீங்கள்

இருமி இருமிக்கொண்டு

எம்பால் } எங்களிடம் வந்தது
வந்தது என் } ஏதுக்காக? என்று
என்று }

இகழாத முன் { திராஸ்கரிப்பதற்கு
முன்னே,—

தொல் நீர் } கடல்குழந்த லங்காபுரி
இலங்கை }

மலங்க வியாகுலப்படும்படி

விலங்கு { (அனுமானாகிற) வானா
வீரனைக் கொண்டு

எரி } தீழுட்டிவிட்ட
ஊட்டினான் } பெருமானுடையதாய்

நல் நீர் { நல்ல தீர்த்தங்களை
யுடையதான

நறையூர் திருநறையூரை

நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.

***—மின்போல்துட்பமான இடையையுடையாரான மாதர்கள் தாங்கள் யெளவனத்தையும் பொருள்மிகுதியையுங்கண்டு வைத்திருந்த அன்பை ‘ காரண மொழிந்தால் காரியமுமொழியும் ’ என்கிற நியாயப்படியே தவிர்த்துக்கொண்டு ‘ கிழவா! நீ எங்கள் பக்கல் ஏதுக்கு வருகிறாய்? இருமிக்கொண்டே வருகிறாயே, இந்த இருமல் எங்களுக்கு நீ கொடுக்கும் பரிசிலோ? ’ என்றிப்படிப்பட்ட பரிஹாஸ வார்த்தைகளைச்சொல்லி ஏசும்படியாக இடம் வைத்துக்கொள்ளாமல்

* இலங்கை பாழாளாகப் படைபொருத பெருமானுமையும் திருநறையூரைத் தொழுவது நன்று.

முன்றாமடியின் பிற்பகுதியை 'விலங்குகரி' என்று மெடுக்கலாம் 'இலங்குகரி' என்று மெடுக்கலாம். முந்தினதில், விலங்காலே எரியூட்டினான்—ஹதுமானாகிற சாகாமிருகத்தைக்கொண்டு தீக்கொளுவித்தவன் என்றதாம். பிந்தினதில், இலங்கு—ஜவலிக்கின்ற என்றபடி. இதற்கு முன்பு அக்ரியானவன் இலங்கையினுட்புகுவதற்கு அஞ்சி மடுங்கிக்கொண்டிருந்தான்; சோறு வேவப் பண்ணுகை முதலிய முக்கிய காரியங்களுக்கு வேண்டுமளவு புகுந்திருந்தான்; இராமபிரானால் நன்றாக ஜவலித்துக்கொண்டு எங்கும் புகுந்து உண்டு களித்தாடுனாக. (*)

வில்லேர்நுதலார் வேட்கையைமாற்றிச்சிரித்து * இவன்
பொல்லான் திரைந்தானென்னும் புறனுரைகேட்பதன்முன் *
சொல்லார் மறைநான்கோதி உலகில்நிலாயவர் *
நல்லார் நறையூர் நாம்தொழுதுமேழநெஞ்சமே.

(எ)

வில் வர் } வில்போன்று அழகிய
நுதலார் } நெற்றியையுடையரான
மாதர் }
வேட்கையை } (முன்புவைத்திருந்த)
மாற்றி } ஆசையைத் தவிர்த்து
சிரித்து பரிஹாஸம்பண்ணி
இவன் } 'இந்தக் கிழவன்
பொல்லான் } பொல்லாதவன்,
திரைந்தான் சதைசுருங்கினான்'
என்னும் } என்று (இகழ்ந்து)
சொல்லும்படியான
புறன்உரை இழிவான வார்த்தைகளை

கேட்பதன் } கேட்கநேருவதற்கு
முன் } முன்னே,—
சொல் ஆர் பதங்கள் நிரம்பிய
நான்கு மறை நான்குவேதங்களையும்
ஒதி அதிகரித்து
உலகில் இவ்வுலகில்
நிலாயவர் { (அவ்வேதங்களை) ஸ்தாபிக்கு
மவர்களாய்
நல்லார் { நல்லொழுக்கமுடையரான
வைதிகர்வாழ்கிற
நறையூர் திருநறையூரை
நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.

* * *—வில்லேர்நுதலார்—வில்வளைவாரிருப்பதுபோல் வளைவான நெற்றியையுடைய மாதர்; குண்டுமுகமுடையார் என்றபடி. வில்வில் நின்றும் அம்புகள் புறப்படுவதுபோல் முகத்தில் நின்றும் அம்புபோன்ற கடைக்கண்ணோக்கங்கள் புறப்படுதல் பற்றி 'வில்லேர்நுதல்' எனப்பட்டது என்றொருதமிழன். நுதல்—முகத்துக்கும் வழங்குவதுண்டு. பொல்லான்—குருபி என்றபடி. திரைந்தான்—திரையாவது தோல் சுருங்கிப்போதல்; முநிரந்த கிழத்தனத்தின் அறிகுறி. புறனுரை—வம்புவார்த்தைகளென்றவாறு.

திருநறையூரில் வாழ்பவரெல்லாம் ஸ்ரீமத் வேதமார்க்கப் பரதிஷ்டாபநா சார்யர்கள் என்பது முன்றாமடி. (எ)

வாளோண்கண் கல்லார்தாங்கள் மதனனென்றார்தம்மை *

கேளுங்களீயோடு ஏங்குகிழவனென்றாதமுன் *

வேள்வும்லிழவும் வீதியிலென்றமருதவூர் *

நாளும்நறையூர் நாம்தொழுதுமெழுநெஞ்சமே.

(அ)

வான்	வாட்படைபோன்று	கேளுங்கள்	{ வந்ததாரியமென்னவென்று கேளுங்கள் }
ஒண்	அழகிய	என்றாதமுன்	{ என்று இகழ்ந்து சொல்வ தற்கு முன்னே, -
கண்	கண்களை யுடையாரான	வீதியில்	திருவீதிகளில்
கல்லார்	ஸ்தர்கள்	வேள்வும்	யாகங்களும்
தாங்கள்	தாங்களே	லிழவும்	உத்ஸவங்களும்
மதனன்	{ இவன் ஸாக்ஷாத் மன்மதன்	என்றும்	ஒருநாளும்
என்றார்	{ என்று முன்பு கொண்	அருத ஊர்	விட்டுக்காத ஊராகிய
தம்மை	{ டாடிச் சொன்னவர் களைக் குறித்து	நறையூர்	திருநறையூரை
ஈனையோடு	{ கோழையோடு கூடித்	நாளும்	நாள்தோறும்
ஏங்குகிழவன்	{ தளர்ந்திருக்கின்ற இக்கிழவனை		

நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.

***—ஒரு கண்ணோக்கிலே ஓர் ஆண் முடித்துவிடவல்ல கண்ணழகு படைத்தவர்களான மாதர்கள், யொளவநாவஸ்தையிற் புருஷர்களை மன்மதன் வாயில் மண்ணைப்போட்டு வந்து பிறந்தவர்களாக வருணித்துப்பேசுவர்கள்; அவர்களே கிழத்தனம் வந்தவர்களை அநாதரித்தொழிவர்கள்; ஆகையாலே நாசமான பாசங்களைவிட்டுத் திருநறையூரைத்தொழுதல் நன்று.

இரண்டாமடியின் முதலில் “கேண்மின்கள்” என்றே எங்கும் பாடம் வழங்கிவருகின்றது; பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானத்தை நோக்கு மிடத்து அப்பாடம் ஆதாரமற்றதேயாம்; ‘கேளுங்கள்’ என்ற பாடமே வியாக் கியானத்திற் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அதற்கு இரண்டுவகையான பொருளு மருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது; ‘கேளுங்கள்’ என்று முழுச்சொல்லாய் வினை முற்றாகக்கொண்டு பொருள்பணித்தல் ஒருவகை. ‘கேள் உங்கள்’ என்று பிரித்து, [ஈனையோடு ஏங்குகிழவன் உங்கள் கேள் என்றாதமுன்] கோழையோடுகூட இருமித்தளர்கின்ற இக்கிழவன் உங்கள் உறவு என்று அந்த விட்டுப்பெண்களை நோக்கி இந்த விட்டுப்பெண்கள் சொல்லுவதாய், இந்த விட்டுப்பெண்களை நோக்கி அந்த விட்டுப்பெண்கள் சொல்லுவதாய் இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் பரிஹஸிக் கும்படியான நிலைமை நேருவதற்கு முன்னே எனப்பொருள்பணிப்பது மற்றொரு வகை.

திருநறையூரில், ஸந்திதியில் உத்ஸவகோஷங்களும் திருமாளிகைகளில் யஜ்ஞகோஷங்களும் மலிந்திருக்கு மென்கிறது முன்றாமடி.

(அ)

கனிசேர்ந்திலங்கு நல்வாயவர் காதன்மை விட்டிட *
குனிசேர்ந் துடலங் கோலில்தளர்ந் தினாயாதமுன் *
பனிசேர் லிசும்பில் பான்மதிசோள் விடுத்தானிடம் *
நனிசேர் நறையூர் நாம்தொழுது மெழுநெஞ்சமே.

(க)

கனி சேர்ந்து	கோவைப்பழத்தோடொத்து	விசும்பில்	ஆகாசத்தில்
இலங்கு	வினங்காநின்ற	பால்	பால்போன்ற
நல் வாயவர்	{ அழகிய அதாத்தை யுடைய சான் பெண்கள்	பனி சேர்	குளிர்ச்சி பொருந்தியவனான
காதன்மை	{ (வைத்திருந்த) பரிதியை விட்டிட { விட்டொழிக்கும்படியாக	மதி	சந்திரனுடைய
உடலம்	சரிமமானது	கோள்	சூன்பத்தை
குனி சேர்ந்து	கடன்வனைந்து	விடுத்தான்	போக்தின பெருமானுடைய
கோலில்	தடியோடு கூடி	இடம்	இருப்பிடமாய்
		நனி சேர்	பெருமை பொருந்தியதான
		நறையூர்	திருநறையூரை
	தளர்ந்து இனையாத முன்—;		ளம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.

* * *—மாதர்களின் அபிமானத்திற்குப் பாத்நிரமாகி மார்பு நெறித்துக்
கிடந்தவர்கள் அம்மாதர்களின் அபிமானம் விட்டு நீங்கும்படிபாக உடல் கூன்
வனைந்து ஒரு தடியையுமுன்றி நடக்கவேண்டும்படியான முதுமைவினைந்து ஒரு
நற்காரியமும் செய்ய யோக்யதை யில்லையாவதற்குமுன்னே திருநறையூரைத்
தொழுவது நன்று.

நனிசேர்நறையூர்—(எம்பெருமானுக்கு) மிகவும் பொருந்தியிருக்கின்ற திரு
நறையூர் என்றுமாம் (க)

பிறைசேர் நுதலார் பேணுதல்நம்மை யிலாதமுன் *

நறைசேர் பொழில்சூழ் நறையூர் தொழுநெஞ்சமேயென்ற *

கறையார் நெவேல் மங்கையர்கோன் கலிகன்றிசோல் *

மறவாதுரைப்பவர் வானவர்க்கின்னரசாவரே.

(க)

பிறை சேர்	{ சந்திர கலிபோன்ற நெற்றியை யுடையான் பெண்கள்	கறை ஆர்	{ ரத்தக்கறை கிரம்பிய நீண்ட வேற்படையை யுடையவரும்
நம்மை	நம் விஷயத்தில்	மங்கையர்	{ திருமங்கை நாட்டிலுள்ளார் கோன் { குத் தலைவருமான
பேணுதல்	{ ஆதரவைத்தவிர்த்துக் கொள்ளும்படியான இலாத முன் { கிழத்தனம் வருவதற்கு முன்னே,—	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
நெஞ்சமே	‘ஓ மனமே!	சோல்	இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை
நறை சேர்	{ தேன் நிறைந்த சோலைகள் பொழில் சூழ் { சூழ்த்த திருநறையூரை நறையூர் { வணங்கு’ என்று தொழு என்ற உபதேசித்தவரும்	மறவாது	{ மறவாமல் ஒதுமவர்கள் உரைப்பவர் }
		வானவர்க்கு	நித்ய ஸூரிகளுக்கும்
		இன் அரசர்	{ மேற்பட்டவர்களாவர், ஆவர் }

* * *—மாதர்களிடத்தில் ஆசைவைப்பதும் அவர்கள் வெறுப்பதும் அவமானப்படுத்திப் பேசுவதுமான துர்விஷயங்களுக்கு இடங்கொடாதே, பரம போக்யமான திருநறையூரைத் தொழுவதே நன்று என்று அருளிச்செய்த திரு மங்கையாழ்வாரது இப்பாசரங்களை இளமைப்பருவத்திலேயே கற்பவர்கள் நியஸூரிகளின் நாட்டுக்கு நியாமகராகப் பெறுவார்கள் என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாயிற்று.

கறையார்நெவேல் = பகவத் பாகவத விரோதிகளை நிரஸநம் பண்ணின ரத்தக்கறை, கழுவுவதற்கும் அவகாசமின்றியே வியாபரிக்குமாம் திருமங்கை யாழ்வாருடைய வேல். (க0)

அடிவாவு:—கண்ணும் கொங்குண் கொங்கர் கொம்பு விலக்கு மின் வில் வான் களி பிறை கலங்க.

நாலாந் திருமொழி உரைமுற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து—ஐந்தாந் திருமொழி,

கலங்கமுந்நீர் கடைந்து.

[இதுவும் திருநறையூர் மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகம்.]

கலங்கமுந்நீர் கடைந்து அமுதங்கொண்டு * இமையோர்

துளங்கல்தீர் நல்கு சோதிச் சுடராய *

வலங்கையாழி யிடங்கைச்சங்கம் உடையாணர் *

நலங்கொள் வாய்மை அந்தணர்வாழும் நறையூரே.

(க)

முந்நீர்	ஸமுத்ரத்தை
கலங்க	கலங்குப்படியாக
கடைந்து	கடைந்து
அமுதம்	(அதில் தின்று)
கொண்டு	அமுதமெடுத்து
இமையோர்	தேவர்களின் கலங்கம்
துளங்கல் தீர்	தீரும்படியாக
நல்கு	(அவர்களுக்குக்) கொடுத்தருளினவனும்
சோதி சுடர்	பரஞ்சோதியா
ஆய	புள்ளவனும்

வலங்கை ஆழி	{ வலத்திருக்கையில் திரு வாழியையும் இடத்திருக்கையில் திருச்சங்கையும் உடையவனுமான எம்பெருமானுடைய
இடங்கை	
சங்கம்	
உடையான்	
உணர்	திவ்ய தேசம்
	(என வென்றால்)
நலம் கொள்	{ நன்மைகொண்ட ஸத்யவாதித்வத்தை யுடையாரான
வாய்மை	
அந்தணர்	பிராமணர்கள்
வாழும்	வாழ்மிடமான
நறையூர்	திருநறையூராகும்.

* * *—தூர்வாஸமுனியின் சாபத்தினால் அமரருடைய செல்வமெல்லாம் ஒழிந்தகாலத்து அமரர்கோனுடைய சரணாகதிக்குத் திருவுள்ளமிரங்கிக் கடலைக் கடைந்து அமுதமெடுத்தளித்து அமரருடைய கஷ்டங்களைப் போக்கியருளினவனும், சோதித்திரளே வடிவெடுத்த தென்னும்படி மஹாதேஜஸ்வியாயிருப்பவனும், ஆச்ரிதவிரோதிகள் அஞ்சுவதற்குறுப்பாகவும் ஆச்ரிதர்கள் பல்லாண்டு பாடுவதற்குறுப்பாகவும் திருவாழி திருச்சங்குகளைத் திருக்கைகளிலேந்தி புள்ளவனுமான எம்பெருமான் வாழுமிடம் திருநறையூர்; ஸத்யவாதிகளான பிராமணர்களும் அப்பதியில் வாழ்கின்றனர் என்றராயிற்று.

‘கடல் நம்முடைய படுக்கையாயிற்றே, அதற்கொரு கலக்கம் விளைக்கலாமோ?’ என்றும் நினைபாமல், தன்னையடுத்தவர்கட்குக் காரியஞ்செய்வதற்கண் வைத்துத் தனது பள்ளியான கடலைக் கலக்கியும் கடைந்து அமுதமளித்தானென்ற மஹாகுணம் விளங்க ‘முந்தீர் கலங்கக் கடைந்து’ எனப்பட்டது. நல்குசோதிச்சுடராய்—தேவர்கட்கு அமுதமளித்ததனால் எம்பெருமானுக்குத் திருமேனியில் புகர் விஞ்சிற்றுப்போலும்; அன்பர்கள் துயர்தீரப்பெற்றால் அதுவேயிதே ஸ்வாமிக்குப் பொலிவு.

நலங்கொள்வாய்மையந்தனர் = ‘ஸத்யமே சொல்லவேணும்’ என்பது சாஸ்த்ரவிதியாயினும், பிறர்க்குத் துன்பம் விளைக்குமதான ஸத்யத்தைச் சொல்லக் கூடாதென்பதும் தூற்கொள்கையாதலால் அப்படி தீமையாகத் தலைக்கட்டாமல் நன்மையாகவே தலைக்கட்டுமதான ஸத்யத்தையே சொல்லுமவர்களாம் திருநறையூர்தணர்கள். “ஸத்யம் ஸ்ருயாது வியம் ஸ்ருயாது ந ஸ்ருயாது” ஐயம் = ஸத்யம் ப்ருயாத் ப்ரியம் ப்ருயாத் ந ப்ருயாத் ஸத்யமப்ரியம்” என்று தறுகாண்க.

இனி, “நலங்கொள்வாய்மை” என்று உண்மையுரையான வேதத்தைச் சொன்னபடியாய், வேதம்வல்ல அந்தணர்வாழுமிடம் திருநறையூர் என்றாரைத் தலுமொன்று. (க)

முனையார் சீயமாகி அவுணன் முரண்மார்வம் *
புனைவா ஞ்சிரால் போழ்படவீர்ந்த புனிதணர் *
சிணையார் தேமாஞ் சேந்தளீர்கோதிக் குயில்கடவும் *
நணையார் சோலைக்குந் தழகாய நறையூரே.

(உ)

முனை	போர்புரிவதில்	புனை	அழகுபொருந்திய
ஆர்	பொருத்தமுடைய	வான்	ஒளிபொருந்திய
சீயம் ஆகி	{ நாவலிம்ஹமுர்த்தியாய்த் திருவவதரித்து	உகிரால்	நகங்களினால்
அவுணன்	{ (இரணியனென்னும்) அசுரனுடைய	போழ்பட	இரண்டு பிளவாகும்படி
முரண் மார்வம்	முரட்டு மார்பை	நர்ந்த	கிழித்துப்போட்ட
		புனிதன்	{ பாம்பலித்திராண பெருமானுடைய

ஊர் { திவ்யதேசம்
(எது வென்றால்)
குயில் குயில்களானவை
சீனை ஆர் தே { தழைப்புகாய்ந்த தேன்
மா { மாமரங்களினுடைய
செம் தளிர் சிவந்த தளிர்களை
கோதி கொந்தி

கூவும் கூவப்பெற்றனவும்
நனை ஆர் { பூமொட்டுகள் நிறைந்திருக்
சோலை { கப்பெற்றனவுமான
சூழ்த்து { சோலைகளால் சூழப்பட்டு
அழகு ஆய அழகுடைத்தான
நறையூர் திருநறையூராம்.

* * * —பாம்பத்தனான பாற்றலாநாழ்வானுக்கு நேர்ந்த துன்பங்களைப் பொறுத்திருக்கமாட்டாமல் நரசிங்கமூர்த்தியாகித் தூணில்தோன்றி இரணியனென்னுமசரனுடைய முடிட்டுமார்பைத் திருநகங்களாற் பிளந்தெறிந்த பனித் திரான் வாழுமிடம் திருநறையூர்; அல்லது பாம்புப் பாம்பு தென்னில்; தழைந்திருக்கின்ற தேன்மாமரங்களின் செந்தளிர்களைக் குயில்கள் கொந்திக் கூவுதல் செய்யப்பெற்ற—பூமொட்டுக்கள் நிறைந்த—சோலைகளாற் சூழப்பட்டதாம். நல்ல குரல்படைத்த ரஸிகர்கள் ஸ்ரீபாகவதம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலியவற்றில் அவகாஹித்து அநுபவித்து அவ்வர்த்தங்களை உபந்யஸிக்கின்றனர் திருநறையூரில்—என்பது உள்நுறை.

(உ)

ஆனைப் புரலித் தேரோகோலா ளணிகொண்ட *
சேனைத்தொகையைச்சாடி யிலங்கை செற்றாணார் *
மீனைத்தழுவி வீழ்த்தேழும் மள்ளர்க் கலமந்து *
நானப்புதலில் ஆமை யொளிக்கும் நறையூரே.

(ங)

ஆனை யானைகளும்
புரலி குதிரைகளும்
தேரோடு தேர்களும்
காலான் காலான்களுமாக
அணி கொண்ட அணிவகுக்கப்பட்ட
சேனை { சேனைக் கூட்டத்தைச்
தொகையை { சிதைத்து
சாடி
இலங்கை { இலங்காபுரியை அழித்த
செற்றான் { பெருமானுடைய
ஊர் { திவ்யதேசம்
(எதுவென்றால்)
மீனை மீன்களை

தழுவி { (பிடிப்பதற்காக) இரண்டு
கைகளாலும் அனைத்து
விழுந்து { (பின்பு அவற்றால்
தன்னுண்டவர்களாய்க்)
கீழேவிழுந்து
எழும் { (பின்னும் அவற்றைப்
பிடிக்க ஆசையினால்)
எழுந்திருக்கின்ற
மள்ளர்க்கு உழவர்களுக்கு
அலமந்து அஞ்சி
ஆமை ஆமையானது
நானம் புதலில் மஞ்சள் புதரிலே
ஒளிக்கும் ஒளிந்துகொள்ளுமிடமான
நறையூர் திருநறையூராம்.

* * * —இராவணன் போர்புரியப் புறப்பட்டுவரும்போது முந்தற முன்னம் மலைகள்நடந்தாற்போல யானைகளைப் புறப்படவிட்டு அவற்றின் பின்னே குதிரைகளைவிட்டு அவற்றின்பின்னே தேர்களுையோட்டி இவையித்தனைக்குங்

காவலாகக் காலாஸ்களைப் பின்னே புறப்படவிட்டு வந்தானாம் ; அந்த அடைவை அங்கனமே அருளிச்செய்திருந் ' ஆனைப்புரவித் தேரோகோலாளணி கொண்ட சேனைத்தோகை ' என்று. ஆக இப்படிப்பட்ட சேனைத்திரள்களை யெல்லாம் பொடிபொடியாக்கி இலங்காபுரியைப் பாழ்படுத்தின பெருமான் வாழ்மிடம் திரு நறையூர். அஃது எப்படிப்பட்ட தென்னில் ; [மீனைத்தழவி இக்யாதி.] அவ் விடத்தில் நிலப்பண்பாடே மலைகள்போலே வளர்ந்திருக்குமாம் மீன்கள் ; அவற் றைப் பிடிக்கிற உழவர்கள் இரண்டுநகையாலுமாகத் தழுவுவார்கள் ; அவைமிக்க வலிவுள்ளவையாதலால், பிடிப்பவர்களை உதறித்தள்ளிவிட்டுப் போய்விடும் ; அங்ஙனம் தள்ளப்பட்டு விழுந்த உழவர்கள் மறுபடியும் அவற்றைப்பிடிக்க எழுந் திருப்பார்கள் ; அதைக்கண்ட ஆமையானது அஞ்சி வரம்பிலேவின்ற மஞ்சள் பற்றையிலே புகுந்து மறையும். இப்படிப்பட்ட வயல்வளத்தை யுடையதாம் திருநறையூர். (ங)

உறியார் வெண்ணையுண்டு உரலோடுங் கட்டுண்டு *

வேறியார்கூந்தல் பின்னைபொருட்டு ஆன் வென்றாணர் *

பொறியார் மஞ்ஞை பூம்பொழில்தோறும் நடமாட *

நறுநாண் மலர்மேல் வண்டிசைபாடும் நறையூரே.

(ச)

உறி ஆர் { உறிகளிலே கிறைத்து வைத்த

வெண்ணைய் { வெண்ணையை

உண்டு { வாரி உட்கொண்டு

உரலோடும் { (அக்குற்றத்திற்காக) உரலோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டவனும்

வெறி ஆர் { பரிமளம் மிக்க கூந்தலை கூந்தல் யுடைய நப்பின்னைப் பின்னை பிராட்டிக்காக பொருட்டு

ஆன் { (எழு) எருதுகளை

வென்றான் { வலியடக்கினவனுமான பெருமானுடைய

உளர் { திவ்யதேசம் (எதுவென்றால்)

பொறி ஆர் { புள்ளிகள் கிரம்பிய

மஞ்ஞை { மயில்கள்

பூ பொழில் { பூஞ்சோலைகளெங்கும் தோறும் நடம் ஆட { கூத்தாடப்பெற்றதும்

வண்டு { வண்டிகள்

நறு நாண் மலர் { மணம்மிக்க அப்போதலர்ந்த மேல் பூக்களிலே (இருந்துகொண்டு)

இசை பாடும் { இசைப்பாட்டுகளைப் பாடப் பெற்றதுமான

நறையூர் { திருநறையூர்.

* * *—திருவாய்ப்பாடியில் உறிகளிலே சேமித்துவைக்கப்பட்ட வெண் ணையைக் களவுசெய்து உட்கொண்டு பிடிபட்டு அக்குற்றத்திற்காக உரலோடு கட்டுண்டு அசுந்தன்போலப் பாவனை செய்பவரின்றாலும், நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணந்து கொள்ளுதற்காக அவளதுதந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்திருந்தபடி எழரிஷபங்களை வலியடக்கித் தனது பெருமிடுக்கை விளங்கச் செய்துகொண்ட பெருமான் அப்படிப்பட்ட பரத்வ ஸௌலப்யங்களை இன்றைக்கும் பிரகாசப் படுத்திக்கொண்டு எழுந்தருளிரிருக்குமிடம் திருநறையூர். அவ்விடத்திலே விசித்

814 பெரிய திருமொழி-சு-பத்தா. ௫-திரு. கலங்கமுந்நீர் கடைந்து.

திரமான கலாபங்களை யுடைய மயில்கள் சோலைகளிலெங்கும் நடனமாடுகின்றன ; செவ்வித்தாமரைப் பூக்களிலே மதுபானம் பண்ணிழிந்த வண்டுகள் மயில் களின் கூத்துக்கு இணங்க இசைபாடுகின்றன. (சு)

விடையேழ் வென்று டென்தோளாய்ச்சிக் கன்பனும் *

நடையால் நின்ற மருதம் சாய்த்த நாதனார் *

பெடையோடன்னம் பெய்வளையார் தம்பின்சென்று *

நடையோ டியலி நாணியோளிக்கும் நறையூரே.

(ரு)

ஏழ் விடை } ஏழெருதுகளை வலியடக்கி
வென்று }

மென்தோள் } மெல்லிய தோளழகை
ஆய்ச்சிக்கு } யுடைய நப்பின்னைப்
பிராட்டிக்கு

அன்பன் ஆய் நாயகனானவனும்

நின்ற மருதம் } நிலைத்து நின்ற (இரட்டை)
மருதமாங்களை

நடையால் தவழ்கிற நடையினாலே

சாய்த்த விழத்தள்ளினவனுமான

நாதன் எம்பெருமானுடைய

மனார் } திவ்யதேசம்
(எதுவென்றால்)

அன்னம் ஹம்ஸங்களானவை

பெடையோடு } (தமது) பேடைகளோடு
கூடி

பெய் } செறிந்த வளைகளை யணிந்த
வளையார் தம் } பெண்களின் பின்னே
பின் சென்று } போய்

நடையோடு } (அவர்களுடைய) நடையை
இயலி } அறுஸரித்து நடக்கப்
பார்த்து

(அப்படி நடக்க முடியாமையினாலே)

நாணி வெட்கமடைந்து

ஒளிக்கும் ஒளிக்குமிடமான

நறையூர் திருநறையூராம்.

* * * —நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு கலவிசெய்வதற்கு இடையூறுகளின்ற எழு எருதுகளை வலியடக்கி அவளுக்கு அன்பனாகப் பெற்றவனும், உரலோடு கட்டுண்டு தவழ்ந்து செல்லுமளவிலே அஸுராவேசங்கொண்ட இரட்டை மருத மாங்களைச் சாய்த்தவனுமான பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் திருநறையூர். அவ்விடத்தில் அன்னப்பறவைகள் பேடைகளோடுகூடி அங்குள்ள மாதர்களின் நடையழகைக்கண்டு தாரும் அப்படியே நடக்கவிரும்பி அவர்களைப் பின்செல்லும்; அந்த நடையழகு தங்களுக்கு வாராயமாயலே வெள்கி ஒதுங்கிப் போகின்றனவாம். (ரு)

படுவாய் வன்பேய் கொங்கைகவைத்தாருயிருண்டு *

படுவாய்நின்ற போதகம்வீழப் பொருதானார் *

நெடுவாய் நெய்தற்பூ மதுமாந்திக் கமலத்தின் *

நடுவாய்மலர்மேல் அன்னமுறங்கும் நறையூரே.

(க)

படுவாய் } பெரிய வாயை
யுடையவனும்

வன் } மனக் கொடுமையை
யுடையவனுமான

பேய்

கொங்கை

கவைத்து

} பேய்ச்சியாகிய பூதனையி
னுடைய

ஸ்தனத்தை

உறிஞ்சி

சூர் உயிர் உண்டு	{ (அவளது) அருமையான உயிரை முடித்தவனும்,
புகு வாய்	{ (கம்ஸ நாண்மனையினுள்ளே) துழைவீண்டிய வாசலில்
கின்ற	{ (மதமூட்டி) கிதுத்தப் பட்டிருந்த
போதகம்	{ (குவலயாபீடமென்னும்) யானை
வீழ	சாகும்படியாக
பொருதான்	{ போர்புரிந்தவனுமான பெருமானுடைய

உலர்	{ திவ்யதேசம் (எதுவென்றால்)
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை
நெரு வாய் நெய்தல் பூ	{ அலர்ந்த வாயையுடைய [விகவித்த] கரு நெய்தற்பூக்களிலே
மது	தேனை
மாந்தி	பருகி
கமலத்தின் நகு வாய் மலர் மேல்	{ விரிந்த வாயையுடைய தாமரைப்பூக்களிலே
உறங்கும்	சண்வளரப்பெற்ற
நறையூர்	நிருநறையூரம்.

* * *—கம்ஸனுடைய பிரேரணையினால் மாயவாகையாக முலைகொடுத்துக் கொல்லவந்த பூதனையென்னும் பேய்ச்செயின் விஷந்தடவின முலையை உறிஞ்சி யுண்டிதபாங்கையிலே அவளுநிரைக் கவர்ந்துண்டவனும், கம்ஸனாரண்மனைவாசலில் தன்னைக் கொல்லுமாறு மதமூட்டி கிதுத்தப்பட்டிருந்த குவலயாபீட மென்னும் யானையைப் பொருது முடித்தவனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் நிருநறையூர்.

கட்டகிழ்கின்ற நெய்தற்பூவிலே மதுவைப்பருகி, நன்றாக வலர்ந்த தாமரைப் பூவைப் படுக்கையாகக் கொண்டு அதிலேபோய்ப் படுக்கப்பெற்ற அன்னங்களை யுடையதாம் அத்திருப்பதி.

‘பகுவாய்’ என்றவிடத்து, ‘வஹு’ என்னும் வடசொல் பகு என்று திரிந்துகிடக்கிறது. பெரியவாய் என்றபடி. (சு)

முந்துநாலும் முப்புரிநாலும் முன்னீந்த *

அந்தணுளன் பிள்ளையை அந்நான் றளித்தானார் *

பொந்தில் வாழும் பிள்ளைக்காகிப் புள்ளோடி *

நந்துவாரும் பைம்புனல் வாலி நறையூரே.

(எ)

முப்புரி நாலும்	{ யஜ்ஞோபவீதத்தையும்
முந்த நாலும்	{ அநாதியான வேதாந்நா ராசியையும்
முன் ஈந்த	முன்னே (தனக்குத்) தந்த
அந்தணுளன்	{ (ஸாந்தீபிகி யென்னும்) பிராமணனுடைய
பிள்ளையை	{ (கடலில் மூழ்கியிறந்த) புத்திரனை

அந்நான் று	{ (குருதகிணை ஸமர்ப்பிக்கிற) அக்காலத்தில்
அளித்தான்	{ (மீட்டுக்) கொடுத்தருளின பெருமானுடைய
உலர்	{ திவ்யதேசம் (எதுவென்றால்),)
புன்	பறவைகள்
பொந்தில்	மரத்தின் பொந்துகளில்
வாழும்	வாழ்கிற

பின்னாக்காகி	{ குட்டிகளின் ஆஹாரத்துக்காக	வாரும்	{ திரட்டிக்கொண்டு போகப்பெற்ற
ஒடி	ஒடிவந்து	பைம்புனல்	{ தெளிந்த நீரையுடைய வாலி { தடாகங்களை யுடைத்தான
நந்து	உத்தைகளை	நறையூர்	திருநறையூராம்.

* * * —முந்திருஷ்ணன் கம்ஸனைக்கொன்று உக்ரஸேனனுக்கு முடிசூட்டிய பின்பு, அவந்திருகரத்திலிருந்த ஸாந்திபிரியென்னும் பராஹ்மணோத்தமர் பக்கல் சென்று ஸகலசாஸ்தரங்களுடும் அத்யயநம் பண்ணிப் பிறகு குருதக்ஷிண ஸமர்ப்பிக்கப்பார்க்கிறவனவிலே, அவ்வாசிரியர் கண்ணனுடைய சக்திவிசேஷத்தையறிந்தவராகையால் ‘பன்னிரண்டு வருஷத்திற்கு முன்பு மேல் கடலில் பரபாஸ தீர்த்த கட்டத்திலே நீராடும்போது முழுசுயிற்றதுபோன என்புத்திரனைக் கொண்டு வந்து தரவேண்டும்’ என்று அபேஷிக்க, கண்ணபிரான் ‘அப்படியே செய்கிறேன்’ என்று சொல்லிக் கடற்கரை சேர்ந்து, சங்கினுருவங்கொண்டு ஸமுத்ர ஜலத்தில் வலிக்கின்ற பஞ்சஜநனென்கிற அசுரனே அவ்வந்தண்ச்சிறுவனைக் கொண்டுபோயின நென்பதை அங்கு வருணன் சொல்லக்கேட்டுக் கடலில் பிரவேசித்து அவ்வஸுரனைக் கொன்று அவனுடலாகிய பாஞ்சஜந்யத்தை யெடுத்த வாயில்வைத்து முழக்கிக்கொண்டே யமபட்டணத்திற்கெழுந்தருளி அங்கு யாதனையிற்கிடந்த அக்குமாரனைப் பூர்வதேஹத்திற்கிழித்துப் பேதமில்லாத படி கொணர்ந்து கொடுத்தருளினனென்பது இப்பாட்டிற்குறித்த கதை. “மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானே, ஒதுவித்த தக்கணையா உருவுருவே கொடுத்தான்” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

இடைப்பின்னையான கண்ணபிரான் ஸாந்திபிரியிடத்தில் வேதமோதின நென்பதும் உபநயநஸம்ஸ்காரம் பெற்றனனென்பதும் எங்கனே சேருமென்று சிலர் சங்கிப்பர்; * ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து ஒரிரளி லொருத்திமகனாயொளித்து வளர்ந்தவனான கண்ணன் ஸுத்திரிய ஜாதியிற் பிறந்தவன். பிராமணர் ஸுத்திரியர் வைசியர் என்னும் மூன்று ஜாதியாரும் தேதேஹாத்பத்தியாகிய இயற்கைப் பிறப்புடனே செயற்கைப்பிறப்பாக உபநயநமென்கிற ஸம்ஸ்காரத்தாலாகும் ஜ்ஞாநஜந்மத்தையுங்கொண்டு இருபிறப்பாளராய் ‘ந்நிஜர்’ எனப்படுவரென்க.

‘முந்துநூலீந்த’ என்றது—வேதமோதுவித்த என்றபடி. ‘முப்புரிநூலீந்த’ என்றது—உபநயநம் செய்வித்த என்றபடி. உபநயநம் செய்வித்தபிறகே வேதமோதுவித்தல் முறைமையாதலால் ‘முப்புரிநூலும் முந்துநூலும் முன்னீந்த’ என இயைத்துக்கொள்ளுகல் பொருந்தும். ‘வாங்குரீடபுய்யக்ருஜொவலவாநு’ என்பர் வடநூலார். கடலிற்புகுந்து முடிந்த ஸாந்திபிரிபுத்திரனைப் பிழைப்பித்து மீட்டுக்கொணர்ந்து கொடுத்த பெருமானுறையுமிடம் திருநறையூர். மாதத்தின் பொதும்பிலேவாமுந் குட்டிக்காக இரைதேடும் பறவைகள் நத்தைகளை வாரிக்கொண்டு வரப்பெற்ற நீர்நிலங்களுையுடையதாம் அத்திருப்பதி. வாலி—(வாலீ’ என்னும் வடசொல் விகாரம். (எ)

வெள்ளைப்புரவித் தேர்விசயற்காய் விறல்வியூகம்
லிள்ள * சிந்துக்கோன்விழ ஊர்ந்த விமலனூர் *
கொள்ளைக்கொழு மீனுண் குருகோடிப் பெடையோடும் *
நள்ளக்கமலத் தேறலுக்கும் நறையூரே.

(அ)

வெள்ளை { வெள்ளைக் குதிரைகள்
புரவி { பூட்டின
தேர் { தேரையுடையனான
விசயற்கு ஆய் { அர்ஜுனனுக்காக,
விறல் வியூகம் { (எதிரிகளினுடைய)
விள்ள { மிகுக்கையுடைத்தான
{ லேனாஸமூஹம்
{ தொலையும்படியாகவும்
சிந்து கோன் { விரிந்துதேசத்தலைவனான
{ ஜயத்ரதன்
விழ { முடியும்படியாகவும்
ஊர்ந்த { (தேரை) நடத்தின
விமலன் { பரிசுத்தான
{ பெருமானுடைய

ஊர் { திவ்யதேசம்
(எதுவென்றால்,
கொள்ளை { மிகுதியாகக் கொழுந்த
கொழு மீன் { மீன்களைப்
உண் { பிடித்துண்கிற
குருகு { கொக்குகள்
ஒடி { ஒடிச்சென்று
பெடை { தம் பேடைகளோடுகூட
யோடும் {
நள்ளக் கமலம் { செறிந்த இழங்களை யுடைய
தாமரைப்பூவில்
தேறல் { தேனை
உருக்கும் { பருகப்பெற்ற
நறையூர் { திருநறையூராம்.

* * * — அர்ஜுனனுக்குத் தேர்ப்பாகனாயிருந்து வெற்றிபெறுவித்தவனும்
ஸைந்தவனை முடியச்செய்தவனுமான பெருமான் வாழும்பிடம் திருநறையூர்.

மஹாபாரதயுத்தத்திற் பதின்மூன்றாநாளிலே அர்ஜுன புத்ரனான அபிமந்யு
வைத் துரியோதனனது உடன்பிறந்தவன் கணவனான ஸைந்தவன் [ஜயத்ரதன்]
கொன்றுவிட, அங்குணம் தன் மகனைக்கொன்ற அந்த ஜயத்ரதனை மற்றைநாள்
ஸூர்யாஸ்தமனத்திற்குள் தான் கொல்லாவிடின் திக்குதித்து உயிரிவிலேதாக
அர்ஜுனன் சபதஞ்செய்ய, அதனையறிந்த பகைவர்கள் பதினான்காநாட்பகல்
முழுவதும் ஜயத்ரதனை வெளிப்படுத்தாமல் ஸேனையின் நடுவே நிலவறையில்
மறைத்துவைத்திருக்க, அர்ஜுனனுடைய சபதம் பொய்த்துவிடுமேயென்று
சிந்தித்த கண்ணபிரான் ஸூர்யனை அஸ்தமிப்பதற்குச் சில நாழிகைக்கு
முன்னமே தன் சக்ராபுத்ததால் மறைத்துவிட, அப்பொழுது எங்கும் இரு
ளடைந்ததனால் அர்ஜுனன் அக்ரிப்ரவேசஞ் செய்யத்தொடங்க, அதனைக் களிப்
போடு காணுதற்குத் துரியோதனனையருடனே ஜயத்ரதன் வந்து எதிர்த்திக்,
அச்சமயத்திற் கண்ணன் திருவாழியை வாங்கிவிடவே, பகலாயிருந்ததனால்
உடனே அர்ஜுனன் ஜயத்ரதனைத் தலைதூணித்தனனென்ற வரலாறு இரண்டா
மடிக்கு அறியத்தக்கது.

அர்ஜுனனுடைய தேர்க்குதிரைகள் வெண்ணிறங்கொண்டவை யென்பது

1. “வெள்ளைப்புரவிக்குரக்கு வெல்கொடித்தேர்விசை முன்புநின்று, கள்ளப்

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 4—1—7.

படைந்துநீண்டபாசிப் பாரதன் ஸை ரொப்பக் கண்ட படியார்” என்ற பெரியாழ்வா
ரருளிச்செயலாலும் விளங்கும். ‘விஜயன்’ என்பது அர்ஜுனனுடைய நாமங்க
ளுள் ஒன்று. விபூகம்—‘வ்யூஹம்’ என்னும் வட்சொல் விகாரம். (அ)

பாரையூரும் பாரம்தீர்ப் பார்த்தன்றன்

தேரையூரும் * தேவதேவன் சேருமர் *

தாரையூரும் தண்தளிர்வேலி புடைகுழ *

நாரையூரும் நல்வயல்குழந்த நறையூரே.

(க)

பாரை	பூமியில்	தாரை ஊரும் {	(தேனின்) வெள்ளம்
ஊரும்	நடமாடுகின்ற		பெருகாசின்ற
பாரம்	சமையானது	தண் தளிர்	குளிர்த்த தளிர்கள் நிறைந்த
தீர	தொலையும்படியாக	வேலி	வேலிகள்
பார்த்தன் தன்	அர்ஜுனனுடைய	புடை குழ	நற்புறமும் குழப்பெற்று
தேரை ஊரும்	தேரை நடத்தினவனுள்	நாரை ஊரும் {	நாரைகள் ஷஞ்சரிக்கப்
தேவதேவன்	தேவாதிதேவன்		பெற்ற
சேரும் ஊர்	{ நித்யவாஸம் செய்தருளும் திவ்யதேசம் (எதவென்றால்)	நல் வயல்	நல்ல கழனிகளால்
		குழந்த	குழப்பட்ட
		நறையூர்	திருநறையூராம்.

***—பூமிதேவிக்குத் தன்மீது ஸஜ்ஜனங்கள் எத்தனை கோடிக்கணக்காக இருந்தாலும் அவர்களைச் சுமப்பது இவ்வம்பஞ்சைச் சுமப்பதுபோல் வருத்தமற்
றிருக்கும். ஒரு துஷ்டனுண்டாகிலும் இரும்புமுட்டையைத் தாங்குவதுபோல்
மிகவருத்தமாம். த்வாபரபுகத்தில் இப்பூமியின்கண் பிறந்திருந்த கம்ஸன்
சிசுபாலன் துரியோதனன் முதலிய ஆஸூரப் பகருதிகளின் பாரத்தைப் பொறுக்க
மாட்டாமல் பூமிப்பிராட்டி கோருபத்தைத்தரித்து மேருமலையினுச்சியிலுள்ள
தேவர்களின் ஸபையையடைந்து, அச்சபைநடுவில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனை
வணங்கித் தனது துயரத்தை முறையிட்டு இவ்வஸூரர்களைத் தொலைத்துத்
தன்னை ஸுகப்படுத்தவேணுமென வேண்டிக்கொள்ள, அதற்கு நான்முகன்
சிறிதுகாலம் யோசித்து ‘இது நம்மாலாகாது, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தனாய்
ஸர்வலோக பிதாவாகிய பூமீமர் நாராயணனுக்கு அறிவித்து அவர்மூலமாக
இக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவீக்கவேணும்’ எனக்கருதி அந்தப்பூமியையும் மற்று
முள்ள தேவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய்ப் பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்ற
பரமனைத்துதிக்க, பின்பு திருமால் அருள்புரிந்த சிந்தைகொண்டு அவர்கட்டுக்
காட்சிதந்து யோகசேஷமங்களை விசாரித்து அவர்கள் வந்த வரலாற்றை உணர்ந்
தருளி ‘ஓ தேவர்கள்! உங்கள் கருத்தை அறிந்துகொண்டேன்; முற்காலத்தில்
வருணனுடைய சாபத்தினால் கசப்பபடும் அவரது மனைவியான அதிகியும்
இப்பொழுது வஸுதேவ தேவதிகளாகப் பிறந்திருக்கின்றனர்; இப்பிறவியில்
அவர்களுக்கு நான் பிள்ளையாகப் பிறக்கிறேனென்று முன் வரமளித்திருக்

கிறேன் ; அங்குமே நான் அவர்களுடைய கர்ப்பத்தில் தோன்றி ஸாதுபரித்ராணமும் துஷ்டகிரஹமும் தர்மஸம்ஸ்தாபநமும் செய்யக்கடவேன் ; நீங்கள் போகலாம்' என்று சோதிவாய்திறந்து அருளிச்செய்து அவர்களை யனுப்பிவிட்டு அப்படியே வந்து திருவவதரித்தருளிப் பார்த்தஸாரதியாயிருந்து பூமிபாரங்களை யெல்லாம் போக்கின பெருமான் வாழ்மிடம் திருநறையூர்.

[தாரையூரும் இதுயாதி.] 'தார்' என்று பூவுக்கும் பேராதலால், தாரை—புஷ்பத்தை, ஊரும்—தன்னுறிற (அபாவது) தோற்கடிக்கிற, தளிக்களை யுடைத் தான வேலையாலே சூழப்பட்டும் நானாகள் உலாவப்பெற்று மிருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்டது. 'யாரா' என்னும் வடசொல் ஐயிருகத் தாரையெனத் திரிந்ததெனக்கொண்டால், தென்னொழுங்கின்ற வேலி என்றதாம். வேலியின் கிறப்பே யிதுவானால் உள்ளுள்ள கிறப்பு வாசாமகோசர மென்கை. (க)

தாமத்துளப நீண்முடிமாயன் தான்நின்ற *
நாமத்திரள் மாமாளிகைகுழந்த நறையூர்மேல் *
காமக்கதிர் வேல்வல்லான் கலிய னொலிமாலை *

சேமத்துணையாம் செப்புமவர் க்குத் திருமாலே. (கௌ)

தூயம்	திருத்தழாயினாலைய
தாமம்	மாலையை
நீண் முடி	{ நீண்ட திருமுடியிலே புடையனான
மாயன் தான்	ஸர்வேச்வரன்
கின்ற	{ நித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்றதும்,
காமம்	புகழ்பெற்றவைகளாய்
திரள்	நெருங்கியிருக்கின்ற
மா மாளிகை	பெரியதிருமாளிகைகளினால்
குழந்த	சூழப்பட்டதான
நறையூர் மேல்	திருநறையூர் விஷயமாக,—

காமம் கதிர்	{ மிக்க வொளிபொருந்திய வேற்படையைப் பிடிக்கவல்லவரான
வேல் வல்லான்	
கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி	அருளிச்செய்த
மாலே	இச் சொல்மாலையை
செப்புமவர்க்கு	ஒதவல்லவர்களுக்கு
திரு மால்	{ திருமகள் கொழுநனை ஸர்வேச்வரன்
சேமம் துணை	{ எப்போதும் ரக்ஷகனான ஆம் ஸஹாயபூதனாக ஆவன்.
ஆம்	

* * *—'நானே ஸகல சராசரங்களையும் நிர்வஹிக்கவல்லேன்' என்று திருத்தழாய் மாலையணிந்த திருவபிஷேகத்தை புடையனான பரமபுருஷன் வாழ்மிடமாய், 'இது இன்னொருடைய திருமாளிகை, இது இன்னொருடைய திருமாளிகை' என்று ப்ரஸித்திபெற்ற நெருங்கின திருமாளிகைகளாலே நிறைந்த தான திருநறையூர்த் திருப்பதி விஷயமாகத் திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இச்சொல்மாலையைக் கற்குமவர்களுக்கு எம்பெருமான் எஞ்ஞான்றும் உடனிருந்து வேண்டிய நன்மைகளையெல்லாம் செய்தருள்வனென்று பயனரைத்துத் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

தாமத்துளபம் = துவலீஹாரா.

நாமம்—ப்ரஸித்திப் பொருளதான வடசொல் அவ்யயம். காமக்கதீர் = 'காமம்' என்பது மிகுதிப்பொருளதான வடமொழி அவ்யயம். விரும்பத் தகுந்த ஒளியையுடைய றேவல் என்னவுமாம். சேமம்-சேஷமம். (க0)

அடிவரவு:—கலங்க முனை ஆனை உறி விடை பகுபாய் முந்த வெள்ளை பாரை தாமம் அம்பரம்.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரம்பத்து—ஆரந்திருமொழி,
அம்பரமும் பெருநிலனும்.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதி
மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.]

அம்பரமும் பெருநிலனும் திசைகளெட்டும்
அலைகடலுங் குலவரையுமுண்ட கண்டன் *
கொம்பமரும் வடமரத்தி னிலேமேல் பள்ளி
கூடினான் திருவடியே கூடகிற்பீர் *
வம்பலிழும் செண்பகத்தின் வாசமுண்டு
மணிவண்டு வகுளத்தின் மலர்மேல்வைகு *
செம்பியன்கோச் செங்குணன் சேர்ந்தகோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (க)

அம்பரமும் ஆகாசத்தையும்
பெரு நிலனும் பரந்த பூமியையும்
திசைகள் } எட்டுத் திக்குக்களையும்
எட்டும் }
அலை கடலும் { அலையெறிநின்ற
கடல்களையும்
குலம் } குலபர்வதங்களையும்
வரையும் }
உண்ட உட்கொண்ட

கண்டன் திருக்கழுத்தையுடையவனும்
கொம்பு } அமரும் } கிளைகள் பொருந்திய
வட மரத்தின் ஆலைமரத்தினுடைய
இலை மேல் தளிரின் மீது
பள்ளி } சயனித்துக்கொண்டவனு
கூடினான் } மான ஸர்வேசுவரனுடைய
திரு அடியே திருவடிகளையே

கூட கிற்பீர் { அடையவேணுமென்
நிருப்பவர்களே!,
மணி வண்டு அழகியவண்டுகள்
வம்பு அவிலும் } அப்போதலர்கின்ற
செண்பகத் } செண்பகப்பூவின்
தின் வாசம் } பரிமளத்தைப் புஜித்து
உண்டு } (பின்பு)
வகுளத்தின் } மகிழும்பூவின்மீது தங்கி
மலர் மேல் } யிருக்கப்பெற்றதும்,
வைகு }

செம்பியன் } 'செம்பியன்கோச்
கோ } செங்கண்ணன்' என்னும்
செங்கண்ணன் } சேர்மராஜன்
சேர்ந்த } பணிசெய்யப்பெற்ற
கோயில் } கோயிலுமான
திரு நகறையூர் } திருநகறையூரிலுள்ள
மணி மாடம் } திவ்யஸங்கீதியை
சேர்மின்கள் } போய்ச்சேருங்கள்.

* * *—ஊழிப்பெருவெள்ளம் பரந்து உலகமுழுவதையும் அழிக்கப்பெறு
கிறவாவினிலே ஒன்று தப்பாமல் அனைத்தையும் திருவயிற்றினுள்ளே வைத்தரு
ளிப் பாதுகாத்து ஒரு சிற்றாலந்தளிரிலே ஊயில்கொண்ட பரமனுடைய திருவடி
களைச் சேரவிரும்புவீர்களாயின் திருநகறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள் என்று
உபதேசிக்கிறார்.

அவ்விடத்துச் சோலைவளம் சொல்லுகிறது மூன்றாமடியால். வம்பு—
புதுமையும் பரிமளமும். [செம்பியன் கோச் செங்கண்ணன் சேர்ந்த கோயில்]
திருவல்லிக்கேணியில் தொண்டையர்கோன் போலவும், பரமேச்சுர விண்ணக
ரத்தில் பல்லவன் மல்லையர்கோன் போலவும், அட்டபுகரத்தில் வயிரமேகன்
டேயிலவும், நந்திபுரவிண்ணகரத்தில் நந்திவருமன்போலவும் இத்திருப்பதியில்
செம்பியன்கோச் செங்கண்ணன் மோரரசன் தொண்டிபுண்டு உய்ந்து
போனானென்றுணர்க. இத்திருப்பதிகத்தின் விபாக்கியான அவதாரிகையில்
பெரியவாச்சான் பின்னே—“தூர்மாநியுமாய் ஸ்நேஹமுமின்றிக்கே யிருக்கிற
ராஜாதான் ஸ்ரீமார்க்கண்டேய பகவானைப்போலே தேவதாந்தர பஜநம்பண்ணி
அங்குத் தன்னுடைய அபிமதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளப் பெறுமையாலே இங்கே
ஹூராவிராடனாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்து ஆச்சரயித்து ஐவிகாமுஷ்மிகங்க
ளிரண்டையும் பெற்றுப்போனான்” என்றும், “ஈ நம்பி ஒரு வாங்கொடுத்தருள
அத்தைக்கொண்டு பூமியையடையத் தன் காவின்சீழே இட்டுக்கொண்டானென்
றொரு ப்ரஸித்தியுண்டாய்த்து” என்று மருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள்
அறியத்தக்கன.

திருநகறையூர் மணிமாடம்—இவ்வாழ்வார்தாம் பெரியதிருமடலில் அருளிச்
செய்யும்போது “இரும்பொழில்கூழ் மன்னுமறையோர் திருநகறையூர் மாமலை
போல் பொன்னியலுமாடம்” என்றும் “தென்னறையூர் மன்னுமணிமாடக்
கோயில் மறைவான” என்றும் அருளிச்செய்திருத்தலால் திருநகறையூரிலுள்ள
நம்பிஸங்கீதிக்கு ‘மணிமாடக்கோயில்’ எனத்திருநாமம் வழங்கிவந்ததென்பது
தெரிகின்றது. (திருநாங்கூர் மணிமாடக்கோயில் வேறு.)

அம்பரம், வடம், வகுளம்—வடசொற்கள். (க)

ஹூராவிராடனாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்து ஆச்சரயித்து ஐவிகாமுஷ்மிகங்க
ளிரண்டையும் பெற்றுப்போனான். ஈ நம்பி—திருநகறையூரம்பெருமான்.

கொழுங்கயலாய் நெடுவேள்ளம் கொண்டகாலம்

குலவரையின் மீதோடி அண்டத்தப்பால் *

எழுந்தினிது விளையாடு மீசனெந்தை

இணையடிக்கீழ் நினைதிருப்பீர் இனவண்டாலும் *

உழுஞ்செறுவின் மணிகொணர்ந்து கரைமேல்சிந்தி

உலகெல்லாம் சந்தனமு மகிலுங்கொள்ள *

சேழும்பொன்னி வளங்கொடுக்கும் சோழன்சேர்ந்த

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(2)

நெடு வெள்ளம் { பிரளயப்பெருவெள்ளம்
கொண்ட { (உலகங்களை)
காலம் { ஆக்கிரமித்த
வொரு சமயத்திலே

கொழு கயல் { பருத்த மதல்யருபியாய்ச்
ஆய் { கொண்டு

குலவரையின் { குலபர்வதங்களின்மேலே
மீத ஓடி { போய் ஸஞ்சரித்து

அப்பால் { அதற்குமேலே

அண்டத்து { அண்டபித்தியளவும்

எழுந்து { கிளம்பி [அள்ளி]

இனிது { சுகமாக

விளையாடும் { விளையாடின

சசன் எந்தை { எம்பெருமானுடைய

இணை அடி { உபயபாதங்களின் கீழ்

இனிது { சுகமாகவாழ் விருப்ப
இருப்பீர் { முள்ளவர்களே,

இனம் வண்டு { கூட்டமாகத் திரண்ட வண்டு
ஆலும் { கள் நடமாடப் பெற்ற

சேழு { அழகிய திருக்காவோரி
பொன்னி { யானது

உழும் { உழப்படுகிற கழனிகளின்
செறுவின் { வரப்புகளின்மீது
கரை மேல்

மணி { ரத்னங்களைக் கொண்டுநின்று
கொணர்ந்து { சிதறத் தள்ளியும்

உலகு { ஸதலஜனங்களும்
எல்லாம்

சந்தனமும் { சந்தனக்கட்டைகளையும்

அலிலும் { அகிற்கட்டைகளையும்

கொள்ள { எடுத்துக்கொள்ளும்படியாக

வளம் { வளங்களைக் கொடுக்க
கொடுக்கும் { மிடமாய்

சோழன் { சோழராஜன் பணிசெய்யப்
சேர்ந்த { பெற்றதான

திரு நறையூர் மணி மாடம், சேர்மின்கள்—

* * *—

மதல்யாவதார வரலாறு முன்னடிகளில் அதுஸந்திக்கப்படுகிறது. ஒரு பிரமகல்பமுடிவில் பிரமசம்பந்தமான நைமித்திகப் ப்ரளயம் உண்டாயிற்று; அப்பொழுது பூமிமுதலிய உலகங்கள் கடலாம் சூழப்பட்டு மூழ்கும்ஸமயத்தில் நித்திரை தெளிந்தெழுந்து அந்த ஜலத்தில் படுக்கயத்தனித்த பிரமனது முகத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பின நான்கு வேதங்களையும் ஹயக்ரீவனென்னுமோர் தானவன் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய் விட்டான்; அப்போது வேதங்கள் தொலைந்தது கண்டு திருமால் ஓர் சிறிய மீன்வடிவு கொண்டார்; அக்காலத்தில் தவத்தின் பெருமையினால் ஜீவித்து, கிருதமாலா நதியின்கரையில் திருமலை நோக்கித் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த ஸத்யவ்ரதனென்னுமோர் ராஜர்ஷி ஜலபானம் பண்ணிக்கொண்டு பிழைத்திருந்தார்; அவர் ஜலதர்ப்பணஞ்செய்கையில்

அவ்வாறு இரண்டு கைகளுக்கும் ஒரு மிஷிய மீன் அகப்பட்டிருக்கொண்டது ; அதனை அவர் ஜலத்தில் விட்டார் ; அப்போது அந்த மீன் 'ஓ தயானுவான ராஜரிஷியே ! என்னை இப்படி ஜலத்தில் விட்டீரே, என் இனத்தார் என்னை விழுங்கி விடுவார்களே ; என்னை நீர் காப்பாற்றியருளவேணும்' என்ன ; அவர் அதனைத் தன் கமண்டலதீர்த்தத்தில் எடுத்துவிட்டார் ; அத்துப்புறந்த அந்த மீன் ஓரிரவுக்குள் கமண்டலத்துக்குள் நிரம்பி மறுநாள் காலை யில் 'ஓ தயானுவே ! நான் எப்படி உம்முடைய கலசத்துக்குள் கஷ்டப்பட்டு வஸிப்பது ? என்மீது சிறிது அருள்புரியலாகாதா ?' என்றது ; உடனே அவர் அதனைக் கமண்டலத்தினின்றும் எடுத்துத் தன்னிடத்துள்ள சந்தன ஜலத்தில் புகவிட்டார் ; உடனே மூன்றடி பிரமாணம் வளர்ந்த அந்த மீன் 'என்னை இப்படி கஷ்டப்படுமாறு விட்டுவைப்பது உமக்குத்தருமமா ?' என்றது ; அன்புகூர்ந்த அவர் உடனே 'அதையெடுத்து ஓர் குளத்தினுள் விட்டார் ; அங்கும் மிகவளர்ந்த அந்த மீன் 'நான் சுகமாக வஸிக்க இடம்பெறாமல் வருந்துவது உமது திருவுள்ளத்திற்கு உகப்போ ?' என்றது ; உடனே அவர் அதை யெடுத்து ஒரு ஏரியில் விட்டார் ; அத்துணைமே அந்த ஏரி நிரம்பவளர்ந்த அந்த மீன் 'ஸ்வாமிந் ! என்னை யிப்படி அகியவிடுவது நியாயமா ?' என்றது ; அதைக்கேட்டுக் கருணைகூர்ந்த அவர் அதையெடுத்துக் கடலில் விட்டார் ; அப்பால் அந்த ஸத்யவிரதர் அம்மீனிடத்துப் பெருமயல்கொண்டு அதனை நோக்கி 'ஓ மத்ஸ்யராஜனே ! உன்னுடைய வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ள மிக்க ஆவலுள்ளவனாயிருக்கிறேன் ; நூறு யோஜனை நீளமும் அதற்குத் தக்க பருமனும் வாய்ந்துள்ள நீ யார் ? உனது தத்துவத்தை வெளியிடவேணும்' என்று கைகூப்பிப் பிரார்த்திக்க, அந்த மத்ஸ்ய ராஜன் 'ஓ மஹாதுபாவரே ! இன்றுமுதல் ஏழுநாட்களுக்குள் இந்த மூன்று உலகங்களும் மூழ்கிவிடப்போகின்றன ; அந்தப் பெருநீரில் ஒரு விசாலமான ஓடம் வரப்போகிறது ; அந்தப்படகில் ஸப்தரிஷிகளும் நீரும் எல்லா ஓஷதிகளும் ஸமஸ்த பிராணிகளும் ஏறி மனத்திற்கு வருத்தமொன்றுமின்றி உலாவக்கடவீர்கள் ; இப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கு மளவில் ஓர் பெருங்காற்று அடிக்கப் போகிறது ; அதனால் அந்த ஓடமானது பெருநீரில் அலைப்போகின்றது ; அப்பொழுது எனது சிரஸ்ஸில் முனைத்துள்ள பெரியதொரு கொம்பில் பெரிய தொரு ஸர்ப்பத்தினால் அந்த ஓடத்தைக்கட்டிவிடும் ; பிறகு நான் அந்தப் படகுடன் உம்மையும் எல்லாப்பிராணிகளையும் ரிஷிகளையுஞ் சமந்துகொண்டு அந்தப் பேரிருள் நீங்கும்வரையில் நான் கடலில் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறேன் ; அப்போது எனது பெருமையை நீர் உணர்வீர்' என்றுரைத்துவிட்டு மறைந் திடவே, ஆச்சரியமடைந்த அந்த ஸத்யவிரதர் பகவானுலே குறிக்கப்பட்ட அக்காலத்தை எதிர்பார்த்திருக்கையில் ஸப்த மேகங்களினுடைய ஆரவாரத்தால் கடல் நிரரத்தொடங்கிற்று ; பகவான் குறித்ததினத்தில் ஒரு பெரிய ஓடம் அந்தக்கடலில் வரக்கண்டு மகிழ்ந்து எல்லாக் கொடி செடி பிழங்குகளையும் அந்தப் படகிலேறித் தாமும் ஏறினர் ; ஏறி, ஸப்தரிஷிகளுந் தாமுமாய்ப் பகவானைச்

சிந்தனைசெய்து கொண்டிருக்கையில், பெரிய கொம்புள்ள மதஸ்யரூபங்கொண்ட பகவான் காணப்பட்டார்; ஸகலம் யோஜனை நீளமும் பதினாயிரம் யோஜனை பருமனும் ஒற்றைக்கொம்பும் ஸுவர்ணவர்ணமும் ஸகலலோகமநோஹர ரூபமும் வாய்ந்தவராகக் காணப்பட்டார்; உடனே அந்த ஸத்யவிரதர் ஒரு பெரிய நாகத்தைக்கொண்டு அந்த மதஸ்யபகவானது கொம்பிலே அப்படகைக்கட்டிவிட, அப்பெருமான் அதனை வஹித்துக்கொண்டு அண்டகடாஹத்தளவும் செல்லத் துள்ளினியாயாடி, முன்பு அசுரர் கவர்த்துசென்ற வேதங்களையும் பீட்டிக் கொணர்ந்தருளி, ஆக இவ்வண்ணம் பிரளயபத்தில் மிண்டும் பிரஜைகளைக் காத்தருளியதும் வேதங்களை உபகரித்தருளினதும் மதஸ்யாவதார வரலாரும். இதனை மிகச்சுருக்கமாக இப்பாட்டில் ஒன்றரையடியால் அதுஸந்தித்தா ராயிற்று.

மேல் எட்டாம்பத்திலும் (8—8—1.) “வானோளவும் முதுமுந்நீர் வளர்ந்த காலம் வலியுருவின், மீனாய்வந்து வியர்துய்யக்கொண்ட தண்டாமரைக்கண்ணன்” என்பர்.

“குலவரையின் மீதோடியண்டத்தப்பரல் எழுந்தினிது வினையாமே” என்ற மது பிரளயப்பெருவெள்ளம் நீங்குமளவும் ஓடத்தை வஹித்துக்கொண்டு விளையாடினமையைச் சொன்னவாறு. இப்பாடிப்பட்ட எம்பெருமானது திருவடிகளை விடாது பணிந்திருக்கவேணுமென்னும் விருப்புடையீர்! திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்—என்கிறார்.

“உழுஞ்செயுவின் மணிகொணர்ந்து கரைமேல் சிந்தி உலகெல்லாம் சந்தனமு மகிலுங்கொள்ளச் செழும்பொன்னி வளங்கொடுக்கும்” என்ற அடைமொழி திருநறையூரில் அந்நாயக்கவுமாம், சோழனிடத்து அந்நாயக்கவுமாம். பொன்னி பெருகும்படியான நாட்டுக்குத் தலைவன் என்றவாறு. காவிரியாறு பெருகும்போது வயல்களிலே ரத்னங்களைக் கொணர்ந்து தள்ளுவதும் சந்தனக் கட்டை அகிக்கட்டை முதலானவற்றை உலகங்கொள்ளுமாறு அடித்துக்கொண்டு வருவதும் இயல்பு. (உ)

பவ்வநீருடை யாடையாகச் சுற்றிப்

பாரகலம் திருவடியாப்பவனம் மெய்யா *

சேவ்லிமாதிர மெட்டும்மோளா அண்டம்

திருமுடியா நின்றான்பால் சேல்லகிற்பீர் *

கவ்வைமாகளிறுந்தி வேண்ணியேற்ற

கழல்மன்னர் மணிமுடிமேல் காகமேற *

தேய்வவாள் வலங்கொண்ட சோழன் சேர்ந்த

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (ந)

பவ்வம் நீர்.

கடல் நீரை

உடை ஆடை { அரையிலுடுத்தக்
கொள்ளும் பீதாம்பர
ஆக சுற்றி { மாகச்சுற்றி,

பார் அகலம் { பூமிப்பரப்பையெல்லாம்
திரு அடி ஆ { திருவடியாகக்
கொண்டு,

பவனம் மெய்	{ வாயுவைத் திருமேனியாகக் கொண்டு	உந்தி	தள்ளிக்கொண்டு
செல்லி	{ அழகிய திசைகளெட்டையும புஜங்களாகக் கொண்டு	வெண்ணி	வெண்ணியென்னுமிடத்தில்
மாதிரம்		ஏற்ற	எறித்து வந்த
எட்டும்		கழல் மன்னர்	{ வீரக்கழலணிந்த அரசர்களினுடைய
தோள்	{ அண்டபித்தியைத் திருவபிஷேகமாகவுங் கொண்டு	மணி முடி	{ சிறந்த தலைகளின் மீது
அண்டம்		மேல்	
திருமுடி	{ மின்ற ஸர்வேச்வர னிடத்திலே	காகம் ஏற	{ காக்கைகள் ஏறி ழிவிக்கும்படி
கின்றான்		தெய்வம் லான்	{ திவ்யமான வாட்படையின் வலிவைக்காட்டின
பால்	{ சென்றுசேர விரும்பி யிருக்குமவர்களே!	வலம்	
செல்ல		தொண்ட	
கிற்பீர்	{ ஆரவாரத்தை யுடைபணவாய்	சோழன்	சோழராஜன்
கவ்வை		சேர்ந்த	பணிசெய்யப்பெற்ற
மா	{ பெரியவையான யானைகளை	திருநறையூர்	மணிமாடம் சேர்மின்கள்—.
கனிற்			

* * *—எம்பெருமான் ஜகதஸ்வருபியாயிருக்கும் நிலைமையை உருவகத் தாலே அதுபவிக் கிறார் முன்னடிகளில். விபவான எம்பெருமானுக்குக் கடல் நீரானது அரையிலுமிக்கும் ஆடையாகின்றது; பூமிப்பரப்பெல்லாம் திருவடியாகின்றது; வாயுராசியெல்லாம் திருமேனியாகின்றது; திசைகளெட்டும் திருத்தோள்களாகின்றன; அண்டகடாஹமானது திருவபிஷேகமாகின்றது; ஆக இவ்வகைகளாலே ஜகத்ருபியாயிருக்கின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் கட்டவேணுமென் றிருப்பீராகில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள். அத்திருப்பதி செங்குணன் கோச்சோழன் சேரப்பெற்றதாம்; அவ்வரசன் எப்படிப்பட்டவனென்னில்; மஹாசீரன்; [கவ்வைமாகளிறுந்தி இத்யாதி.] ‘விண்ணியேற்ற’ என்றபாடம் பெரும்பான்மையாக வழங்குவரினும் ‘வெண்ணி’ என்றபாடம் மாறுபட்டதென்ப. ‘இது கோயில்வெண்ணி (கோயிலுண்ணி) எனவழங்கும் சோனாட்டேர்’ என்பர். படையெடுத்து வந்த மாற்றரசர் போர் செய்த இடம் இது; மேற்பாட்டிலும் இங்ஙனமே. பாளைகளைப் படை திரட்டிக்கொண்டு வெண்ணியில் வந்தெதிர்த்த சுழல்மன்னர்களைப் பிணமாக்கின சோழன் சேர்ந்த திருநறையூர் என்கை. ‘முடிமேல் காகமேற’ என்றது பிண மாக்கிப்படியைச் சொன்னவாறு. பிணங்களைக் காகமேறியுண்ணுமே.

தெய்வவாள் வலங்கோண்ட—இவ்வரசன் திருநறையூர் நம்பிபக்கல் ஒரு வாள்பெற்று வெற்றிபெற்றனென்பர். (௩)

பைங்குணு எரியுருவாய் வெருவனோக்கிப்

பருவரத்தோ எரணியனைப் பற்றிவாங்கி *

அங்கைவா ளுகிர்ந்தியா லவனதாகம்

அங்குருதி போங்குவித்தா னடிக்கீழ்நிற்பீர் *

வேங்கண்மா களிற்றுநீ வேண்ணியேற்ற

விறல்மன்னர் திறலழிய வேம்மாவய்த்த *

செங்கணன் கோச்சோழன் சேர்ந்தகோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(சு)

பைங்கண்	{ பசுமையான திருக்கண்களை யுடைய	அம் குருதி	{ அழகிய ரத்தத்தை
		பொருகு	{ வெள்ளிடச் செய்த
		வித்தான்	{ பெருமானுடைய
ஆன் அரி உரு	{ நரலிம்ஹரூபியாகி	அடி கீழ்	{ திருவடிகளின்கீழ் கிற்க
ஆய்		கிற்பீர்	{ விருப்பமுடையவர்களே!
வெருவ	{ (எதிரிகள்) அஞ்சும்படி	கொம் நண் மா	{ வெவ்வித கண்களையுடைய
நோக்கி	{ விழித்து,	களிறு உட்கறி	{ பெரியயானைகளைத் தள்ளிக்கொண்டு
வரம் பரு	{ பெற்ற வரங்களினால்	வெண்ணி	{ வெண்ணியென்னுமிடத்
தோள்	{ பருத்தபுண்களை யுடைய	ஏற்று	{ தில் எதிர்த்துவந்த
இரணியனை	{ னுன் இரணியாசரனை	விறல் மன்னர்	{ குரர்களான அரசர்கள்
பற்றி வாங்கி	{ பிடித்திழுத்து	நிறல் அழிய	{ வலிமாளும்படியாக
அம் கை	{ அழகிய திருக்கைகளினுள்ள	வெம் மா	{ கடுங்குதிரைகளே நடத்தி
வான் உகிர்	{ ஒளிபொருந்திய	உய்த்த	{ வெற்றிபெற்றவனான
றுதியால்	{ நகங்களின் றுணியினால்	செங்கணன் கோ	{ சோழன்—;
அவனது	{ அவ்விரணியனுடைய	சேர்ந்த கோயில்—;	
ஆகம்	{ சீர்த்தில் நின்றும்	திருநறையூர் மணிமாடம்	{ சேர்மின்கள்—.

* * *—நரலிம்ஹாவநாரத்தை யதுபவிக்கிறார் முன்னடிகளில். சிங்கத் திற்குக் கண்ணில் பசுமை ஜாதில்வபாவமாதலால் 'பைங்கண்' எனப்பட்டது. பார்த்த பார்வையிலேயே இரணியன் குடல்குழம்பிப் போம்படி பார்த்து, அதற்குமேல் நகங்களை யுங்கொண்டு அவனுடையபிளந்தொழித்த பெருமானது திருவடிகளைப் பெறவேண்டியிருப்போகில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள். 'பருவரைத்தோள்' என்ற பாடத்திற்கு பருத்த மலைபோன்ற தோள்களை யுடைய னென் றுரைக்க.

இப்பதியைச்சேர்ந்த சோழனது சிறப்பைச்சொல்லுகிறது மூன்றாமடி. கீழ்ப்பாட்டினுரை காண்க.

(சு)

அன்மலக மூன்றினையு மளந்துவேரோர்

அரியருவா யிரணியன தாகம்கீண்டு *

வேன்றவனை விண்ணுலகில் செலவுத்தாற்கு

விருந்தாவீர் மேலெழுந்து விலங்கல்பாய்ந்து *

போன்சிதறி மணிகொணர்ந்து கரைமேல்சீந்திப்

புலம்பாந்து நிலம்பரக்கும் போன்னிநாடன் *

தேன்றமிழன் வடபுலக்கோன் சோழன்சேர்ந்த

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே,

(ரு)

அன்று முன்பொருகாலத்தில்
உலகம் மூன்றினையும் } மூவுலகங்களையும்
அளந்து { (திரிவிக்கிரமனாய்) அளந்து
கொண்டவனும்
வேறு ஒரு அரி } விலக்ஷணமானவொரு
உரு ஆய் } நரஸிம்ஹரூபியாகி
இரணியனது ஹிரண்யாஸுரனுடைய
ஆகம் உடலை
கீண்டு இருபிளவாகப் பிளந்து
வென்று வெற்றிபெற்று
அவனை வின் { அவ்விரணியனை
உலகில் செவ } வீரஸ்வர்க்கத்திற்குப்
உய்த்தாற்கு } போகவிட்டவனுமான
வீரவேசுவரனுக்கு
வீருந்த ஆவீர் { வீருந்தினராக ஆகவேண்டி
யிருக்குமவர்களே!,
மேல் எழுந்து கிளர்ந்துகொண்டு
விலங்கல் { (இடையே தடையாகின்ற)
பாய்ந்து } மலைகளை உடைத்துக்
கொண்டு வந்து

பொன் சிதறி { பொன்களை எங்கும்
இறைத்துக்கொண்டு
(அதற்கு மேலே)
மணி கொணர்ந்து } (மற்றும் பல) ரத்னங்களித்
திரட்டிக்கொண்டு வந்து
கரை மேல் கரைகளின்மீது
சிந்தி விழவிட்டு
புலம் வெளிநிலங்களிலெங்கும்
பரந்து வியாபித்து (இப்படி)
நிலம் பரக்கும் பூமியெங்கும் பரவுகின்ற
பொன்னி { திருக்காவேரியையுடைத்
தான்
நாடன் நாட்டுக்குத் தலைவனாய்
தென் தமிழன் { தென் திசையிலுள்ள
தமிழ்நாட்டுக்கரசனாய்
வட புலம் } வடநாட்டுக்கும்
கோன் } அரசனான
சோழன், சேர்ந்த, திருநறையூர் மணிமாடம்
சேர்மின்கள்—.

* * *—மூவுலகங்களையும் மாவலியினபிமானத்தில் நின்றும் விலக்கித் தன்
திருவடிக்கீழ் இட்டுக்கொண்டவனும், எங்குங்கண்டறியாத விலக்ஷணமான
நரஸிம்ஹமூர்த்தியாகி இரணியன் மார்வைக்கிழித்து அவனை வீரஸ்வர்க்கமனுப்
பினவனுமான பெருமானுடைய ஆதரவுக்கு இலக்காகவேண்டியிருப்பீர்! திரு
நறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள். தென்னாட்டுக்கும் வடநாட்டுக்கும் தலைவனை
சோழன் சேர்ந்து உய்ந்த தலமாம் இத்திருநறையூர். இவ்வரசன் ஆண்ட நாட்டில்
பெருகும் பொன்னியாற்றின் வளமுரைப்பது மூன்றாமடி. காவிரியானது ஸஹ்ய
பர்வதத்தில் நின்றும் பெருகிவரும்போது வருமிடையே தடையாககிற்கும் மலை
களையுடைத்துக்கொண்டு பெருகுகின்றமையைச் சொல்லுகிறது 'விலங்கல்
பாய்ந்து' என்று. (ரு)

தன்னுலே தன்னுருவம் பாய்ந்ததானாய்த்
தயங்கோளிசேர் மூவுலகுந் தானாய்வானாய் *
தன்னுலே தன்னுருவின் மூர்த்திமூன்றாய்த்
தானாய் னாயினான் சரணென்றயவீர் *
மின்னுலே வேலேந்து விளந்தைவேளை
விண்ணோறத் தனிவேலுய்த்துலகமாண்ட *
தென்னுடன் குடகோங்கன் சோழன்சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

தன்னுலே	ஸ்வேச்சையாலே	சரண் என்று உய்வீர்	{ சரணம் என்றெண்ணி உஜ்ஜீவிக்ககினைப்பவர்களை !,
தன் உருவம்	{ தனது திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை	மின் ஆடு	ஒளிபொருந்திய
பயந்த	உண்பெண்ணிக்கொண்ட	வேல் ஏந்து	வேற்படையைத்தரித்த
தான் ஆய்	{ திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை யுடையரூய்	விந்நதை வேளை	{ 'விந்நதைவேள்' என்னு மோரசனை
தயங்கு ஒளி சேர் மூ உலகும் தான் ஆய்	{ மிக்கவொளியையுடைய மூவுலகங்களை யும் 'தான்' என்கிற சொல்லுக் குள்ளே அடக்கிக் கொண்டவரூய்	விண் ஏற	வீரஸ்வர்க்கமடையும்படி
வான் ஆய்	பரமபதத்துக்குத் தலைவரூய்	தனி வேல் உய்த்து	{ ஒப்பற்ற வேற்படையைப் பிரயோசித்து
தன்னுலே	{ தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே	உலகம் ஆண்ட	{ உலகங்களை ஆண்டு வந்த
தன் உருவில்	தன்ஸ்வரூபத்தில் நின்றும்	தென் நாடன்	தென்தேசத்தரசனாய்
மூன்று மூர்த்தி ஆய்	{ மூன்றுமூர்த்திகளை வெளியிட்டவரூய்	குட கொங்கன்	{ மேற்றிசையிலுள்ள கொங்குகாட்டுக்குத் தலைவனான
தான் தானே		சோழன், சேர்ந்த, திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்—	
ஆயன் ஆயினான்	{ கோபாலக்குஷ்ணனுமாகத் திருவவதரித்தவனான எம்பெருமானே		

***—தன்னுருவம் தன்னுலே பயந்த தானாய்=எம்பெருமான் தனிர மற்றையோருடைய ஸ்வரூபமெல்லாம் எம்பெருமானுடைய இச்சைக்கு உட்பட் டதாயிருப்பதுபோல, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் வேறொருவ ருடைய இச்சைக்கு உட்பட்டதாயிருக்குமோ வெண்ணில், இரா; தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி முதலியவை தானிட்ட வழக்காம்படி யிருக்கும்வனென்னவுமாம்; அகர்மவச்சன் என்றவாறு. “தயங்கொளியேர் மூவுலகும் தானாய்” என் றதனால் லீலாவிபூதி முழுவதையும் தானிட்ட வழக்காகவுடையன் என்பதும், ‘வானாய்’ என்றதனால் நித்யவிபூதியைத் தானிட்ட வழக்காகவுடையன் என்ப தும் சொல்லிற்றும். தன்னுலே தன்னுருவில் மூர்த்தி மூன்றாய்=தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே ஸ்வஸ்வரூபத்தை மூன்று வகுப்பாக வகுத்துக்கொண்ட வன்; தானான நிலைமையிலே நின்று ஸங்கலித்தும் பரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தர் யாமியாயிருந்து ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரசங்களை நடத்தியும் ஆகவிப்படி மூன்று வடிவு களையுடையவனென்றபடி. தான் ஆயினானான்=இப்படிப்பட்ட தான் இடையர் களிலொருவன் ‘இவன் எனக்கு நான்’ என்று அபிமானிக்கும்படி கிருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவன். இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்சவரன் நமக்குப்புகல் என்றிருப் பிரேரல் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்.

சோழன் சேர்ந்து உய்ந்த திருப்பதியாதிது; அவன் எப்படிப்பட்டவ னென்னில்; வேற்படை வல்லவனான ‘விந்நதைவேள்’ என்னுமோ ரரசனை வென்று உலகமாண்டவன்.

‘வினாந்த வேளை’ என்று பாடம் வழங்குவரினும் ‘விளந்தை வேளை’ எனத் திருத்திக்கொள்ள வேணுமென்பர். ‘விளந்தை’ என்று ஓர் ஊருக்குப் பெயரென்க. (சு)

முலைத்தடத்த நஞ்சுண்டு துஞ்சப்பேய்ச்சி
முதுதுவரைக் குலபதியாய்க் காலிப்பின்னே *
இலைத்தடத்த குழலாதி ஆயர்மாதர்
இனவகா கொண்டானடிக்கீழ் எய்தகிற்பீர் x
மலைத்தடத்த மணிகொணர்ந்து வையமுய்ய
வளங்கொடுக்கும் வருபுனலம் பொன்னிநாடன் *
சிலைத்தடக்கைக் குலச்சோழன் சேர்ந்தகோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (எ)

பேய்ச்சி { சூதனையானவன்
அஞ்ச { மாறும்படியாக
தட முலை { (அவனது) பருத்த
முலையிலுள்ள
நஞ்சு உண்டு { விஷத்தை உட்கொண்ட
வனும்,
முது துவரை { பிராசினமான
ஆவாரைக்கு
குலபதி ஆய் { தலைவனாய்த்
திருவவதரித்து
காலி பின்னே பசுக்களின் பின்னே
தட பெரிய
இலை குழல் { இலையாலே செய்யப்பட்ட
குழலை
ஊதி { ஊதிக்கொண்டு
போனவனும்,
ஆயர் மாதர் இடைப்பெண்களினுடைய
வகா இனம் வகைத்திரள்களை
கொண்டான் { (வினையாட்டாக)
அபஹரித்தவனுமான
எம்பெருமானுடைய
அடி மேல் திருவடிகளின் கீழே

எய்த கிற்பீர் { கிட்டி ஆச்ரயிக்க விருப்ப
முடையவர்களே !,
மலை தடத்த { மலைப்பிராந்தங்களி
லுண்டான
மணி ரத்னங்களை
கொணர்ந்து திரட்டிக்கொண்டு வந்து
வையம் உய்ய { உலகமெல்லாம்
உஜ்ஜீவிக்கும்படி
வளம் கொடுக்கும் { மிகுதியாகக்
கொடுக்கின் ததாய்
வரு பெருநெருமதான
புனல் தீர்த்தத்தையுடைத்தாய்
ஆம் அழகியதான
பொன்னி திருக்காவேரியையுடைய
நாடன் நாட்டுக்குத்தலைவனாய்
சிலை வில்லை
தடகை பெரிய கையிலுடையவனாய்
குலம் { சிறந்தவனான
சோழன் { சோழராஜன்
சேர்ந்த, கோயில், திருநறையூர் மணிமாடம்
சேர்மின்கள்—.

* * *—தாஸ்ஸனது ஏவுதலினால் நள்ளிரவில் நஞ்சுநீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லவந்த பேய்ச்சியை முலைபுகுந்த பாவனையிலே உபிருண்டு முடித்தவனும், த்வாரகாபுரிக்குத் தலைவனும், இலைக்குழலாதிக்கொண்டு பசுக்களின் பின்னே போய் அவற்றை மேப்ப்பவனும், * கோழியைழப்பதன் முன்னங் குடைந்து நீராடுவான் போந்த இடைப்பெண்களின் ஆடையாபரணம் முதலியவற்றைக் கொள்ளுகொண்டு குருந்தமாத் தின்மேலேறி மறைந்து வீழ்

திரும்புவதுமான எம்பெருமானது திருவடிகளைச் சேரவேண்டில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்.

மலைத்தாழ்வரைகளிலுண்டான ரத்னங்களைக்கொண்டிவந்து பூமியிலுள்ளா ரெல்லாரும் உபஜீவிக்குமாறு ஆங்காங்குக் கொழிக்கின்ற காங்கிரியாறு பெருகப் பெற்ற நாட்டுக்குத் தலைவனுப்ப் பேரிய ஆண்பிள்ளையான சோழராஜன் பணி விடை செய்யப்பெற்ற கோயிலாம் அது. (எ)

முருக்கிலங்கு கனித்துவர்வாய்ப் பின்னேகேள்வன்
மன்னெல்லாம் முன்னவியச்சென்று * வென்றிச்
சேருக்களத்துத் திறலழியச் சேற்றவேந்தன்
சிரந்துணித்தான் திருவடிகும் சென்னிவைப்பீர் *
இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண்டோளீசற்கு
எழில்மாட மெழுதுபதுசெய் துலகமாண்ட *
திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்தகோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (அ)

முருக்கு	முருக்கம்பூப்போலவும்
இலங்கு கனி	{ விளங்குகின்ற (கோவைப்) பழம்போலவும்
அவர்	சிவந்திருக்கிற
வாய்	அதரத்தையுடையானான
பின்னை	நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு
கேள்வன்	நாயகனும்,
முன்	முன்பொருகாலத்தில்
மன் எல்லாம்	கூத்திரியர்களுெல்லாரும்
அவிய	ஒழியும்படியாக
வென்றி	{ வென்றி தரவல்ல
சேரு களத்து	{ போர்க்களத்திலே
சென்று	பேரம்
செற்றம்	{ மாற்றரசனான கார்த்த
வேந்தன்	{ வீரயார்ஜுனனுடைய
திறல் அழிய	மிடுக்கு அழியும்படியாக
சொம்	{ (அவனது) தலையைத்
அணித்தான்	{ அணித்தவனுமான
	ஸர்வேசுவரனுடைய
திரு அடி	திருவடிகளை

தும் சென்னி	{ உங்கள் தலைகளிலே
வைப்பீர்	{ அணிந்துகொள்ள விரும்பு
	முடையவர்களே,
இருக்கு	வேதத்தில்
இலங்கு	{ நிறந்தவையான புருஷ
திருமொழி	{ ஸ்தூத்தம் முதலிய
	பாகங்களை
வாய்	வாயிலே உடையனாய்
என் தேன்	எட்டுபுஜங்களை யுடையனான
சசற்கு	சிவபிரானுக்கு
எழில்	அழகிய
எழுபது	{ எழுபது ஆலயங்களை
மாடம்	{
செய்து	நிருமாணம் செய்வித்து
உலகம்	{ உலகத்தைப் பரிபாலனம்
ஆண்ட	{ பண்ணின
திரு குலத்து	{ உயர்ந்த குலத்திற்
	பிறந்தவனாய்
வளம்	செல்வம் மிக்கவனான
	சோழன், சேர்ந்த கோயில் திருநறையூர்
	மணிமாடம் சேர்மின்கள்—.

* * *—முருக்கம்பூப்போலவும் கொவ்வைக்கனிபோலவும் சிவந்து விளங்கா நின்ற அதரத்தையுடையானான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்குக் கொழுநனும், கூத்திரி

யர்களெல்லாரும் தலைமடியும்படி அமார்க்களத்திற்சென்று ஸஹஸ்ரபாஹுவான் கார்த்தவிர்யார்ஜுநனுடைய தலையைத்துணித்தவனுமான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சென்னிமேல் அணியவேண்டில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர் மின்கள்.

சிவபிரானுக்கு எழுபது ஆலயங்கள் கட்டிவைத்து முதலில் சிவபக்தனு யிருந்து பிறகு பகவத்பக்தனுப்பெற்ற சோழன் சேர்ந்த கோயில் இது. (இச் சோழன் முன் பிறவியிற் சிலந்தியாய்ப்பிறந்து திருவாரணக்காவிலுள்ள சிவலிங்கத்துக்குத் தன்னுலாவிழைத்து வந்த மேல்விதானத் திருப்பணியை அழித்து வந்த யானை நுழைபாவண்ணம் சிவபிரானுக்கு மாடக்கோயில் பலகட்டி வழி பட்டவனென்பது தேவார முதலியவற்றாலு மறியப்படுமென்ப:) சோழமண்டலத்தின் கூறுகளாக அமைந்த ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் ஒரு சிவாலயம் இச்செங்குணை கட்டப்பட்டதென்பர் சேக்கிழார்; “செங்குணை, அந்தயில்சீர்ச் சோண்டி லகனாடு தொழமணியார், சந்திரசேகரனமருந் தானங்கள் பல சமைத்தான்” என்பது பெரியபுராணம். இங்ஙனம் சிவதொண்டினைச் சிறப்பிப் புரிந்த இச்சோழன் முடிவில் திருநறையூர்திருமானுக்கு அடியனாய்ச் சிறப்புற்று நென்க.. “வேதத்தில் ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளை உச்சரியா கின்றுள்ள வாயை யுடையராய் எட்டுத்தோள்களையு முடையராயிருக்கிற தேவர்க்கு, தர்ஸனியமான மாடங்களெழுபதும் சமைத்துப் பின்னையும் தன்னுடைய அபிமதம் கிடையாமை யாலே அவ்வபிமத ஸித்தயார்த்தமாக அவன் வந்து ஆச்சரியக்கிற தேசம்” என்பது பெரியவாச்சான்பின்னே வியாக்கியான வாக்கியம். (அ)

தாராளன் தண்ணரங்கவாளன் பூமேல்

தனியாளன் முனியாள ரேத்தரின்ற

பேராளன் * ஆயிரம்பேருடையவாளன்

பின்னைக்கு மணவாளன் பெருமைகேட்பீர் *

பாராள ரவரிவரென் றழுந்தையேற்ற

படைமன்ன ருடல்துணிபப் பரிமாவய்த்த *

தேராளன் கோச்சோழன் சேர்ந்தகோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(க)

தார் ஆளன் மாலையணிந்துள்ளவனும்

தன் அரங்கம் { குளிர்ந்த திருவரங்கமா
ஆளன் { நகரை ஆள்பவனும்

பூமேல் தனி { தாமரைப்பூவிற்பிறந்து
ஆளன் { ஒப்பற்றவளான
பிராட்டியை ஆள்பவனும்

முனியாளர் { மஹர்ஷிகள் துதிக்கும்படியா
வந்த நின்ற { யுள்ள பெருமைவாய்ந்தவ
பேர் ஆளன் { ளும்

ஆயிரம் பேர்

உடைய
ஆளன்

ஸஹஸ்ரநாமங்களை

வாசகமாகக் கொண்ட
ஸ்வாமியும்

பின்னைக்கு
மணவாளன்

நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
வல்லபனுமான
எம்பெருமானுடைய

பெருமை

பெருமைகளை

கேட்பீர்

கேட்கவேண்டியிருக்கு
மவர்களே!

அவர் இவர் } இன்னொன்றொன்று
என்று பார் } பாவித்தராய்க்கொண்டு
ஆள் } பூமியை ஆள்பவராய்
அழுந்தை திருவழுந்தாரிலேவந்து
எற்ற எதிரிட்டவர்களான
படைமன்னர் } ஆயுதபாணிகளான
அரசர்களின்

உடல் துணிய சரீரங்கள் துணிபடும்படி
பரிமா உய்த்த { குதிரைப்படைகளைச்
செலுத்தினவனும்
தேர் ஆளன் தேர்வீரனுமான
கோச்சோழன் சேர்ந்த கோயில் திருநறையூர்
மணிமாடம் சேர்மின்கள்—.

* * * — ‘உபயவிபூதிபையும் நானே ரக்ஷிக்கக்கடவேன்’ என்று தனிமாலே யிட்டுக்கொண்டிருப்பவனும் ஐந்தாடிநைந்திற்காகத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலே இருப்பிடமாகக்கொண்டுள்ளவனும் நாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாக வுடைய அத்திநிலையான பிராட்டியுக்கு வல்லபனும் பரஹ்மபாவநையையே தலைக் கொண்டிருக்கிற ஸநகாதி மஹர்ஷிகள் அதிக்கும் பெருமைபுடையவனும், அதுப விப்பார்க்கு இழிந்தவிடமெங்கும் துறையாம்படி ஆயிரத் திருநாமங்களைபுடைய வனும் நப்பின்னைப்பிராட்டியுக்கு நாதனுமான பெருமானுடைய பெருமைகளை அதுபவிக்கவேண்டில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்.

அத்திருப்பதிக்கு அபிமானியான சோழனுடைய வீரம் சொல்லுவது மூன்றாமடி. கீழ் முன்று நான்காம் பாசாங்களில், வெண்ணி யென்னுமிடத்தில் வந்தெதிர்த்த அரசர்களை வென்ற வீரம் சொல்லிற்று; தேரமுந்தூரில் வீரத் தெதிர்த்த மன்னரைவென்ற வீரம் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில். (க)

செம்மொழிவாய் நால்வேதவாணர் வாழும்
திருநறையூர் மணிமாடச் செங்கண்மலை *
பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்மையாளன்
புலமங்கைக் குலவேந்தன் புலமையார்ந்த *
அம்மொழிவாய்க் கலிகன்றி இன்பப்பாடல்
பாவோர் வியனுலகில் நமனார்பாடி *
வேம்மொழிகேட் டஞ்சாதே மெய்ம்மைசொல்லில்
விண்ணவர்க்கு விருந்தாகும் பெருந்தக்கோரே. (கௌ)

செம் மொழி } உண்மையுரைப்பவர்களும்
வாய் }
நால் வேதம் } நான்குவேதங்களையும்
வாணர் } அதிகரித்தவர்களான
பூரிவைஷ்ணவர்கள்
வாழும் வாழுமிடமான
திரு நறையூர் } திருநறையூரென்னுந்
திருப்பதியில்
மணிமாடம் } மணிமாடத்திலெழுந்தருளி
யிருக்கிற
செம் கண் } புண்டரீகாக்ஷண
மலை } ஸர்வேச்வரன்விஷயமாக,

பொய் மொழி } பொய்யுரைகள் சிறிதும்
ஒன்று } இல்லாத
கலசாத
மெய்ம்மை } ஸத்யவசனத்தையுடையவ
ஆளன் } ரும்
புலம் மங்கை } அழகிய திருமங்கை
குலம் } காட்டுக்கு
வேந்தன் } தலைவரும்

புலமை ஆர்ந்த அம் மொழி வாய்	{ பாண்டித்யம் கிரம்பிய ஆப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளைத் திருவாயிலே உடையவருமான	மெய்ம்மை சொல்லில்	{ (பெறும்பலனை) உள்ளபடி சொல்லப்புகுந்தால்,
கலிகன்றி	திருமங்கையாழ்வாருடைய	நமனார் பாடி	{ யமலோகத்திலுண்டாகக் கூடிய
இன்பம் பாடல்	{ ஆந்தமயமான (இந்தப்) பாசரங்களை	வெம் மொழி கேட்டு	{ கடுஞ்சொற்களைக் கேட்டு அஞ்சாமல்
வியன் உலகில்	{ இப்பெரியவுலகத்திலே	விண்ண வர்க்கு	{ நித்யஸூரிகள் ஆதரித்துக் கொண்டாடும்படியான
பாடுவார்	பாடுமவர்கள்	விருந்து ஆகும் பெருந் தக்கோர்	{ பெருமைபொருந்தியவ ராவர்.

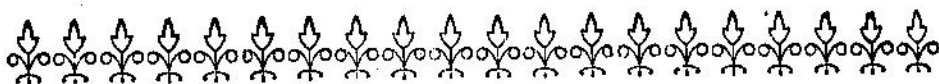
* * *—ஸத்யவாதிகளாய் வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்த வல்லவர்களான பிராமணர் வாழுமிடமான திருநறையூரில் மணிமாடக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிற புண்டரீகாஷ்டனான எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் ஆந்தமமாக அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை * உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்திலே அதிகரிக்குமவர்கள் பெறும் பேற்றை உள்ளபடி சொல்லுவோமாகில், அவர்கள் யமபடருடைய கடுஞ்சொற்களைக்கேட்டு வருந்த அவதூசம் பெறாமல் திருநாட்டிற்புகுந்து * சூழ்விசும்பணிமுகில் திருவாய் மொழியிற்படியே நித்யஸூரிகள் எதிரேவந்து தங்கள் தங்களிருப்பிடங்களிலே கொண்டிபுக்கு உயரவைத்துத் தாங்கள் தாழ்விருந்து திருவடி விளக்கிக்கொண்டாடுமபடியான பெருமையைப் பெறுவார்களென்று இத்திருமொழி சுற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

வேதவாணர்—வேதவாழ்நர் ; வேதங்களைக்கொண்டு வாழ்பவர் என்றபடி.
திருநறையூர் மணிமாடம்—மணிமயமான மாடங்களைபுடைய திருநறையூர் என்று முறைப்ப. (க0)

அடிவாவு:—அம்பரம் கொழு பவ்வம் பைக்கண் அன்று தன்னாலே மூலை முருக்கு தாரானன் செம்மொழி ஆளும்.

ஆளுந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளும்பத் து—ஏழாந்திருமொழி, ஆளும் பணியுமடியேனை.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதித் திருப்பதிகம்.]

ஆளும்பணியுமடியேனைக்கொண்டான் விண்டரிசாசரரை *
தோளுந்தலையும் துணிவெய்தச் சுடுவெஞ்சிலைவாய்ச் சாந்துரந்தான் *
வேளுஞ்சேயு மனையாரும் வேற்கணரும் பயில்வீதி *
நாளும்விழவி னோலியோவா நறையூர்சின்ற நம்பியே. (க)

அடியேனை	அடியேனை	வேளும்	மனமதனோடும்
ஆளும்	சேஷபூதனாகவும்	சேயும்	ஸுபாஹ்மண்யனோடும்
பணியும்	நித்யசிக்ஷாநாகவும்	அனையாரும்	ஒத்தஅழகியபுருஷர்களும்
கொண்டான்	திருவுள்ளம்		
	பற்றினவனும்,	வேல்கணரும்	வேல்போன்ற கண்களை யுடைய மாதர்களும்
விண்ட	பிரதிகூலரான	பயில் வீதி	வாஸஞ்செய்யப்பெற்ற திரு வீதிகளையுடைத்தாய்,
ரிசாசரரை	ராகுஸர்களின்	நாளும்	எப்போதும்
தோளும்	தோள்களும் தலைகளும்	விழவின் ஒலி	உதஸவகோலாலுலங்கள்
தலையும்	துண்டுதுண்டாம்படியாக	ஒவா	ஒயாதிருக்கப் பெற்றதான
துணிவு எய்த		நறையூர்	திருநறையூரில்
சுடு வெம் சிலை	மிகக்கரோமான வில்லில்	கின்ற	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
வாய்	நின்றும்	நம்பி	ஸ்வாமி.
சரம்	அம்புகளை		
தூர்தான்	பிரயோகித்தவனுமான		
	பெருமான்		
	(யாவனென்னில்)		

* * *—[அடியேனை ஆளும்பணியுங் கொண்டான்] ஆட்கொள்ளுகையாவ தென்? பணிகொள்ளுகையாவதென்? என்னில்; 'இவன் நமக்கு உரியவன்' என்னும்படி சேஷத்வத்திலே நிறுத்துகை ஆட்கொள்ளுகையாம்; சேஷத்வத் தின் பயனான கைங்கரியத்தைக்கொள்ளுகை பணிகொள்ளுகையாம்; அடியே னுக்கு சேஷத்வ பாரதந்திரியங்கனிரண்டையும் தந்தருளினவனென்றதாயிற்று. 'நான் எனக்கே உரியவன்; பிறர்க்களில் தலையெடுக்கமாட்டேன்' என்று மார்பு நெறித்திருந்த நிலைமையைப்போக்கியும் இனாயபெருமானைப்போலே எல்லாவகை யான கைங்கரியங்களையும் செய்வேனுற்படி திருத்தியும் வாழ்வித்தவனென்கை. இப்படிப்பட்ட சேஷத்வ பாரதந்திரியங்களுக்கு இசையாதவர்களிடத்திலே நடத்தும் கைக்கூலையைச் சொல்லுகிறது விண்டரிசாசரரை என்று தொடங்கி. விண்ட—பொருந்திவாராமல் எதிர்ப்புகோத்த என்றபடி. அப்படிப்பட்ட

சிசாசரரை [அரக்கரை] தோளுந்தலைபுந் துணிவெய்தச்சடுவெஞ் சிலைவாய்ச்
சரந்தாரத்தான். “விவிதா டெஹவஸவ திஸ்ஸராப திவெஹிதாபு வ-ஓவ-
வெஹ க்ரதா ஸுஹஸு! ஹவ்வாஹிவஸ்யா தா=விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி
ரீச்வராய சிவேதிதம்—பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந்! ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா”
என்கிறபடியே நம்மை வழிபடுவதற்கென்றே கொடுத்த கரகாணாதி அவயவங்கள்
இவர்கட்கு அக்காரியத்தில் உபயோகப்படுகின்றிலவாகில் இவர்கட்கு இவை
ஏதாக்கு? என்று தோள் தலை முதலிய உறுப்புக்களை நியாழித்தானாயிற்று.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் இன்னமும் அடியாவர்களை ஆளுற்பணியுங்
கொள்வதற்காகவும் ஆஸுரப்பகருநிகளைத் தொலைப்பதற்காகவும் நித்யஸந்திதி
பண்ணியிருக்குவிடம் திருநகரையூர். அல்லா எப்படிப்பட்டதென்னில்; அழகிற்
கிறந்த ஆண்களும் பெண்களும் நிறைந்த பெருநகரம்; நித்யோத்ஸவ பசேஷாத்
ஸவமாஸோத்ஸவங்கள் இறைப்பொழுதும் மாறாமல் எப்போதும் உத்ஸவ
கோலாஹஸங்களை மிக்கது.

“ஆளும்பணியு மடியேனைக்கொண்டான்” என்பதைப் பாட்டுக்கு வினை
முற்றுகக்கொண்டு உரைக்கவுமாம். (கு)

முனியாய்வந்து முவெழுகால் முடிசேர்மன்ன ருடல்துணிய *
தனியாய்மழுவின் படையாண்ட தாரார்தோளான் வார்புறவில் *
பனிசேர்முல்லை பல்லரும்பப் பானலொருபால் கண்காட்ட *
நனிசேர்கமலம் முகங்காட்டும் நறையூர்நின்ற நம்பியே. (உ)

முனி ஆய் வந்து { பரசராம முனியாய்த் திருவவதரித்து
முவெழுகால் { இருபத்தொரு தலைமுறை யளவும்
முடி சேர் மன்னர் உடல் துணிய { முடியுடையாரான கூத்திரியர் களின் சரீரங்கள் தொலையும்படியாக
தனி வாய் மழுவின் படை ஆண்ட { ஒப்பற்ற [கூர்மையான] வாயையுடைத்தான கோடாலியை ஆயுதமாகக் கொண்டவனும்
தார் ஆர் தோளான் { மாலையணிந்த திருத் தோள்களை யுடையனா மாண பெருமான்,—
வார்புறவில் அகன்ற சேரலைப்புறத்திலே
ஒரு பால் ஓரிடத்தில்

பனி சேர் முல்லை { குளிர்த முல்லைப் பூக்களானவை
பல் அரும்ப { (அவ்வுரினுள்ள மாதர்களின்) பற்கள் போன்று அரும்பு செய்யப்பெற்றதும்
பானல் { கருங்குவினைப்பூக்களானவை
(ஒருபால்) மற்றோரிடத்தில்
கண் காட்ட { (அந்த மாதர்களின்) கண்கள் போன்று அவரப் பெற்றதும்
(ஒருபால்) மற்றோரிடத்தில்
நனி சேர் கமலம் { மிகுதியாகவுள்ள தாமரைப் பூக்களானவை
முகம் காட்டும் { (அந்த மாதர்களின்) முகம் போன்று விசுவரிக்கப் பெற்றதுமான நறையூர், னின்ற நம்பி—.

* * *—உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத்திரிந்து
கொடுவாயிரப்பற்றிவந்த கூத்திரிய வம்சங்கள் பலவற்றை நாளாநொடியுதற்பொருட்டு

நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்கிமுனிவரது மனைவியான ரேணுகையிடம் இராமனாயத் திருவவதரித்துப் பரசு என்னுங் கோடாலிப்படைபை ஆபுதமாகக்கொண்டு அதனாற் பரசுராமனை வறங்கப்பெற்று வருகையில், ஒருநாள் கார்த்தவிரியார் ஜநனும் அவனது குமாரர்களும் வேட்டையாடி ஜமதக்கியின் ஆசிரமத்தில் இளைப்பாறப் புகுந்தகாலத்து, அங்கே அம்முனிவனது ஹோமதேதுவானது வேண்டின வஸ்துக்களையெல்லாம் யதேஷ்டமாக அளித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட இவர்கள் அப்பசுவைக் கொள்ளைகொள்ள விரும்பி அதனைக்கவர்ந்து அம்முனிவனையுங் கொன்றிட்டது காரணமாக (ப் பரசுராமன்) அக்கார்த்த வீரயார்ஜநனையும் அவனது குமாரர்களையும் கொன்று அதனாலேயே சுதந்திரிய வம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டானென்ற வரலாறு முன்னடிகட்கு அறியத்தக்கது. இப்படி துஷ்டர்களையழித்து சிஷ்டர்களை வாழ்விக்கக்கடவேனென்று தனிமாவே யிட்டிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது தாரார் தோளான் என்று.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும்பிடமான திருநறையூர் எப்படிப்பட்டதென்னில்; முல்லையரும்புபோன்ற பல்லழகும் கருங்குவளைப் பூப்போன்ற கண்ணழகும் செந்தாமரைப்பூப்போன்ற முகத்தினழகும் வாய்ந்த மாதர் நிரம்பிய ஊர் என்பதை ஒரு சமந்தகாரமாக அருளிச்செய்கிறார் பின்னடிகளில். அழகிய மாதர்கள் வாழ்வின்றன ரென்றுரைப்பது நகர்வளங்கூறும் வகைகளுள் ஒன்றுதல் அறிக.

சுற்றடியின் முற்பகுதி “நனிசேர் வயலுள் முத்தலைக்கும்” என்றும் ஓதப் பட்டுவந்த தென்பது பெரியவாச்சான் பின்னே விபாக்கியானத்தினால் விளங்குகின்றது. அப்பாடமே முதன்மையாக விபாக்கியானிக்கப் பட்டுள்ளது. (உ)

தேள்ளார்கடல்வாய் விடவாய சினவாளரவில் துயிலமர்ந்து *

துள்ளாவருமான்விழ வாளிதூர்தான் இரந்தான் மாவலிமண் *

புள்ளார்புறவில் பூங்காவி புலன்கொள் மாதர்கண்காட்ட *

நள்ளார்கமலம் முகங்காட்டும் நறையூர் நின்றநம்பியே. (ங)

தென் ஆர் { தெளிவுடைய
கடல் வாய் { திருப்பாற்கடலில்
விடம் வாய் { விஷத்தை உமிழாநின்ற
வாயையுடையனாய்
சினம் { (பிரதிகூடல்மேல்)
சேற்றமுடையனாய்
வாள் { ஒளிபொருந்தியவனு
அரவில் { திருவனந்தாமுவான் மீது
துயில் அமர்ந்து { சயனித்தருள்பவனும்
துள்ளாவரு { (பஞ்சவடியில்) துள்ளிவிளை
யாடிக்கொண்டு வந்த

மான் { (மாரீசனுதிர) மாயா மிருகம்
விழ { மானும்படி
வாளி { அம்பு எய்தவனும்
தூர்தான் {
மாவலி { மஹாபலியினிடத்து
மண் { பூமியை யாசிக்கவனு
இரந்தான் { மான் பெருமான்.—
புன் ஆர் { பட்சிகள் நிறைந்த புறச்
புறவில் { சோலைகளிலே
பூ காலி { அழகிய செங்கழுநீர்ப் பூக்கள்

புலன் கொண் } அழகிய ஸ்திரீகளினுடைய
மாதர் }
கண் கண்களை
காட்ட காட்டப்பெற்றதும்

கன் ஆர் கமலம் } (இதழ்ச்) செறிவை யுடைய
தாமரைப்பூக்கள்
முகம் காட்டும் } (அவர்களது) முகங்களைக்
காட்டப் பெற்றதுமான
நறையூர், கின்ற நம்பி—.

***—அவதாரங்களுக்கு வேர்ப்பற்றான திருப்பாற்கடலில் வாழ்ச்சியைச் சொல்லுகிறது முதலடி. திருவனந்தாழ்வான் மங்களாசாஸன பரணதலால் மது கைடப்போன்ற அசுரர்கள் மேன்மேலும் வந்து எம்பெருமானுக்குத் திங்கிழைக் கப் புகுகிறார்களோவென்று அதிசங்கித்து விஷத்தை உமிழ்வதும் சிறிக் கொண்டே யிருப்பதுமான நிலைமையைச் சொல்லுகிறார் விடவாய சினவாளர லில் என்று.

திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மேலே எம்பெருமான் திருக்கண் வளர ஆசையுண்டோ? தேவர்கள் ஓடிவந்து கூக்குரலிட்டுக் கதறுவார்களே; 'பிரானே! படுக்கையை விட்டெழுந்திரு; எங்கள் பகைவரைத் தொலைத்திடு' என்று பல்லைக்காட்டிப் பிரார்த்திப்பார்களே; அன்னவாற்றாருடைய கூக்குரலைக் கேட்டுக்கொண்டு படுக்கையில் கண்ணுறங்கமாட்டானே; உடனே திருவவதரித் துச்செய்தருளுங் காரியங்களுள் ஒன்றைச்சொல்லுகிறார் துள்ளாவருமான் விழ வாளிதரந்தான் என்று. துள்ளா-துள்ளரி என்றபடி; 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட் டறந்தகால விலையெச்சம். 'இது மெய்யாகவே மான்' என்று நம்பும்படி துள்ளித்துள்ளி விளையாடிக்கொண்டே வந்த மாரிசனாகிய மாயமான் முடியும்படி அம்பெய்தவன். (ந.)

ஒளியா வெண்ணையுண்டானென்று உரலோடாய்ச்சி யொண்கயிற்றால் *
விளியாவார்க்க வாப்புண்டு விம்மியழுதான் மென்மலர்மேல் *
களியாவண்டு கள்ளுண்ணக் காமர்தேன்ற லலர்தூற்ற *
நளிர்வாய்முல்லை முறுவலிக்கும் நறையூர் கின்ற நம்பியே. (சு)

ஒளியா மறைந்து கின்று
வெண்ணெய் வெண்ணெயை
உண்டான் } விழுங்கின குற்றத்திற்காக
என்று }
ஆய்ச்சி யசோதையானவள்
விளியா கோபித்து
ஒண்கயிற்றால் அழகிய தாம்பிரஞல்
உரலோடு உரலோடு சேர்த்து
ஆர்க்க கட்ட
ஆப்புண்டு கட்டுண்டு
விம்மி } விக்கிவிக்கி அழுத
அழுதான் } பெருமான்,—

மெல் மலர் } மெல்லிய பூக்களினியீது
மேல் }
வண்டு வண்டுகள்
களியா களித்து
கள் உண்ண தேனைப்பருக,
காமர் } அழகிய தென்றல்காற்றா
தென்றல் }
அலர் தூற்ற புஷ்பங்களை வீசியிறைக்க,
நளிர் வாய் } குளிர்ந்த முகத்தையுடைய
முல்லை } முல்லைப்பூக்கள்
முறுவலிக்கும் } புன்னிரிப்புச் செய்யுமா
போலே விசுவலிக்குப்
பெற்ற

நறையூர், கின்ற நம்பி—.

* * *—யசோதைப்பிராட்டி. தடாக்களிலே சேபித்துவைத்த வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுவழியாலே கைப்பற்றி அமுதுசெய்த குற்றத்திற்காகத் தாம்பினால் கட்டுண்டு விக்கியபழை பாமணுலபன் திருநறைபூர்நம்பி காண்மின்.

இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் ஒரு ஜிதிறய மருளிச்செய்யப்படுகிறது; அதாவது—

“வங்கிப்புரத்து நம்பி பலகாலும் ‘திருவாராதன மருளிச்செய்யவேணும்’ என்று போருமாய் அவஸைஹாதியாலே அருளிச்செய்யாதே போந்தாராய் திருமலையிலே பெழுந்தருளி யிருக்கச்செய்தே, ஆழ்வானுக்கும் நம்பி ஸ்ரீ ஹதமத்தாஸர்க்கும் அதுதன்னை பருளிச்செய்தாராய்ச் சமைகிறவளவிலே நம்பி தோற்ற, திருவுள்ளம் துணுக்கென்றஞ்சி அப்போதருளிச்செய்த வார்த்தை:—‘என்றுமுள்ள இஸ்ஸம்பரம் தீரப்பெற்றோமாகிறது; கியாமகன் நியாயங்களுலே சிலர்க்கு அஞ்சிக்கட்டுண்டு அடியுண்டு அமுது நின்ற நென்றால் இது கூடுமோ என்றிருந்தோம்; இன்று இரண்டு இழவுக்கும் நம்முடைய ஹருதயம் அஞ்சி நொந்தபடியால் அதுவும் கூடும் என்று.’ என்பதாம்.

இந்த ஜிதிறயத்தின் தாற்பரியம் வருமாறு:—வங்கிப்புரத்து நம்பியென்ப வர் உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே பலகாலும் அதுவர்த்தித்து ‘அடியேனுக்குத் திருவாராதனப்பயோகம் உபதேசிக்கவேணும்’ என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார்; ஆனாலும் உபதேசிக்க உடையவர்க்கு அவகாசப்படாமலே போயிற்று; இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் கூர்த்தாழ்வானுக்கும் ஹதமத்தாஸ ரென்னு மொருவர்க்கும் திருவாராதனம் உபதேசிக்கவேண்டுமா உபதேசித்து முடிவாக ஸமயத்திலே வங்கிப்புரத்து நம்பி அங்கேவந்து சேர்ந்தார்; அவரைக் கண்டவுடனே உடையவருடைய திருவுள்ளம் அஞ்சி நடுங்கிற்று; இவர் பலகால் கேட்டுக் கொண்டிருந்தும் இவர்க்கு உபதேசியாதொழிந்தோம்; இன்று இவ்விருவர்க்கு உபதேசிக்கும் போதாவது இவரையும் கூட்டிக்கொண்டு உபதேசித்திருக்கலாம்; அதுவும்செய்யப் பெற்றிலோம்: இவ்விருவரைக் குற்றங்களுக்கு ஆளானோமே! என்று அஞ்சுகடுக்கின உடையவர் வங்கிப்புரத்து நம்பியை நோக்கி அழகாக ஒருவார்த்தையருளிச் செய்தார்; அதாவது—எனக்கு நெடுநாளாக இருந்த ஒரு ஸந்தேஹம் இன்று தீரப்பெற்றது; ‘ஒளியா வெண்ணெயுண்டானென்று உரலோடாய்ச்சி ஒண்கயிற்றால் விளியாவார்க்க வாப்புண்டு விம்பியமுதான்’ என்றும் ‘எழில்கொள்ளாம்பு கொண்டடிப்பதற்கு எஞ்சிலையும்..... அமுதையும்ஞ்சினோக்கு மந்தோற்கும்’ என்றும் ஆழ்வார்களுருளிச் செய்கிறார்களே, உண்மையில் இப்படியிருக்குமோ, ஸர்வகியாமகனான எம்பெருமான் நியாயமானாடிடத்தில் அஞ்சிவருந்தக் கூடுமோவென்று ஸந்தேஹமுண்டாயிருந்தது; இப்போது உம்மிடத்தில் நான் அஞ்சி வருந்தினேனாகையால் அது ஸம்பாவிதமேயென்று துணியப்பெற்றே நென்றாராம்.

ஒளியா—ஒளிந்து என்றபடி: ‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம். ‘விளியா’ என்றதும் அதுவே. விளிகல்-கோபித்தல். ஆப்புண்டு

விம்மியமுதான்—‘ஆய்ச்சி தாம்சினால் நம்மைக் காட்டி வருந்துகின்றாளே’ என்று துன்பம் பொறுத்திருக்கமாட்டாமல் விம்மியமுதானல்லன்; ‘தயிர் பால் வெண்ணெய்களையும் பெண்களையும் கவாவுசெய்து திரியவேண்டிய காலம் பாழாய்ப் போகிறதே!’, கட்டுண்டிருக்குமளவும் அந்தத் தொழில்களைத் தவிர்த்திருக்க வேண்டியதாயிற்றே!’ என்று வருந்தி விம்மியமுதானென்க.

[மென்மலர்மேல் களியாவண்டு இக்யாதி.] திருநறையூரின் சோலைவளம் சொல்லுகிறது; வண்டுகள் களித்து மதுபானம் பண்ணும்படி மலர்கள் தேன்மிக் கிருக்கின்றன; தென்றற்காற்று எங்கும் விசி மலர்களை யுதிர்ந்துத் தூற்றுகின்றது; முல்லைப்பூக்கள் மலரத் தொடங்குகின்றன—இதுவாயிற்று அவ்விடத்துச் சோலைகளின் நிலைமை.

பின்னடிகளில் சொற்சேர்க்கை அமைந்த அழகு ஆராயத்தக்கது. “மென்மலர்மேல் களியாவண்டு கள்ளுண்ணக் காமர்தென்ற லலர் தூற்ற நளிரவாய்முல்லை முறுவலிக்கும்” என்ற வாக்கியத்தொடரில் ஒரு அர்த்தவிசேஷம் ஸ்பரிக்கும். அதாவது—வண்டு என்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனைச் சொன்னபடியாய் அவன் ஏதோவிதிவசத்தால் மதுபானம் பண்ணிவிட்டான் எனன்றும், அதைக் கண்டவொருவன் நாட்டிலே பழிதூற்றப் புறப்பட்டானென்றும், இவ்விரண்டையுங் கண்ட ஒரு ஸாத்விகன் ‘ஏதோவிதிவசத்தால் ஒருவன் ஒருகால் மதுபானம் பண்ணிவிட்டால் அதைப்பற்றி இப்படியும் ஒருவன் பழிதூற்றவேணுமோ? இவ்விருள்தருமானாலத்தில் இது ஸஹஜந்தானே யென்று வாளாவிருக்கலாகாதோவென்று வாய்விட்டுச் சிரிக்கமாட்டாமல், ‘இவையென்னவுலகியற்கை!’ என்று புன்சிரிப்புச் செய்கிறானென்றும் தோன்றும். எப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்கும் ஒரு நிஷித்தகாரியம் செய்யநேர்த்துவிடுவது ஸஹஜமென்றும் அதைப்பற்றி ஒருவன் பழிதூற்ற நேருவதும் ஸஹஜமென்றும், ‘இது ஒரு ப்ரமாதமா? இதைப்பழிதூற்ற வேணுமா?’ என்று சிலமஹான்கள் நினைப்பது முண்டென்றும் லௌகிகஸந்நிவேச முணர்த்தியவாறு.

....

....

(ச)

வில்லார்விழவில் வடமதுரை விரும்பிலிரும்பா மல்லடர்த்து *
கல்லார்திரடோள் கஞ்சனைக்காய்ந்தான் பாய்ந்தான் காளியன்மேல் *
சோல்லார் சுருதிமுறையோதிச் சோமுச்செய்யும் தொழிலினோர் *
நல்லார்மறையோர் பலர்வாழும் நறையூர் நின்றநம்பியே.

(ரு)

வில் ஆர் { (கம்ஸன் நடத்தின)
விழவில் { துறையாத்திலே

வட மதுரை { வடமதுரைக் கெழுந்தருள
விரும்பி { ஆசைப்பட்டு (எழுந்
தருளின வளவிலே)

விரும்பா எதிரிகளான

மல் மல்லர்களை

அடர்த்து முடித்து

(அதன்பிறகு)

கல் ஆர் திரன் { மலைபோன்று திரண்ட
தோள் { தோள்களை யுடையனான
கஞ்சனை { கம்ஸனைச் சேரிக்
காய்ந்தான் { கொன்றவனும்

காளியன் { காளிய நாகத்தின் மீது
மேல்

§ ‘அலர்தூற்ற’ என்றது நிலைமை: அலர்—புன்பமும் பழியும்.

பாய்ந்தான் { குதித்து அதனை வலியுடக்கி
னவனுமான பெருமான்,

சொல் ஆர் { (குற்றமற்ற) சொற்கள்
சுருதி { கிரம்பிய வேதங்களை

முறை ஒதி முறைப்படியே அதிகரித்து

சோமு { ஸோமயாகம் முதலிய
செய்யும் { யாகங்கள் நடத்துவதைக்
தொழிலி { கருமமாகவுடையாய்
ஞேர்

நல்லார் விலக்ஷணமான

மறையோர் { வைதிகர்கள் பலர்
பலர் வாழும் { வாழுமிடமான

நறையூர், நின்ற நம்பி—.

* * *—தன்னைக்கொல்லப் பிறந்த தேவகுபுத்திரன் திருவாய்ப்பாடியில் ஒளித்து வளர்கொடுக்கப்படுகின்ற யறிந்தகம்ஸன் பல அசுரர்களை ஏவி அக்கண்ண பிராணை முடிக்கப்பார்த்தும் தன் கருத்து நிறைவேறக்காணாமையாலே எப்படியாகிலும் அவனை நேரில் வரவழைத்து முடித்திடவேணும் என்று தீர்மானித்து, தான் ஒரு வில்விழா நடத்துவதாக வியாஜம்வைத்து அதற்காகக் கிருஷ்ண பலராமர்களை மதுரைக்கு வரவழைத்துத் தனது அரண்மனையினுட்புகும்போதே எதிரிட்டுக் கொல்லுமாறு சில மல்லர்களை நிறுத்திவைக்க, அந்தமல்லர்களை நொடிப்பொழுதில் முடித்திட்டு, பிறகு சிங்காசனத்தின் மீதிருந்த அக்கஞ்சனை யும் மயிரைப்பிடித்திழுத்துக் கீழேதள்ளி முடித்தவரலாறு உணர்க. காளியுநாகத் தின் மேற்பாய்ந்தது வேறொரு ஸமயத்திலாகிலும் *அதனையும் இங்குச் சேர்த்தருளிச் செய்தது—* பகவத்கதைகளை யதுஸந்திப்பதில் ஆழ்வார்கட்கு ஓர் அடைவு இல்லை, பக்திப்ரகாஷம் பேசுவிக்கிறபடி. 'யெல்லாம் பேசுவார்கள்' என்ற பதை விளக்கும்.

இப்படி துஷ்டநிகரஹம் பண்ணுகிற எம்பெருமான் வேதாத்யயந நிஷ்டர் களாயும் யஜுசுசிலர்களாயுமுள்ள அந்தணரை வாழ்விக்கும் பொருட்டுத் திரு நறையூரில் நிற்குகொடுக்கிறது பின்னடிகளில்.

சுருதி—வடசொல். சோமு—ஸோமம் என்ற வடசொல்லிகாரம். ஸோமயாகத் தைச் சொன்னபடி.

.... (டு)

வள்ளிகோமுநன் முதலாய மக்களோடு முக்கணன்

வேள்கியோட * விறல்வாணன் வியந்தோள்வனத்தைத் துணித்துகந்தான் *

பள்ளிகமலத் திடைப்பட்ட பருவாயலவன் முகம்நோக்கி *

நள்ளியூமே வயல்குழிந்த நறையூர் நின்றநம்பியே.

(க)

வள்ளி { வள்ளியம்மைக்கு நாதனான
கொழுநன் { ஸுப்பாஹ்மணயன்
முதலாய { முதலான

மக்களோடு புத்திரர்களோடு கூட

முக்கணன் முக்கண்ணான ருதான்

வேள்கி ஓட { வெட்சமடைந்து (எதிர்
சிற்கமாட்டாமல் முதலு
காட்டி) ஓடிப்போக,

விறல் { பவிஷ்டனான பாணஸூர
வாணன் { னுடைய

வியன் தோள் { பரம்பின் தோள்களாகிற
வனத்தை { காட்டை

துணித்து அறுத்து

உகந்தான் { திருவுள்ளமுங்
பெருமான்,—

கமலத்திடை	தாமரைப் பூவிலே	நள்ளி	பெண் நண்டானது
பள்ளி பட்ட	{ போய்ப் படுத்திக்கொண்டு திரும்பிவந்த	கோகிலி	பார்த்து
பகு வாய்	{ பெரிய வாயையுடைய	வாகை	{ பிரணய கலஹம் பண்ணப்பெற்ற
அவ்வன்	{ ஆண் நண்டின்	வயல்	வயல்களினால்
முகம்	முகத்தை	குழந்த	குழப்பட்ட
			நடைபூர், கின்ற நம்பி—.

* * *—அகிருத்தாழ்வானைச் சிறைப்படுத்திவைத்த பாணையானைத் தோள் துணித்தும், அவனுக்குக் காவலாளராக இருந்த கார்த்திகையான் கரிமுகத்தான் முதலான பரிவாரங்களோடு கூடிய நுதலனை முதுகுசாட்டி போடாட்செய்தும் தன்னுடைய பாம்புருஷந்வத்தைப் பிரகாசிப்படுத்துக்கொண்ட பெருமான் திருநதை யுரினுள்ளான்.

“பள்ளிகமலத்திடைப்பட்ட பதுவாயலவன்முகம் லோக்கி நள்ளியும் வயல்குழந்த” என்ற பின்னடிசுட்டுப் பட்டர் அருளிச்செய்யும் அர்த்தவிசேஷம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. தாமரைப்பூவில் படுத்திக்கொண்டிருந்த ஆண்நண்டின் முகத்தைப் பெண்ணண்டு பார்த்து ஊடல் செய்யப்பெற்ற வயல்குழந்த நதைபூர் என்று மூலத்திலுள்ளது. இதன் ஆழ்பொருளைப் பட்டர் அழகாக வரைத்தருள்வராம்: எங்குனெயென்னில்;—ஒரு ஆம்பல்மலரிலே நண்டுதம்பதிகள் இனிது வாழ்கையில் கர்ப்பிணியான பேடைக்கு இனியவஸ்துக்களைக் கொணர்ந்து தர வேணுமென்று அவ்வனு [ஆண்நண்டு]க்கு ஆசையுண்டாயிற்று; பிறகு தாமரைப்பூவினிருந்து நல்ல மகரந்தத்தைக் திரட்டிக் கொணர்ந்து கொடுப்போமென்று விரும்பி மெல்லமெல்ல நகர்ந்து தாமரைப்பூவிலே சென்று சேர்ந்தது; அவ்வளவிலே ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கவே அத்தாமரைமலர் மூடிக்கொள்ள அதனுள்ளே அகப்பட்டது அது; தாமரையை மலர்ந்திக்கொண்டு எப்படியாவது வெளிக்கிளம்பிவிட வேணுமென்று எவ்வளவோ முயற்சிகள் செய்துபார்த்த வளவிலும் ஸூர்யோதயமானாலல்லது தாமரை மலராதாயிற்று; உடம்பைக் கொண்டு புரண்டு இரவெல்லாம் அதிலேதங்கியிருந்து பொழுதுவிடிந்தவாறே மலர்ந்த அத்தாமரையிலிந்தும் வெளிப்பட்டு, தானும் சுண்ணமும் உடம்பிலே நிழலிட்டுத் தோற்றத் தன்மனைக்கு விரைந்துவந்து சேர்ந்தது; பகற்போதில் ஆம்பல்மலர் மூடிக்கொள்ளுமே; ஆண்நண்டு அங்குவந்து சேரும்ஸமயமும் பெண்ணண்டுகிடக்கும் ஆம்பல்மலர் மூடிக்கொள்ளும் ஸமயமும் ஒன்றுயிருந்தது; இதனைப்பார்த்தால், ஆண் இரவில் வேறிடத்துத் தங்கிவந்தபடியாலும் உடம்பில் சுவடு இருந்தபடியாலும் பிரணயரோஷன்கொண்டு கதவையடைத்துக் கொண்டது என்னலாம்படி யிருந்ததாம்.—ஒருபுறத்தில் மலர்ந்ததாமரை மலர்களும் மற்றொருபுறத்தில் முகுளிதமான ஆம்பல்மலர்களும் விளங்கப்பெற்ற வயலாற் குழப்பட்டது திருநதைபூர் என்று வயல நிலைமை சொன்னவாறு.

இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சார்பின்னை வியாக்கியான பங்க்திகள் வருமாறு:—

“[பள்ளிகமலமித்யாதி.] பட்டாருளிச்செய்யக் குறிப்பாகக் கேட்டிருப்ப தொரு பாட்டு ஐ என்றருளிச் செய்வர்;—பருவாயலவன் கமலத்திடைப் பள்ளி பட்டது; நள்ளியானது கர்ப்பதாரணத்தாலே வெழித் திருக்க, அதுக்கு இனி யது இடவேணும் என்று மதுவுக்காகப் போந்த அலவனானது தாமரைப் பூவிலே வந்திழியக்கொள்ள, போது அஸ்தமிக்கையாலே உடம்பைக்கொண்டு அங்கே யிற்கே புரண்டு ராத்திரி அகிலேதங்கி அநில தாதும் சுண்ணமும் உடம் பிலே நிழலிட்டித்தோற்ற, போதுனிடிந்தவாறே வந்தது. இது போனபோதே தொடங்கிக் கதவைத்திறந்து வரவுபார்த்துக்கொடுகின்ற நள்ளியானது இத்தைக்கண்டு, ‘ராத்திரி தங்கினபடியாலும் உடம்பில் சுவடிருந்தபடியாலும் இது வெறுமனல்ல’ என்று முகம்மாறிக் கதவையடைத்து உள்ளேபோய்ப் புக்கது.—இத்தை பட்டர் அருளிச்செய்தவந்தாம் பின்னே திருநறையூரையர் ‘ஆராய்ந்து குற்றம் கிரம்பினால் பின்னையன்றே தண்டிப்பது’ என்ன; ‘என் செய்வோம்? கேள்வியில்லாதபடி. ‘பெண்ணாசநாடாய்த்தே!’ என்றருளிச் செய்தார்.”

(9)

மிடையாவந்த வேல்மன்னர்வீய விசயன்தேர்க்கடவி *

குடையா வரையோன்றேத் தாயர்கோவாய் நின்றன்கூராழிப்

படையான் * வேதநான்கைந்துவேள்வி அங்கமாழிசையேழ் *

நடையாவல்ல வந்தணர்வாழ் நறையூர்நின்ற நம்பியே.

(எ)

மிடையாவந்த { கெருங்கி [கூட்டல் கூட்ட
மாக] (போர்க்களத்தில்)
வந்து கின்ற

வேல் மன்னர் { வேற்படைக்கையாரான
அரசர்கள்

வீய தொலையும்படி

விசயன் { அர்ஜுநனுடைய தேரை
தேர் கடவி { நடத்தினவனும்

ஒன்று வரை { கோவர்த்தனமென்ற
ஒரு மலையை

குடையா { குடையாகத் தூக்கிப்
எடுத்து { பிடித்து

ஆயர்கோ { இடையர்களுக்கு அரசுகளும்
ஆய் நின்றான் { நின்றவனும்

கூர்மை பொருந்திய
கூர் ஆழி { திருவாழியை ஆயுதமாக
படையான் { வுடையனுமான
எம்பெருமான்,—

வேதம் நான்கு நான்கு வேதங்களையும்

ஐந்து வேள்வி பஞ்ச மஹாயஜுருங்களையும்

ஆறு அங்கம் ஆறு வேதாங்கங்களையும்

ஏழ் இசை ஸப்த ஸ்வரங்களையும்

நடை ஆ வல்ல { எப்போதும் போது
போர்க்காகக்கொண்ட

அந்தணர் பிராமணர்கள்

வாழ் வாழுமிடமான

நறையூர், நின்ற நம்பி—,

§ நம்பின்னையருளிச்செய்த ரென்றபடி.

‡ இரவெல்லாம் ஆம்பல்மலர் விசுவர்த்திருந்ததனால், கதவைத்திறந்து வரவுபார்த்துக் கொண்டு நின்றதாக ரஸோக்தி.

¶ திருநறையூர்க்கு ‘நாக்சியார்கோயில்’ என்று ப்ரவரித்தி இன்றைக்குமுண்டு. அவ் வூரில் எம்பெருமானுக்கு அப்ராதாந்யமும் பிராட்டிக்கு ப்ராதாந்யமும் ஏற்பட்டுள்ளது. திரு வீதிப் புறப்பாடுகளில் நாக்சியார் முன்னே யெழுந்தருள்வதும் எம்பெருமான் பின்னே யெழுந்தருள்வதமா யிருக்கும். ஆணாசநாடாகில் கேட்பாருண்டு; பெண்ணாசநாடாதலால் கேட்பாரில்லை என்று இதுவும் ஒரு ரஸோக்தி.

***—தமக்கு வேறுதுணையில்லாமல் தாம் ஒரு தேரின்மேலிருந்து தமது தேர் குதிரை சாரதிகளுக்கு அழிவுவராமற் காத்துக்கொண்டு பலவாயிரம் தேர் வீரர்களோடு போர்செய்து ஜயிக்கும் வல்லமைபுள்ளவரான அதிரதர்களும், கீழ்ச் சொன்னபடியே தாமிருந்து பதினோராபிரத தேர்வீரரோடு பொருபவரான மஹாரதர்களுமாகிய பல மன்னர்கள் நெருங்கியிருந்த பாரதப்போரில் பாண்ட வர்கட்கு வெற்றியுண்டாம்படியும் மண்ணின்பாசங்கள் மடியும்படியும் பார்த்தன் தேரிற் பாகனாயிருந்து நடத்தினவனும், கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்தேந்தி ஆகிரைகளைக் காத்தருளினவனும், திருவாழியாழ்வானைத் திவ்யாபுதமாக வுடையவனுமான எம்பெருமான் வைதிகப்ராஹ்மணர்கள் மலிந்தீ திருநறையூரி லுள்ளான்.

“குடையாவையொன்றெடுத்து ஆயர்கோவாய் சின்றுன்” என்றவுடனே “கூராழிப்படையான்” என்றருளிச்செய்ததில் ஒரு அர்த்தவிசேஷம் தோன் றும்; ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்து நலிந்த இந்திரனைத் திருவாழிகொண்டு தலையறுத்தொழிக்கலாம்; ஆயினும் அது செய்தலன் எம்பெருமான்; அவ னுடைய உணவைக் கொண்ட நாம் உயிரையும் கவரலாகாது; பசிக்கோபத்தாலே நலிகிறான்; நலியட்டும்; கைசலித்தவாதே தானே ஓய்கிறான்’ என்று பொறுத் திருந்து தன் ரக்ஷயவர்க்கங்களைத் தான் நோக்கிக்கொண்டான் என்பதாக. (எ)

பந்தார்விரலாள் பாஞ்சாலி கூந்தல்முடிக்கப் பாரதத்து *
கந்தார்களிறங்க கழல்மன்னர் கலங்கச்சங்கம் வாய்வைத்தான் *
சேந்தாமரைமே லயனோடு சிவனுமனைய பெருமையோர் *
நந்தாவண்கை மறையோர்வாழ் நறையூர்நின்ற நம்பியே. (அ)

பந்து ஆர்	{ பந்து பிடித்த விளையாடும்	வாய்	{ திருப்பவனத்தில் வைத்து
விரலாள்	{ விரலையுடையவரான	வைத்தான்	{ ஊதின பெருமான்,—
பாஞ்சாலி	த்ரௌபதியானவன்	செம் தாமரை	{ கமலாஸநனை பிரமனோகும் குதிரனோகும் ஒத்த
கூந்தல்	{ குழல் முடித்துக் கொள்வதற்காக,	மேல்	
முடிக்க		அயனோடு	
பாரதத்து	பாரதப்போரில்	சிவனும்	
		அனைய	
கந்து ஆர்	{ (மதஜலத்தின்) மணம் பொருந்திய யானைகளின்	பெருமை	{ பெருமைவாய்ந்தவர்களும்
களிறு		யோர்	
	மேலேறியிருப்பவர்களும்		
கழல்	வீரக்கழலை யணிந்தவருமான	நந்தா வண்	{ ஒருகாலும் குறைபடாத ஒள்தார்வத்தை புடையவர்களுமான
		கை	
மன்னர்	{ அரசர்கள்	மறையோர்	பிராமணர்கள்
	{ [துரியோதனனுதியர்]	வாழ்	வாழப்பெற்ற
கலங்க	மதிகலங்குமாறு		
சங்கம்	தனது ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யத்தை		நறையூர், நின்ற நம்பி—.

* * *—த்ரௌபதி விரித்தகூந்தலை முடிப்பதற்காகப் பாரதப்போர் நடத் தின பெருமான் திருநறையூரி லுள்ளா னென்றிருர். “பந்தார்விரலாள்” என்னும்

அடைமொழி பொதுவாக மாதர்கட்குரியது. பந்துகொண்டுவிளையாடி விநோதமாகப் போதுபோக்கப் பிறந்தவனையென்றிப் பரிபவப்படுத்தற்குப் பிறந்தவனல்லன் பாஞ்சாலி; அப்படிப்பட்டவன் துச்சாஸைநாலே பெரியசகைபடுவே பரிபவப்பட நேர்ந்தபோது கூத்தலைவிடுத்து 'இந்த சந்தருக்களைத் தொலைச் செய்தனி இக்கூத்தலை முடிப்பதில்லை' என்று பிரதிஜ்ஞைபண்ணை, அந்தப் பாதிலுஞ் செய்ந் தலைக்கட்டுதற்காகக் கண்ணபிரான் பாமரப்போரில் வியாபரித்தானாயிற்று.

ஸ்ரீவசந்நுஷணத்தில்—“பாண்டவர்களுக்கும் சிவலிங்கப் பரபந்தமாயிருக்க, வைத்தது—”த்ரௌபதியுடைய மங்களஸூத்ராத்தற்காக, அர்ஜுனுக்கு தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்பவந்ந்புபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.” என்றருளிச்செய்துள்ள ஸூத்ரங்கள் இங்கே அறியத்தக்கன. (த்ரௌபதியைத் தூரியோதநாதிகள் மஹாஸகையில் தூகிலுரிந்து அவமானப்படுத்தியதைப் பாண்டவர்கள் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் சூதிலே தோற்றமையை நினைத்துப் பொறுத்திருந்தாலும் “சங்கசக்கரதாபாணே! த்வாகாநிலயாச்யுத!—கோலிந்த! புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷமாம் சரணாகதாம்” என்று அவள் கண்ணபிரானைச் சரணமடைந்தபின்பு பரிபலிக்கிறவளவில் ‘எம்பெருமானடியார்களைப் பிறர் பரிபவப்படுத்தக்கண்டால் சக்தியுள்ளவனாகில் விலக்கவேணும்; சக்தியற்றவனாகில் வருத்தத்துடனே கண்மறையப் போகவேணும்’ என்கிற விசேஷசாஸ்த்ரமர்யாதையை நோக்கியாவது, (அல்லது) தங்களிடத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குள்ள ஸ்நேஹபக்ஷபாதங்களை நினைத்து ‘அவனைச் சரணமடைந்தவன் பரிபவப்படுவதை நாம் பார்த்திருந்தால் நானைக்கு அவன்முகத்தில் எப்படி விழிப்பது’ என்று அஞ்சியாவது விரைந்தெழுந்து விலக்கவேண்டியிருக்க அது செய்யாமல் ஆடாது அசங்காது உட்கார்த்திருந்தனர்: ஆகவே, பரிபவப்படுத்தின தூயோதநாதிகளைப்போலே பரிபவங்கண்டிருந்த இப்பாண்டவர்களையும் தலையறுத்துப் போடவேண்டியிருக்க, அவர்களைமாத் திரம் உயிரோடே வாழும்படி வைத்ததுத்ரௌபதிக்கு அபிமதமான திருமங்கலியம் போகாமைக்காக. அவளுடைய விரித்ததலையைக் காணமாட்டாத கண்ணன் வெறுங்கழுத்தை எப்படி காண்பன்? [இத்தால் அடியார்களைப் பரிபலிக்கின்றவர்களைப்போலவே அப்பரிபவத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்களும் தண்டிக்கத்தக்கவர் என்பதும், அப்படி தண்டனைக்கு உரியவர் தாமே அடியார்களோடு விடவொண்ணாத ஒரு ஸம்பந்தமுடையவர்களாகில் அவர்களும் அவ்வுடையவர்களுக்காக எம்பெருமானாலே ரக்ஷிக்கப்படுவர் என்பதும் விளங்கும்.] இப்படி தலையறுத்துப் போடவேண்டும்படியான குற்றவாளிகளுள் ஒருவனான அர்ஜுனுக்குக் கண்ணபிரான் இழிதொழில் செய்ததும் பாமாஹஸ்யத்தை உபநேசித்தது மெல்லாம் இந்தத் த்ரௌபதிக் காகவொயாம். தூதுபோனது புத்திசைதை விளைப்பதற்காக. ஸாரதியாய் நின்றது ‘ஆயுதமெடுக்கக்கூடாது’ என்ற எதிரிகளின் வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்ட படியால் தேர்க்காலாலே அவ்வெதிரிகளை அழிப்பதற்காக. ப்ரபத்தியை உபதேசித்தது—“புத்தம்பண்ணமாட்டேன்” என்றிருந்தவனை ‘உன் சொற்படி செய்கிறேன்’ என இலாசரித்து புத்தந்திலே முயல்விப்பதற்காக. ஆக இவை

யெல்லாம் செய்தது சரணுகதையான இவளுடைய ஸங்கல்பத்தின்படியே தூர்யோதகா திகளை யொழித்து இவள் கூந்தலை முடியச் செய்வதற்காகவே யென்ற தாயிற்று.)

கந்தார்களிற்றுக் கழல்மன்னர் கலங்க = 'மலா' என்னும் வடசொல் 'கந்து' என்று கிடக்கிறது. உதஜலத்தின் நாற்றம் பொருந்திய மத்தகஜங்களின்மேல் ஏறிவீற்றிருப்பவரும் வீரக்கழல்களை யணிந்துள்ளவர்களுமான அரசர்கள் குடல் குழம்பும்படி பாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளாநிலே வைத்து ஊதினென்க. "ஸ வொஷொ யாக-ராவாணா ஹுஷயா நிஷுஷாரயஸ-ஸ கோஷொ தார்த்தராஷ்டிராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத்" என்ற பகவத்கீதை காண்க. கந்து என்று கட்டுத்தறிக்கும் பெயராதலால், கட்டுத்தறியையும் முறித்துக் கொண்டு திரிகிற மத்தகஜமென்னவுமாம்.

திருநறையூரிலுள்ள அந்தணர்கள் பிரமருத்ரர்களைப்போலே ஸ்ருஷ்டி. ஸம்ஹாரங்கள் செய்யவும் வல்லர் என்பது மூன்றாமடியின் கருத்து. "தூஷாபி-தாநா ஐமஷ-ஹவஸி திபுணாஸஸம்வாரவிஜோஹநாடியஃ லவணி வீராஃ" என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ராதந்த ஸ்ரீஸூக்தியும், அநற்கு நம்முடைய விவரணங் களும் காண்க. (அ)

ஆறம்பிறையுமரவமும் அடம்பும் சடைமேலணிந்து * உடலம்
நீறும்பூசி யேறாருமிறையோன் சேன்று குறையிர்ப்ப *
மாடுன்றில்லா வாசநீர் வரைமார்பகலத் தளித்துகந்தான் *
நாறும்பொழில்சூழந் தழகாய நறையூர்நின்ற நம்பியே. (க)

ஆறம்	(கங்கையாகிற) நதியையும்	குறை இரப்ப	{ தனது பிரமஹத்யா சாபம் விடுபடுமாறு பிரார்த்திக்க,
பிறையும்	சந்திரகலையையும்	வரை மார்பு	{ மலைபோன்ற திரு அகலத்து மாற்பிடத்தில் நின்று
அரவமும்	ஸர்ப்பங்களையும்	மாறு ஒன்று	{ ஒப்பற்ற பரிமளம் மிக்க இல்லா வாசம் (வியர்வை) நீரை
அடம்பும்	அடப்பம் பூவையும்	அளித்து	எடுத்துக் கொடுத்து
சடை மேல்	{ ஜடையின்மீது அணிந்து தரித்துக்கொண்டு	உகந்தான்	திருவுள்ளமுலந்தபெருமான்
உடலம்	உடம்பிலே	நாறும்	{ நறுமணம்மிக்க சேலைகளால் குழப்பட்ட அழகிய
நீறும் பூசி	சாம்பல் பூசிக்கொண்டு	பொழில்	
ஏறு ஊரும்	{ ரிஷபத்தின் மேலேறி நடந்துகின்ற	சூழ்ந்து	
இறையோன்	சிவபிரான்	அழகு ஆய்	
சேன்று	வந்துகிட்டி		

நறையூர், சின்ற நம்பி—.

* * *—ஒருகாலத்திலே பாமகிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலைமுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மாபுருநற்கு இடமாயிருக்கிறதென்று

கருதி அவனது சிரமொன்றைச் சிள்ளியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும் அவன் இதற்கு என்ன செய்வதென்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் ‘இப்பாவந்தொலைப் பிச்சையெடுக்க வேண்டும்: என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்’ என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பலநலங்களிலுஞ்சென்று பிச்சையேற்றுக்கொண்டே வருந்தித்திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையாமல் நீங்காதாக, பின்பொருநாள் பதரிசாச்சமத்தையடைந்து அங்கெழுந்தருளியுள்ள நாராயண மூர்த்தியை வணங்கிப்பிரார்த்தித்தபோது, அப்பெருமான் தனது திருமாலைக்கீறி நீரையெடுத்து ‘அக்ஷயம்’ என்று நிகைக்கிவிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டகன்றது என்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. 1. “என் எந்தாய்! சாபந்திரென்ன இலங்கமுதரீர் திருமார்பில் தந்தான்” என்றும் 2. “சுனம்ச்சாபம் நீக்காயென்ன வொண்டுனலையீந்தான்” என்றும் இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்தலாலும், 3. “கீறுதிங்கள் வைத்தவன் கைவைத்த வன்க பால் மிசை, ஊறு செங்குருதியால் நிறைத்த” என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்தலாலும் திருமார்பில் நீரையெடுத்துப் பிச்சையிட்டிச் சாபந்தீர்த்தன னென்பதும் திருமாற்பைக் கீறி ரத்தத்தையெடுத்துப் பிச்சையிட்டன னென்பதும் உண்டென்க. (க்)

நன்மையுடைய மறையோர்வாழ் நறையூர்நின்ற நம்பியை *
கன்னிமதிஞ்சுழ் வயல்மங்கைக் கலியனோலிசெய் தமிழ்மலை *
பன்னியுலகில் பாடுவார் பாடுசாரா பழலினைகள் *
மன்னியுலகமாண்டுபோய் வாணோர்வணங்க வாழ்வாரே. (கௌ)

நன்மை	{ வில்குணரான வைதிக	உலகில்	இவ்விழுகியிலே
உடைய மறை	{ பராவற்றமணர்கள்	பன்னி	ஆராய்ந்து
யோர் வாழ்	{ வாழப்பெற்ற	பாடுவார்பாடு	பாடுமவர்களிடத்தில்
நறையூர்	திருநறையூரிலே	பழலினைகள்	முன்னைத் தீவிரினைகள்
வின்ற	{ நித்யவாஸஞ்செய்தருள்	சாரா	அணுகமாட்டா;
	கின்ற		(அன்றியும், அவர்கள்)
நம்பியை	எம்பெருமான் விஷயமாக,	மன்னி	மெனொன் வாழ்ந்திருந்து
கன்னி மதிள்	அழிவில்லாத மதிள்களாலும்	உலகம்	இவ்வுலகை
வயல்	கழனிகளாலும்	ஆண்டு	அரசாட்சிபுரிந்து
சுழ்	சுழப்பட்ட	போய்	{ (பின்பு, பரமபதத்திலே)
மங்கை	திருமங்கைக்குத் தலைவரான		சென்று
கலியன்	ஆழ்வார்	வாணோர்	அங்குள்ள நித்யமுகத்தர்கள்
ஒலி செய்	அருளிச்செய்த	வணங்க	ஆதரிக்கும்படி
தமிழ் மலை	{ தமிழ்த்தொடையான	வாழ்வார்	வாழப்பெறுவர்.
	இத்திருமொழியை		

1. பெரிய திருமொழி 1—5—8.

2. ரெடி 5—9—4.

3. திருச்சந்த விருத்தம் 42.

* * * —வேறொரு பிரயோஜனத்தைதும் விரும்பாமல் எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுவதையே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கையாகிற நன்மைபொருந்திய மறையவர்கள் வாழ்கிற திருநறையூரில் நிய்வாஸம் செய்தருளுமெம்பிரான் விஷயமாகக் கவியனருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஆராய்ந்து கற்பார் எவரோ, அவர்களாகிலும் பாவங்கள் அணுகமாட்டா; அவர்கள் இவ்விபூதியிலே நெடுநாள் வாழ்ந்து இஹலோக போகங்களைப் பெல்லாம் புஜித்து, பின்னைப் பரமபதத்தேபோய் நிய்வாஸுரிகள் ஆதரிக்க நிய்யாதுபவம் பண்ணப்பெறுவார்கள் என்று இத்திருமொழி சுற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

அடிவாவு:—ஆளும் முனி தென்னார் ஒளியா வில்வன்னி மிடையா பந்த ஆறும் கன்மை மான்.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி,

மா ன் கொ ண் ட தோ ல்.

[இதுவும் திருநறையூர் மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.]

மா ன் கொ ண் ட தோ ல் மா ர் வின் மா ணி யாய் * மா வலி மண்
தா ன் கொ ண் ட தா ளா ல ளா ந்த பெ ரு மா னை *
தே ன் கொ ண் ட சா ரல் திரு வே ங் கட த்தா னை *
நா ன் செ ன்று நா டி நறையூரில் கண் டே னே.

(க)

மா ன்	}	திருஷ்ணினத்தை
கொண்ட		
தோல்		
மா ர் வில்		மா ர் பிலே தரித்த
மா ணி ஆய்		பிரமசாரியாகி
மா வலி		மஹாபலி பக்கவில்
மண்		பூமியை
தான்	}	தான் யாசித்துப்பெற்று
கொண்டு		
தாளால்	}	திருவடிகளாலே ஆகா மித்துக்கொண்ட
ஆனந்த		

பெருமானை	}	பெருமை பொருந்தியவனும்
தேன்		
கொண்ட		
சாரல்		தேனை யுடைத்தான தாழ் வரைகளை யுடைய
திரு	}	திருமலையிலெழுந்தருளி யிருப்பவனுமான எம்பெருமானை
வேங்கடத்		
தானை		
நான்		அடியேன்
நாடி சென்று		தேடிக்கொண்டு போய்
நறையூரில்		திருநறையூரில்
கண்டேன்		ஸேவிக்கப் பெற்றேன்,

* * *—கிருஷ்ணஜிநமணிதல் முதலிய ப்ரஹ்மசாரி லக்ஷணங்களையுடைய னாய்க்கொண்டு மஹாபவியின் யஜ்ஞாபிவிற்புருந்து மூவடிமண் இரந்துபெற்று மூவுலகங்களையும் அளந்துகொண்ட பெருமான் அப்போது இழந்தவர்களும் அடிபணிந்து உய்யும் வண்ணம் திருவேங்கடமலையில் வந்துவின்று, அவ்வளவு தூரம்வந்து பகலியமாட்டாதவர்களுக்கும் எவரியனுப்புகொண்டு திருநறையூரிலே வந்து லேவைவலாதிக்கக் காணப்பெற்றே நென்றாயிற்று.

எம்பெருமானுடைய எந்த அவதாரத்திலும் திருமார்பிலே நாச்சியார் திகழ்வனாதலால் அவனைப் பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு யாசிக்கச் சென்றால் 'லாக்ஷாத் லக்ஷாநிபதி வந்துவிட்டான்' என்று தெரிந்துகொண்டு மாவலி தானக் கொடுக்கமாட்டானென்று கிருஷ்ணஜிநத்தாலே திருமார்பு நாச்சியாரை மறைத்து எழுந்தருளினனென்ப. ப்ரஹ்மசாரியாச்சரமத்திற்கு இது ஒரு அணிகலனு யிருப்பது முணர்க. "அன்று ஞாலமளந்தபிரான் பரன் சென்ருசேர் திருவேங்கட மாமலை" என்று நம்மாழ்வா ரருளிச்செய்ததை அடிபொற்றித் "தாளாலளந்த பேருமானைத் திருவேங்கடத்தானை" என்றார். உலகனாக்கிற வியாஜத்தாலே எல்லாரையும் அடிப்படுத்திக்கொண்ட காலத்தில் இழந்தவர்களும் பேறுபெற்று உய்யுமாறு திருமலையில் நித்பஸந்திதி பண்ணியிருக்குமவனென்கை.

நான் சென்று நாடி = எம்பெருமான் என்னைப் பெறுதற்குப் பல அவதாரங்க ளெடுத்துத் தேடித்திரிந்தான் ; அக்காலங்களிலே நான் விமுகனாயிருந்திட்டேன் ; இன்று நான் அவனைத் தேடித்திரிய வேண்டிற்று ; அறுகாதப் பயணம்போய்த் திருமலையுச்சியிலே காணவேண்டாமல், விடாய்த்த விடத்திலே தண்ணீர் குடிக்கப் பெறுமாபோலே திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். (க)

முந்நீரை முன்னாள் கடைந்தானை * மூழ்த்தநான்

அந்நீரை மீளாய் அமைத்த பேருமானை *

தென்னாலி மேய திருமாலையேம்மானை *

நன்னீர் வயல்கூழ் நறையூரில் கண்டேனே.

(உ)

முன் நான்	முன்பொருகாலத்தில்
முந்நீரை	ஸமுத்தரத்தை
கடைந்தானை	கடைந்தவனும்
மூழ்த்த நான்	{ (உலகத்தைப்) பிரளயங் கொண்ட காலத்தில்
மீன் ஆய்	மதஸ்யரூபியாகி
அந்நீரை	{ அந்தப் பிரளயக் கடல் நீரை
அமைத்த	அடக்கின

பேருமானை	பெருமை பெருந்தியவனும்
தென் ஆலி	அழகிய திருவாலிமா நகரில்
மேய	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
திருமலை	திருமகள் நாத்துமானை
எம்மானை	எம்பெருமானை
நல் நீர்	{ நல்ல நீர்பாயும் கழனிகளாற் வயல் கூழ் } குழப்பட்ட
	நறையூரில், கண்டேன்—.

* * *—முன்பு கடலைக்கடைந்து அமுதமெடுத்தளித்து அமரர்களை வாழ் வித்தவனும், பிரளயாரணவம் பெருகிப் பரந்தபோது மதஸ்யாவதாரஞ் செய் தருளிக் காத்தவனுமான எம்பெருமான் திருவாலியிலே காட்சி தந்தருளினன்

பண்டு; அவன்றானே இன்று திருநறையூரில் ஸேவைஸாதித்தருளுகிறு னென் கிறார்.

முந்நீர் = ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர் [மழைநீர்] என்னும் மூன்று வகை நீரையுடையது எனப் பண்புத்தொகைப் பன்மொழியாகிய காரணப் பெயரென் பது பழைய கொள்கை. இதனை மறுத்துக் கூறுகின்றார் அடியார்க்கு நல்லார்; ஆற்றுநீரென்பது மழை நீரேயாகையாலும், இவ்விசண்டியில்லாதபோது ஊற்று நீருமில்லையாகையாலும் இவற்றை முந்நீரென்பது பொருந்தாதென்று சொல்லி வேறுபொருள் கூறுகிறார்;—அநாவது—முந்நீர்வகையையுடைய நீர் முந்நீ ரென்பதாம். முந்நீர்வகையாவது—மண்ணைப் படைத்தனும் மண்ணையழித்தனும் மண்ணைக்காத்தனும். நீரினினு கிலம்பெடுத்ததென வேதமோதுதலால் படைத்தனும், நீரின்றி உலகம் பிழையாதாதலால் காத்தனும், இறுதியில் நீரினால் மூடப்பட்டு உலகம் அழித்தலால் அழித்தனும் அகழ்த்தொழில்களும் கடலுக்கு உரியனவாம். நச்சினுர்க்கினியர் கருத்தும் இதுவே நம் பூருவாசாரியர்கள் மூன்று வகை நீரையுடைய தென்னும் பொருளையே ஆதரிப்பர். முன்னீர் என மன்னகா மாகப் பாடமோதி, பழையநீர் என்றுரைப்பாருமுண்டு; ஆதியிற்கடவுள் நீரையே படைத்தாரென்று நூல்கள் கூறும். (உ)

தூவாய புள்ளுர்த்து வந்து துறைவேழம் *

மூவாமை நல்கி முதலை துணித்தானே *

தேவாதி தேவனைச் செங்கமலக் கண்ணானே *

நாவா யுளானே நறையூரில் கண்டேனே.

(ந)

தூவாய	{ பரிசுத்தமான வாயை யுடைய	முதலை	{ முதலையை இரு துண்ட துணித்தானே
புன்	பெரிய திருவடியை	தேவாதி	{ கித்ய ஸூரிகளுக்குத்
ஊர்ந்த	வாழ்நனமாகக்கொண்டு	தேவனை	{ தலைவனும்
துறை	மடுவின் கரையிலே	செம் கமலம்	{ செந்தாமரைப் பூப்போன்ற
வந்து	வந்து சேர்ந்த	கண்ணானே	{ திருக்கண்களை யுடையனும்
வேழம்	{ ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வான்	நாவாய்	{ திருநாவாயென்னும் திருப்
மூவாமை	{ துன்பமடையாதபடி	உளானே	{ பதியிலிருப்பவனுமான எம்பெருமானே
நல்கி	அருள்புரிந்து	நறையூரில், கண்டேன்—.	

* * *—திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கத் தாமரைப்பூத்தேடிப் பொங்கையி லிழிந்து முதலைவாயிலகப்பட்டு 'ஆதிமூலமே!' என்று கதறின கஜேந்திராழ்வா னுடைய இடரைத்தீர்ப்பதற்காகப் பெரிய திருவடியின் மீதேறி அப்பொங்கைக் கரைக் கெழுந்தருளித் திருநாழியினால் முதலையைத் துணித்தொழித்து அதனால் தானே தேவாதிதேவனென்று விளங்கப் பெற்றவனும் செந்தாமரைக் கண்ணனு மான பெருமான் பரமபதத்தைவிட்டுத் திருநாவாயிலே வந்து குடிக்கொண்டிருந் தான்; அவ்விடந்தானும் பரமபதம்போலே தூரஸ்தமாயிருக்கையாலே அணித்

தாகத் திருநறையூரிலேவந்து ஸேவைவஸாதித்தருளா நின்றான்; காணப்பெற்றே
னென்கிறார்.

[துவாய புள்] 'துவாய' என்றும், 'துவாய' என்றும் பிரிக்கலாம். து
வாய—வேதஸ்வரூபியாகையாலே ஸ்வதீபரிசுத்தான என்றபடி. (ந.)

ஓடா வரிமாய் இரணியனை யுனிடந்த *
சேடார் பொழில்சூழ் திருநீர்மலையானை *
வாடா மலர்த்துழாய் மாலை முடியானை *
நாடோறும் நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (ச)

ஓடா அரி ஆய் { நாட்டில் நடைபாடாத
[விலகணமான] நாவியம்
ஹருபியாகி

வாடா மலர் { செவ்விருன்றாத மலர்களை
யுடைய

இரணியன் ஹிரண்யாஸுரனுடைய

துழாய் மாலை திருத்துழாய் மாலையை

வானை உடலை

முடியானை { திருமுடியிலணிந்துள்ளவனு
மான் எம்பெருமானை

இடந்த கிழித்தொழித்தவனும்

நான் தோறும் { கித்தியமும் தேடித்
நாடி { திரிந்து

சேட ஆர் { இளமைபொருந்திய சேலை
பொழில் சூழ் { களாலே சூழப்பட்ட

திருநீர்மலை யானை { திருநீர்மலையிலே ஸந்திதி
பண்ணியிருப்பவனும்

நறையூரில், கண்டேன்—

* * *—பரமபக்தனைப் பரஹ்லாதனுக்கு நேர்ந்த நலிவுகளைப் பொறுத்
திருக்கமாட்டாதே நரஸிம்ஹரூபியாய்த் தூணில்தோன்றி இரணியனுடலைப்
பிளந்து அந்தவிடாய்திராத் திருநீர்மலையிலே ஸந்திதிபண்ணியிருப்பவனும், ஜகத்
ரக்ஷணத்துக்கு முடிசுவித்து மாலைபிட்டுக் கொண்டிருப்பவனான எம்பெருமானை
நாடோறும் தேடித்திரிந்து இன்று திருநறையூரில் காணப்பெற்றேன்.

ஓடா அரி—போரில் பின்வாங்காத லிம்ஹம் என்றும், நாட்டில் நடை
பாடாதே அபூர்வமாகத் தோன்றின லிம்ஹம் என்று முரைப்ப. (ச)

கல்லார் மதிஞ்சூழ் கடியிலங்கைக் காரரக்கன் *
வல்லாகம் கீள வரிவேஞ் சரந்தூரந்த
வில்லானை * செல்வ விபீடணற்கு வேறுக
நல்லானை * நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (ரு)

கல் ஆர் { கற்களால் கட்டப்பட்ட
மதின் சூழ் { மதின்களால் சூழப்பட்ட

வல் ஆகம் கீள { மிகக்குடைய சரீரம்
தொலையும்படி

கடி அரனுடைத்தான

வரி அழகிய

இலங்கை லங்காபுரியிலுள்ள

வெம் வெவ்விய

கார் நீசனான

சரம் அம்புகளை

அரக்கன் ராக்ஷஸரானனுடைய

அரந்த பிரயோகித்த

விவ்லானை சரங்கத்தை புடையவனும்
செல்வம் ஸ்ரீமான்

வேறு ஆக விலக்ஷணமாக
நல்லானை { அன்பனுமான
எம்பெருமானை
நாடி, நறையூரில் கண்டேன்—.

விபீடணற்கு விபீஷணுழ்வானுக்கு

***—அஸத்துக்களைத் தண்டித்து ஸத்துக்களைக் கைக்கொள்ளுமியல்
வினன் என்பது பிரஸித்தமாகும்படி லங்காதிபதியான ராவணனைக் கொன்
றெழித்த ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானைப் பரிசுரஹித்தருளின பெருமானைத் திருநறை
யூரில் காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

செல்வவிபீடணற்கு = இலங்கைச் செல்வம்முழுவதையும் உதறிவிட்டு வந்து
சேர்ந்த விபீஷணனைச் செல்வவிபீடணனென்றது அழியாச் செல்வமாகிய
பகவத்பக்தியுடைமைபற்றி யென்க. வால்மீகிமுனிவனும், 'இலங்கைச் செல்வ
மனைத்தையும் விட்டிட்டுப் புகலற்று வானத்திலேவந்து நின்ற இவ்விபீஷணுழ்
வானைப்பற்றிப் பேசும்போது "கணாரிக்ஷமதஃ ஸ்ரீராவ-அந்தரிக்ஷகதஃ ஸ்ரீமான்"
என்றார்; அப்போது விபீஷணரிடத்து இருந்த ஸ்ரீயாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ
ஸ்ரீயேயாம். இளையபெருமான் விஷயத்திலும் கஜேந்திராழ்வான் விஷயத்திலும்
இங்ஙனமே சொல்லப்பட்டதுண்டு; அயோத்திச் செல்வமனைத்தையும் துறந்து
இராமபிரான் மின்னே காட்டுக்குப்புறப்பட்ட இளையபெருமான் "வக்ஷணோ
வக்ஷிலாவஹஃ—லக்ஷ்மீணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்நஃ" எனப்பட்டார்; அப்போது
லக்ஷ்மணனுக்கிருந்த லக்ஷ்மியாவது தைங்கரியருகியாகிற லக்ஷ்மியேயாம். முதலே
யின் வாலிலகப்பட்டிருந்த துடியாகின்ற கஜேந்திராழ்வான் "ல து நாமவரஃ
ஸ்ரீராவ-ஸ து நாகவரஃ ஸ்ரீமான்" என்னப்பட்டான்; அப்போது கஜேந்திராழ்வா
னுக்கிருந்த ஸ்ரீயாவது- 'பறித்த பூ செவ்விஞ்ஞைவதற்கு முன்னே எம்பெருமான்
திருவடியில் ஸமர்ப்பிக்கப் பெறவேணுமே' என்றிருந்த அபிரிவேசமாகிற
செல்வமேயிறே.

[விபீடணற்கு வேறுக நல்லானை.] விபீஷணன் வந்துசேர்ந்தபோது அங்
குள்ள வாகாமுதலிகள் 'சத்ருபகஷத்தில் நின்றும் வருகின்ற இவனைச்சேர்த்துக்
கொள்ளலாகாது; சேர்த்துக்கொண்டால் மஹத்தான கெடுதிவிளையும்' என்று
சொல்லித் தகைய, 'அவனைக் கைக்கொண்டே தீர்வேன்; ஒருகாலும் கைவிட
மாட்டேன்' என்று பெருமான் அருளிச்செய்ய, 'அப்படியாகில் அடியோங்குள்
கொஞ்சுகின்றதற்கு மீளுகிறோம்' என்று வாகாமுதலிகள் சொல்ல, 'நீங்கள் இஷ்டப்
படி செய்யலாம்; விபீஷணனைக் கைக்கொள்வதை மாற்றிரம் ஒருபடியாலும்
தவிரமாட்டேன்' என்று சிங்கன அருளிச்செய்து விபீஷணுழ்வானிடத்தில்
விசேஷகடாமதம் பண்ணினமை அறியத்தக்கது

.... (ரு)

உம்ப ருலகோடு உயிரெல்லாமுந்தியில் *
லம்பு மலர்மேல் படைத்தானையோனை *
அம்பன்ன கண்ணுள் அசோதைதன் சிங்கத்தை *
நம்பனை நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(க)

உம்பர்
உலகோடு } தேவலோகத்தோடு கூட
உயிர் எல்லாம் { (மற்றுமுன்ன மறுவ்யாதி)
பிராணிகளையும்
உந்தியில் (தனது) திருநாபியிலுள்ள
வம்பு மலர் { பரிமளம்மிக்க தாமரைப்
மேல் { பூலிலே
படைத்தானை ஸ்ருஷ்டித்தவனும்
மாயோனை { ஆச்சரியமான குண
சேஷ்டிதங்களை
யுடையவனும்

அம்பு அன்ன { அம்புபோன்ற கண்களை
கண்ணாள் { யுடையவனான
அசோதை { யசோதைப்பிராட்டியின்
தன்
சிங்கத்தை { சிங்கக்குட்டி போன்ற
பிள்ளையும்
நம்பனை { ஆச்சரித்களுக்கு நம்பத்
தகுந்தவனுமான
எம்பெருமானை

நாடி, நறையூரில் கண்டேன்—.

* * *—பாற்றமா திகளின் குறுயிருப்போடே கூட மற்றுமுள்ள மறுவ்யாதி
களையுடமெல்லாம் தன் திருநாபியிலே செவ்விப் பூனின்மேலே தனது ஸங்கல்பத்
தாலே யுண்டாக்கியருள்பவனும், இப்படி, ஸங்கல்பத்தாலே ஸர்வத்தையும்
படைக்கவல்லவனு யிருக்கச்செய்தேயும் தான் மெய்யேவந்து பிறந்தவனுன
பெருமானைத் திருநறையூரில் காணப்பெற்றேன். (சு)

கட்டேறு நீள்சோலைக் காண்டவத்தைத் தீழட்டி
விட்டானை * மெய்யமமர்ந்த பெருமானை *
மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் * வண்துவரை
நட்டானை நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (எ)

கட்டு ஏறு காவல்மிக்கிருப்பதும்
நீள் சோலை { நீண்ட சோலைகளை
யுடையதுமான
காண்டவத்தை { காண்டவமென்னும்
வனத்தை
தீ மூட்டி { அந்நிக்கு
விட்டானை { இரையாக்கினவனும்
மெய்யம் { திருமெய்யத்தில்
அமர்ந்த { நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
பெருமானை { ஸகாயியும்

மட்டு ஏறு { தேன் மிகுந்த
கற்பகத்தை { கல்பவிரகத்தை
மாதர்க்கு ஆய் { (ஸத்யபாமைப்)
பிராட்டிக்காக
வண் துவரை அழகிய த்வாரகாபுரியில்
நட்டானை { (கொணர்ந்து)
ஸ்தாபித்தவனுமான
எம்பெருமானை
நாடி, நறையூரில் கண்டேன்—.

* * *—தான் உடனாவனவென்பது நேரேயந்திரனுக்கு உரியதாய்ப் பூலோகத்தி
லிருந்ததொரு காடு. ஒருநாள் அக்கிபகவான் ஒரு அந்தண வேடம்பூண்டு
அர்ஜுனனும் கண்ணபிரானும் கூடியிருக்குமிடத்திலே வந்துசேர, அவ்வந்தண
னைக் கிருஷ்ணர்ஜுநர்கள் நன்கு உபசரிக்க, அவன் உணவுகொண்ட, 'வேண்டிய
உணவைவளிப்போம்' என்று அவ்விருவரும் உறுதிமொழிகூற, உடனே
அவ்வந்தணன் தான் இன்னொரு உண்பைகொடுக்கிறதற்குக் காண்டவவனத்தைத்
தனக்கு இரையாக அளிக்குமாறு வேண்ட, அவர்களும் 'பல கொடிய அசுரர்
களும் அசுரர்களும் ஆஷ்டமிருகங்களும் நிரம்பியிருக்கு மிந்தக்காடு அழிந்

தொழிவது நன்றே' என்று நிச்சயித்து அக்கிரபகவாணை நோக்கி 'அங்ஙனமே உண்பாயாக' என்று அதுமதி தந்ததிற்பேரில் அக்கி அக்காடு முழுவதையும் ஆக்கிரமித்துப் பூர்ணத்ருப்தியாக உண்டானன் என்ற கதை மஹாபாரதத்தில் ஆதிபருவத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. * மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனுன் கண்ணபிரான் தனது அன்புனை இந்திரன் வருந்தும்படி அவனது காட்டையழிக்க அதுமதித்தது அவதார ப்ரயோஜனம் நிறைவேறுதற்காகவென்க; அக்காட்டிலுள்ள அளவற்ற துஷ்டஜந்து ஸமுஹங்களைத் தொலைத்தொழிக்கும் முகத்தால் பூமியின் பாரத்தைக் குறைத்தருளின னென்றுணர்க. இவ்வனத்தின் தன்மையைப்பற்றி வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில் காண்டவதகனச்சருக்கத்தில்—“மிடைந்த நால்வகை மகிருகங்களு நெடுவெற்பினங்களுந்துன்றி, அடைந்த தானவரக்கர் பேருருருக்காலயங்களுமாகிக், குடைந்துசோரி கொள்வாளுகிரரி முதற்கொடு விலக்கினமிக்குக், கடைந்த க்ருயிற்றூல தக்கனும் வாழ் கானனமதுகண்டர்” என்றுள்ள செய்யுள் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

[மட்டேறு கற்பகத்தை இத்யாதி.] தேவர்களைக் குடியிருக்கவொட்டாமல் அலைக்கழித்த நரகாசுரனைத் தேவேந்திரனது வேண்டுகோளின்படி ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸத்யபாமையோடு சென்று கொன்று, அவ்வசுரன் வலியக்கவர்த்து சென்றிருந்த அத்தேவேந்திரனது தாயான அதிதிதேவியின் காதணியைக்கொண்டு வந்து கொடுப்பதற்காக அந்த ஸத்யபாமையுடனே ஸ்வர்க்கலோகத்துக்குப் போயினன்; அங்கு இவர்களை வரவேற்பதற்காகத் தேவேந்திரன் தனது மனைவியான இந்திராணியுடனே வந்தான்; அப்போது ஸத்யபாமையாவவள் அவ்விந்திராணி தன் முடியில் இனிய மணமுள்ள பாரிஜாத புஷ்பம் குடியிருந்ததைக்கண்டு அத்தகைய மலர் தனக்கு வேண்டுமென்று விரும்பினான்; தங்களுக்குக் குடியிருப்பை யுண்டாக்கின அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸத்யபாமைகளின் விஷயத்தில் குறிப்பறிந்து நடப்பதே தகுதியாயிருக்கவும் அவ்வாறு செய்யாமற் போனாலும் கேட்டபின்பாவது அம்மலரைக்கொடுக்கலாமே; அதுவுஞ் செய்யாமல், அப்போது ஸத்யபாமைக்கு உதவுதற்கு ஏற்ற பாக்கியமற்றவளாதலாலும் அம்மலருக்கு உரிய விருகூத்தையே இழக்கவேண்டிய காலம் நேர்த்தமையாலும் ஸத்யபாமை கேட்டதற்கு இந்திராணி 'இம்மலர் தேவர்கட்குத் தகுமேயல்லாமல் மானிடப்பெண்ணாகிய உனக்குத் தகாது' என்றனள். அதுகேட்ட அப்பிராட்டி தனது விருப்பத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்பால் தெரிவிக்க, அப்பிரான் அப்போதே கருடனைக்கொண்டு அந்தப் பாரிஜாத விருகூத்தை வேரோடு பிடுங்கி தவாரகையில் சேர்ப்பித்து ஸத்யபாமையின் வீட்டில் நடுவித்தனன் என்ற வரலாறு ஆறிக.

இப்படி ஸர்வசக்தனை எம்பெருமானை முன்பு திருமெய்யத்தில் ஸேவித்தேன்; இன்று திருநறையூரில் ஸேவிக்கப்பெற்றே நென்றாயிற்று. (எ)

மண்ணின் மீபாரம் கெடுப்பான் மறமன்னர் *

பண்ணின் மேல்வந்த படையெல்லாம் பாரதத்து *

விண்ணின் மீதேற விசயன்தே ஞர்ந்தானே *

நண்ணி நான்நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(அ)

மண்ணின் மீ { பூமியின்மீது உண்டான
பாரம் { சுகைமகளை

கெடுப்பான் தொலைப்பதற்காகவும்

மறம் மன்னர் மாற்றாசர்களுது

பண்ணின் { மேல் வந்த { ஒழங்காக எதிர்த்து வந்த
படை { எல்லாச் சேனைகளும்
எல்லாம் }

விண்ணின் { வீரஸ்வர்க்கம்போய்ச்
மீது ஏற { சேரும்படியாகவும்

பாரதத்து பாரதப்போரில்

விசயன் தேர் { அர்ஜுனனுடைய தேரை
ஊர்ந்தானே { நடத்தினவனை

நான் நண்ணி { நான் ஆசைப்பட்டுத்தேடி
நாடி { நறையூரில், கண்டேன்—.

* * *—எல்லாவற்றையும் பொறுத்திருக்கக்கூடியவனாய் 'ஸ்ர்வம் ஸஹா' என்று பெயருடையளான பூமிப்பிராட்டி 'அந்தோ! என்னால் பாரம் பொறுக்கப் போகிறதில்லையே!' என்ன, அப்படி பொறுக்கவொண்ணாத பாரமாயிருந்த துர்ஜனங்களைத் தொலைப்பதற்காக ஸ்ரீகிருஷ்ணனுப்த் திருவவதரித்து அர்ஜுனனுக்குத் தேர்ப்பாகனாயிருந்து பாரதப்போரை நடத்தி கர்ணன் துரியோதனன் முதலிய பல்லாயிர மரகர்கள் கையுமணியும் வகுத்து மேலிட்டு வந்து படைகளெல்லாம் திரும்பி ஊர்போய்ச்சேராமல் விரஸ்வர்க்கமடையும்படி செய்தருளின பெருமானைத் திருநறையூரில் ஸேவிக்கப்பெற்றேன். (அ)

பொங்கேறு நீள்சோதிப் பொன்னாழி தன்னோடும் *

சங்கேறு கோலத் தடக்கைப் பெருமானே *

கொங்கேறு சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தானே *

நங்கோனை நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(க)

பொங்கு ஏறு { மேன்மேலும் அதிகரித்த
வருகிற

நீள் சோதி { அளவற்ற தேஜஸ்சை
யுடைய

பொன் ஆழி { அழகிய திருவாழி
தன்னோடும் { யாழ்வானும்

சங்கு பூப்பாஞ்சஜந்யாழ்வானும்

ஏறு குடிக்கொண்டிருக்கப் பெற்ற

கோலம் அழகிய

தட பேரிய

கை திருக்கைகளை யுடையவனும்

பெருமானே பெருமை பொருந்தியவனும்

கொங்கு ஏறு { தேன் மிகுந்திருக்கிற
சோலை { பொழில்களை யுடைய

குடந்தை திருக்குடந்தையில்

கிடந்தானே { பள்ளிகொண்டிருப்பவனு
மான

நம் கோனை நம் பெருமானே

நாடி, நறையூரில் கண்டேன்—.

* * *—ஆற்றுப் பெருக்குப்போலே மேன்மேலும் மிகு வளரானின்ற எல்லையில்லாத தேஜஸ்சையுடைய திருவாழியாழ்வானோடுகூட ஸ்ரீபாஞ்சஜந்

யாழ்வானுக்கும் குடியிருப்பான அழகிய திருக்கைகளையுடையனய்த் திருக் குடந்தையிற் கண்வளர்ந்தருள்பவனான எம்பெருமானைத் திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். (க)

மன்னு மதுரை வசுதேவர் வாழ்முதலை *
நன்னறையூர் நின்ற நம்பியை * வம்பலிழ்தார்க்
கன்னலிலும் தோளான் கலியனோலி வல்லார் *
பொன்னுலகில் வானவர்க்குப் புத்தேளி ராகுவரே. (க)

மன்னு { (பகவதஸ்ஸம்பந்தம் ஒரு
நாளும் மாறாமல்)
நித்யமாயிருக்கிற
மதுரை வடமதுரையில்
வசுதேவர் { வசுதேவருடைய வாழ்வுக்கு
வாழ் முதலை { மூலகந்தமாக வந்த
பிறத்தவனான

கல் நறையூர் நின்ற நம்பியை—;

வம்பு அலிழ் { பரிமளம் விளங்குகின்ற
தார் { மாலையையுடையராய்

கல் நறையும் { மலையென்று சொல்லத்
தோளான் { தகுத்த புஜங்களை
புடையரான
கலியன் திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி { அருளிச்செய்த
இத்திருமொழியை
வல்லார் ஒவ்வல்லவர்கள்
பொன் { பாம்பதத்திற் சென்று
உலகில்
வானவர்க்கு { அங்குள்ள
நித்யஸூரிகளுக்கு
புத்தேளிர் { ஆகுவர் } பூஜ்யராகப் பெறுவர்.

* * *—வடமதுரையில் வசுதேவருடைய வாழ்ச்சிக்கு மூலகாரணமாகத் திருவவதரித்தவனும் அவ்வவதாரகுண சேஷடிதங்களுள்ளாம் விளங்கும்படி திருநறையூரில் ஸேவைஸாதிப்பவனுமான எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியை அதிகரிக்கவல்லவர்கள் பாம்பதத்திற்சென்று அங்குள்ள நித்யஸூரிகளுக்குத் தெய்வங்களாகப் பெறுவர் என்று இத்திருமொழி சுற்றார்க்குப் பலனருளிச் செய்தாராயிற்று.

மன்னு மதுரை—பகவத் ஸம்பந்தம் ஒருநாளும் மாறாமல் நித்யமாயிருக்கப் பெற்ற மதுரை என்றபடி; முதலில் ஸ்ரீவாமநாமர்த்தி நெடுநாளானவும் தவம் புரிந்த வித்தாச்சம்மாயிருந்தும், பிறகு ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பிரதிபஷை நிரஸைம் பண்ணி அரசாட்சிபுரிந்த இடமாயிருந்தும், பின்பு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் திருவவதரித்த விடமாயும் ஆக விப்படி பகவத்ஸம்பந்தம் இடையறாது அநுவர்த்திக்கப் பெற்ற ஊர்.

புத்தேளிர்—தேவதைகள் என்றபடி. திருவாகிரியத்தில் “நான்முகப் புத்தேள்” என்ற நம்மாழ்வார் பிரயோகமுங் காண்க. நித்யஸூரிகளால் கொண் டாடப்படுவர்க ளென்றபடி. (க)

அடிவரவு:—மான் முக்கீரை துவாய ஓடா கல் உம்பர் கட்டேறு மண்ணின் பொங்கு மன்னு பெடை.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரும்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி,

பெடையடர்த்த மடவன்னம்.

[இதாவும் திருநறையூர்த் திருப்பதிகம்.]

பெடையடர்த்த மடவன்னம் பிரியாது * மலர்க்கமலம்
மடலேடுத்துமதுங்கும் வயலுத்தே திருநறையூர் *
முடையடர்த்தசிரமேந்தி மூவுலகும் பலிதிரிவோன் *
இடர்கேத்த திருவாளன் இணையடியே யடைநெஞ்சே!.

(க)

பெடை } பேடையோடுகடின
அடர்த்த }
மட அன்னம் } அழகிய ஹம்ஸபகியானது
பிரியாது } அப்பேடையைச் சற்றும்
விட்டுப் பிரியாமல்
உடனிருந்து
கமலம் மலர் } தாமரைப்பூவில்
மடல் எடுத்து } இதழ்களைச் சமுற்றிவிட்டு
மது துகரும் } தேனைப் பருகப்பெற்ற
வயல் } கழனிகளாலே
உடுத்த } சூழப்பட்ட
திரு நறையூர் } திருநறையூரி லெழுந்தருளி
யிருப்பவனாய்,—

முடை } முடைநாற்றம் மிகுந்த
அடர்த்த }
சிரம் } பிரமக்பாலத்தை
எந்தி } கையிற்கொண்டு
மூ உலகும் } மூன்று லோகங்களிலும்
பலி } பிச்சையெடுத்துத் திரிந்த
திரிவோன் } சிவபிரானது
இடர் } சாபத்தை
கெடுத்த } நீக்கிவனான
திரு ஆன் } திருமாலினுடைய
இணை அடியே } உபயபாதங்களை யே
நெஞ்சே } மனமே! அடைந்திடு.

* * *—இத்திருமொழியில் பாட்டுத்தோறும் நெஞ்சை விளித்துத் திரு
நறையூர் நம்பியின் திருவடிகளைவணங்குமாறு உபதேசிக்கிறார்.

பிரமனது சிரமொன்றைக் கிள்ளி அதனால் பிரமஹத்தி சாபமடைந்து
கையுங் கபாலமுமாய்த் திரிந்து பிச்சையெடுத்த பரமசிவனுடைய அந்த ஆர்த்
தியை அகற்றியருளின திருமால் திருநறையூரில் எழுந்தருளியுள்ளான் ; அவ்வூர்
எப்படிப்பட்ட தென்னில் ; அன்னப்பறவைகள் பேடைகளைவிட்டுப் பிரியாமல்
தாமரைப்பூக்களிலே கூடியிருந்து மதுபானம் பண்ணப்பெற்ற வயல்களாற் சூழப்
பட்டது ; அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவடியினையே நெஞ்சே! அடைந்திடு.

பெடை அடர்த்த மடவன்னம்—பேடைகள் பிரணயகலஹம் செய்யப்பெற்ற
மடவன்னம் என்று முரைக்கலாம். அடர்த்தல்—நெருங்கியிருத்தலும், சண்டை
செய்தலும்.

முடையடர்த்தம் = ஹ்நாற்றமுடைய ஂன்றபடி. திரம்—‘ஸிராஸ்’ என்னும் வடசொல்லின் விகாரம். பனி—ஐவி; பிச்சை. (க)

கழியாருங் கனசங்கம் கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி *
வழியார முத்தீன்று வளங்கொடுக்கும் திருநறையூர் *
பழியாரும் விறலாக்கன் பருமுடிக ளவைசிதற *
அழலாரும் சரந்துரந்தான் அடியினையே அடைநெஞ்சே !.

(உ)

கழி ஆரும் { உப்புக்கழிகளிலே கிரம்பி
யிருக்கின்ற
கனம் சங்கம் கனத்த சங்குகளானவை
எங்கும் எல்லாவிடங்களிலும்
தலந்து வந்துசென்றது
நிறைந்து வரிசை வரிசையாக இருந்து
வழி பாய்ந்து
வழி ஆர வீதிகள் நிறையும்படியாக
முத்தி முத்துக்களை
சன்று சாந்து
வளம் { (இப்படி) செல்வமளிக்கப்
கொடுக்கும் { பெற்ற

திரு நறையூர் திருநறையூரில்,—
பழிஆரும் { மிகுந்த அபவாதத்தை
யுடையனாய்
விறல் பலிஷ்டஞான
அரக்கன் இராவணனுடைய
பரு முடிகள் { பருத்த (பத்துத்) தலைகளும்
அவை சிதற { சிதறும்படியாக
அழல் ஆரும் நெருப்புப்போன்ற
சரம் அம்புகளை
தாரந்தான் { பிரயோகித்த பெருமா
னுடைய
அடி இனையே, நெஞ்சே! அடை—.

* * *—தீயசெயல்களினால் பழிமிகுந்த இராவணனுடைய பத்துத்தலைகளும் பாறிப்போம்படி அம்புசெலுத்தின பெருமான் இன்னமும் அப்படிப்பட்ட ஆஸூரப் பருத்திகளை யழிப்பதற்காகத் திருக்கோயில் கொண்டிருக்குமிடம் திருநறையூர்; இவ்வூர்த் திருவீதிகளில் பொன்னியாறு பெருகும்போது கொழிக்கப் படும் சங்குகள் வழியெங்கும் முத்துக்களைப் பிரஸுவித்துச் செல்வம்நிறைந்திருக்கின்றது; இப்படிப்பட்ட திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமானுடைய அடியினையே யடைவதே நெஞ்சுக்குக் காரியமாக வேணும்.

கனசங்கம் = வடமொழித் தொடர்; வநஸம்வஃ.

... (உ)

சுனிகோண்ட பலங்கனிகள் தேன்பாய * கதலிகளின்
திகோண்ட பழங்கெழுமு திகழ்சோலைத் திருநறையூர் *
வனிகோண்ட வண்ணத்தன் பின்தோன்றல் * முவுலகோடு
அனிகேவண்ணையுண்டான்தன் அடியினையே அடைநெஞ்சே !.

(ஈ)

சுனிகோண்ட பல சுனிகளை யுடைத்தான
பலங் கனிகள் பலாப்பழங்களில் நின்றும்
தேன்பாய தேன் பெருகப்பெற்றும்,
கதலிகளின் வானைமரங்களின்

திகோண்ட } பருத்திருந்துள்ள
கொண்ட }
பழம் பழங்கள்
கெழுமு நெருங்கப்பெற்று மிகுக்கிற

858 பெரிய திருமொழி—கூ—பத்து, கூ—திரு. பெடையடர்த்தமடவன்னம்.

திசழ் சோலை	{ விளங்குகின்ற சோலைகளை யுடைய	மூ உலகோடு	மூன்று லோகங்களையும்
திரு நறைபூர்	திருநறைபூரில்,—	அலை	{ தயர் வெண்ணெயையும்
வளை	{ சங்குபோல் வெளுத்த நிறமுடையனான பலராமனுடைய	வெண்ணெய்	
கொண்ட வண்ணத்தன்		{ தம்பியாயும்	உண்டான்
பின் தோன்றல்	அடி இணையே நெஞ்சே! அடை—.		

* * *—பலபலகுளிகள் நிரம்பியிருக்கின்ற பலரப்பழங்களில் தின்றும் தேனெழுகவும், வாழைப்பழங்குலைகள் நிரள்திரளாதந் தொங்கவும் பெற்ற சோலைகளையுடைய திருநறைபூரில் எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பிரானுடைய அடியிணையையே அடைந்திடு நெஞ்சே!.

வளிகொண்டவண்ணத்தன் பின்தோன்றல் = பலராமனுடைய திருமேனி நிறம் வெளுப்பாதலால் 'வளைகொண்ட வண்ணத்தன்' என்று பலராமனைச் சொன்னபடி. 1. "முன்னலோர் வெள்ளிப்பெருமலைக் குட்டன் மொடுமொடு விரைந்தோடப், பின்னைத் தொடர்ந்ததோர் கருமலைக்குட்டன்" என்ற அருளிச் செயலுங்காண்க. (க.)

துன்றோளித் துகிற்படலம் துன்னியெங்கும் மாளிகைமேல் *

நின்றா வான்மூடும் நீள்செல்வத் திருநறைபூர் *

மன்றாக் குடமாடி வரையேடுத்து மழைதடுத்த *

குன்றாகும் திரள்தோளன் குரைகழலே அடைநெஞ்சே!

(சு)

துன்று	நெருங்கியும்	திரு நறைபூர்—;
தூளி	ஒழுங்குபெற்று மிருக்கிற	மன்று ஆர
துகில் படலம்	தவனுபடங்களின் திரள்கள்	வெளிலெங்கும்
மாளிகை மேல்	மாளிகைகளின் மேலே	குடம் ஆடி
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	குடக்கூத்தாடினவனும்
துன்னி	சிபிடமாய்	வரை எடுத்து
ஆர வன்று	பரம்பியிருந்து	{ கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக ஏந்தி
வான் மூடும்	{ ஆகாசத்தை மறையா நின்றதாய்	மழை தடுத்த
நீள் செல்வம்	{ நிறைந்த செல்வத்தை யுடையதான	{ மழையைத் தடைசெய்தவனும்
		குன்று ஆரும்
		திரள்
		தோளன்
		{ மலைபோன்று திரண்ட திருத்தோள்களை யுடைய னுமான பெருமானுடைய
		குரை கழலே
		{ ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை யணிந்த திருவடிகளையே
		நெஞ்சே! அடை—.

* * *—நெருங்கி ஒழுங்காயிருந்துள்ள துகில்களாலே சமைந்த கொடிக ளானவை மாளிகைகளின் மேலெங்கும் பரம்பி ஆகாசம் தோற்றாதபடி மறைக்கப்

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1—7—5.

பெற்றுச் செல்வம்மிசூந்த திருநறையூரில், முன்பு கிருஷ்ணாவதாரத்தில் குடக் கூத்தாடின சிரமமும் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையை யேந்திரின்ற சிரமமுந்நீர எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய தூபுராலங்கிருதமான திருவடினைத் தொழு நெஞ்சே !

திருமாளிகைகளில் த்வஜபடங்கள் கட்டியிருப்பதாக வருணித்தல் செல்வ மிகுதியை விளக்குபென்க.

குரைகழல் = இரட்டுறமொழிதலாகக் கொண்டு குரைகழலையுடைய கழல் என்க. கழல்—காவிலணியும் ஆபரணத்துக்கும் காலுக்கும் பெயர். குரைகழல்—வினைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகை. (ச)

அகிற்றறநெஞ் சந்தனமும் அம்பொன்னு மணிமுத்தும் *
மிகக்கொணர்ந்து திரையுந்தும் வியன்பொன்னித் திருநறையூர் *
பகல்கரந்த சுடராழிப் படையானிவ்வுலகேழும் *
புகக்கரந்த திருவயிற்றன் பொன்னடியே அடைநெஞ்சே !

(ரு)

அகில் குறமெம் அகில் கட்டைகளையும்
சந்தனமும் சந்தனக்கட்டைகளையும்

அம் பொன்னும் } அழகிய பொன்களையும்

அணி முத்தும் அழகிய முத்துக்களையும்

திரை அலைகளானவை

மிக கொணர்ந்து { மிகுதியாகத் திரட்டிக் கொண்டுவந்து

உத்தும் தன்னுகின்ற

வியன் பொன்னி { ஆச்சரியமான பொன்னி யாற்றையுடைய

திரு நறையூர்—;

பகல் கரந்த { (பாரதப்போரில்) ஸூரியனை மறைத்த

சுடர் ஆழி உஜ்வலமான சக்கரத்தை

படையான் ஆயுதமாகவுடையனும்

இ உலகு எழும் { இவ்வுலகங்களெல்லா வற்றையும்

புக கரந்த { உப்புக்கச்செய்து மறைத்துவைத்த

திரு வயிற்றன் { திருவயிற்றை யுடையனு மான பெருமானுடைய

பொன் அடியே { அழகிய திருவடிகளையே

நெஞ்சே! அடை—.

* * *—அகிற்கட்டைகள் சந்தனக்கட்டைகள் பொண்கள் முத்துக்கள் முதலான சிறந்தபொருள்களை மிகுதியாகக் கொழித்துக்கொண்டு பெருருகின்ற பொன்னியாறு பாயப்பெற்ற திருநறையூரில், பண்டு பாரதப்போரில் (அர்ஜுன புத்ராண) அபிமந்யுவைக் கொன்ற ஜயத்ராதனை அர்ஜுனனால் முடிப்பதற்கு உபாயமாக ஆழியால் இரவியை மறைத்தவனும், மற்றொருகால் பிரளயப் பெருங் கடல் கொள்ளாதபடி உலகங்களைத் திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவனுமான பெருமான் எழுந்தருளியுள்ளான் ; அவனுடைய பொன்னடியே அடை நெஞ்சே!

“பகல்கரந்த சுடராழிப்படையான்” என்ற விடத்து வியாக்கியான வாக்கியம் வருமாறு:—“நிரவதிக தேஜஸ்ஸாலே தேஜஃபதார்த்தத்தை மறைத் தானுப்த்து. ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸு கண்ணாலே முகக்கலாம்; திருவாழி

யாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸை கண்கொண்டு முகக்கொண்ணாதுபடி யிருக்கை யாலே இருண்டுகாட்டிற்றாய்தது." என்று. (ந)

பொன்முத்துமரியுக்கும் புழைக்கைம்மா கரிக்கோடும் *
மின்னத் தண்திரையுந்தும் வியன்பொன்னித் திருநறையூர் *
மின்னெத்த நுண்மருங்குல் மேல்லியலைத் திருமார்பில் *
மன்னத்தான் வைத்துக்கத்தான் மலரடியே அடைநெஞ்சே !

(சு)

மின்ன { (மேற்கே) மின்னல் கண்டவாறே,
பொன் பொன்களை யும்
முத்தம் முத்தக்களையும்
அரி உகிரும் சிங்கங்களின் நகங்களை யும்
புழை கை மா { த்வாரத்தையுடைய துதிக்
கரி கோடும் { கையையுடைத்தான
பேரிய பாணைகளின்
கொம்புகளையும்
தண் திரை { குளிர்ந்த அலைகளின் மூக
உந்தம் { மாகக் கொழிக்கின்ற
வியன் பொன்னி, திரு நறையூர்-;

மின் ஒத்த { மின்னல் போன்று
நுண் { அதிஸூக்சுமமான
மருங்குல் இடையையுடையளாய்
மெல் இயலை { னெளகுமாரியத்தை
ஸ்வபாகமாகவுடையளான
பிராட்டியை
திரு மார்பில் திருமார்பிலே
மன்ன பொருந்தும்படியாக
தான் வைத்து { தரித்துக்கொண்டு திருவுள்ள
கத்தான் { முவந்திருக்கிற
பெருமானுடைய
மலர் அடியே திருவடித்தாமரைகளையே
நெஞ்சே ! அடை—.

* * *—சிங்கங்கள் பாணைகளோடேபொருது அலற்றின் கும்பஸ்தலங்களைக் கிழித்து உதிர்த்தமுத்துக்களையும் மலைகளிலுண்டான பொன்களையும் சிங்கநகக் களையும் பாணைக்கொம்புகளையும் நீர்வாக்காலே கொணர்ந்துதள்ளிப் பெருகுகின்ற பொன்னியாறு பாயப்பெற்ற திருநறையூரில், * அகலகில்லேனிறையுமென் றலர் மேல் மங்கையுறையுமாற்பன் வாழ்கின்றான் ; அன்னவனுடைய பொன்னடியே அடைநெஞ்சே !. (ச)

சீர்தழைத்த கதிர்ச்செந்நெல் செங்கமலத் திடையிடையின் *
பார்தழைத்துக் கரும்போங்கிப் பயன்விளைக்கும் திருநறையூர் *
கார்தழைத்த திருவுருவன் கண்ணபிரான் விண்ணவர்கோன்
தார்தழைத்ததுழாய் முடியன் தளிரடியே அடைநெஞ்சே !

(எ)

சீர்தழைத்த { அழகுமிக்க கதிர்களை
கதிர் { யுடைய
செந்நெல் { செந்நெற்பயிர்களினுடை
யவும்
(அவற்றையடுத்து முளைத்த)
செங் கமலம் { செந்தாமரைகளி
னுடையவும்

இடை { நடு நடுவே
இடையில் {
கரும்பு { கரும்புகளானவை
ஒங்கி பார் { உயரவெழுந்து தரையிலே
தழைத்த { படியவளர்ந்த
பயன் { பலன்களைக் கொடுக்கப்
விளைக்கும் { பெற்ற

திரு நறையூர்—;

கார் தழைத்த { காளமேகம்போன்ற திரு
திரு உருவன் { மேனியை யுடையவனும
விண்ணவர் { தேவாதி தேவனும்
கோன் }
தார் தழைத்த { பூக்கள் நிறைந்த திருத்
துழாய் { துழாய்மையைத் திரு
முடியன் { முடியிலுடையவனுமான

கண்ணப்பிரான் கண்ணப்பிரானுடைய
தனிர் அடியே { தனிப்போன்ற
திருவடிகளையே

நெஞ்சே! அடை—.

* * *—கரும்புவினையும் நிலத்திலே கருப்பங்கட்டைகளை வெட்டிவிட்டுச் செந்நெலை நடுவர்கள் ; செந்நெலுக்குக் களையாக இடையிலே தாமரை வினையும் ; முன்பு வெட்டிப்போட்ட கருப்பங்கட்டைகளும் பழைய வாஸநையாலே எழும் ; செந்நெற்பயிர் ஒங்கவேனுமென்று கருவிபண்ணினால் அதற்குமுன்னே கரும்புகள் ஒங்கிப் பயன்வினைக்கும்படியான நிலவளம் பொருந்திய திருநறையூரில் எழுந்தருளியுள்ள காளமேகத் திருவுருவனுப் நித்யஸூரிநாதனாய்த் துழாய்முடியனான எம்பெருமானுடைய பாதபல்லவங்களைப் பணி நெஞ்சே! (எ)

குலையார்ந்த பழக்காயும் பசங்காயும் பாளைமுத்தும் *

தலையார்ந்த விளங்குகழின் தடஞ்சோலைத் திருநறையூர் *

மலையார்ந்த கோலஞ்சேர் மணிமாடம் மிகமன்னி *

நிலையார் நின்றன்தன் நீள்கழலே யடைநெஞ்சே!

(அ)

குலை ஆர்ந்த { குல்குலையாக நிறைந்து
பழுத் காயும் { பழுத்த காய்களும்
பசுங்காயும் { பழுக்கப்போகிற காய்களும்
பாளை முத்தும் { பாளைகளிலுண்டான
முத்துக்களும்
தலை ஆர்ந்த { தலைகளிலே நிறைந்திருக்கப்
பெற்ற
இள கழுகின் { இளைய பாக்குமாங்களை
யுடைய

தட சோலை திரு நறையூர்—;
மலை ஆர்ந்த { மலைபோன்று அழகு
கோலம் சேர் { பொருந்திய
மணி மாடம் { மணிமாடக் கோயிலில்
மிக மன்னி { மிகவும் பொருந்தி
நில ஆர { ஸ்திரமாக நிற்கும்
நின்றன்தன் { பெருமானுடைய
நீள்கழலே { நீண்ட திருவடிகளையே
நெஞ்சே! அடை—.

* * *—திருநறையூர்ச் சோலைகளில் இளைய பாக்குமாங்கள் நிரம்பியுள்ளன; அவற்றின் தலைகளிலே நன்றாகப்பழுத்தகாய்களும் பழுக்கப்போகிற காய்களும் பாளைமுத்துக்களும் குல்குலையாகக் குவிந்துகிடக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட சோலைவளம் வாய்ந்த திருநறையூரில் ஒரு மலைபோன்று விளங்குகின்ற மணி மாடக்கோயிலில் ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக நின்றருளு மெம்பெருமானுடைய நீள்கழலே யடைநெஞ்சே!.

கழுகு—‘கூ’-‘கூ’ என்னும் வடசொல் விகாரம்.

மலையார்ந்த கோலஞ்சேர் மணிமாடம்—“இரும்பொழில்சூழ் மன்னு மறையோர் திருநறையூர் மாமலைமேல் பொன்னியலுமாடம்” என்றார் பெரிய திருமடனிலும். (அ)

மறையாரும் பெருவேள்விக் கொழும்புகைபோய் வளர்ந்தேங்கும் *
 நிறையார வான்மூடும் நீள்செல்வத் திருநறையூர் *
 பிறையாரும் சடையானும் பிரமணமுன் தொழுதேத்த *
 இறையாதி நின்றான் தன் இணையடியே யடைநெஞ்சே! (க)

மறை ஆகும் { வேதங்களில் பிரதிபாதிக்கப் பட்ட
 பெரு வேள்வி { பெரிய யஜ்ஞங்களி லுண்டான
 கொழும்புகை நல்ல புகையானது
 வளர்ந்த போய் { மேலே கிளம்பிப்போய்
 எங்கும் எல்லாவிடங்களிலும்
 நிறை ஆர நிறைத்திருந்து
 வான் மூடும் ஆகாசத்தைமறைக்கப்பெற்ற

நீள் செல்வத் திருநறையூர்—;
 பிறை ஆகும் { சந்திரகலையை யுடைய
 சடையானும் { சடைமூடியை யுடைய
 பிரமணம் நான் முகனும்
 முன் முன்னே கின்ற
 தொழுது ஏத்த வணங்கித்துதிக்கும்படி
 இறை ஆதி { ஸ்வாமியாயெழுந்தருளி
 நின்றான் தன் { யிருக்கும்பெருமானுடைய
 இணை அடியே நெஞ்சே அடை—.

* * *—யஜ்ஞயாகங்களை யதுஷ்டிக்கும் வைதிக ப்ராஹ்மணர்கள் வாழ்கிற விடம் திருநறையூர் என்பது முன்னடிகளின் கருத்து; “மல்லைச்செல்வ வட மொழி மறைவாணர் வேள்வியுள் நெய்யழல் வான்புகைபோய்த் திடவிசம்பி லமரர்நாட்டை மறைக்குந்தண் திருப்புவியூர்” (8—9—8.) என்ற திருவாய் மொழியை அடியொற்றி யருளிச்செய்திருப்படி. ஹோமாக்ரிகளில் கிளர்ந்த தூமம் ஆகாசமெங்கும் பரவி மறைந்திருக்கப்பெற்ற திருநறையூரில் பிரமன் சிவன் முதலான தெய்வங்கள் பணிந்து போற்ற ஸ்வாமியாக எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பிரானுடைய இணையடியே அடை நெஞ்சே! (க)

திண்களக மதிள்புடைகுழ் திருநறையூர் நின்றிணை *
 வண்களக நிலவேறிக்கும் வயல்மங்கை நகராளன் *
 பண்களகம் பயின்ற சீர்ப் பாடலிவை பத்தும்வல்லார *
 விண்களகத் திமையவராய் வீற்றிருந்து வாழ்வாரே. (க0)

திண் திடமாய்
 களகம் { (சுண்ணாம்புச்) சாந்த
 மதிள் திருமதினாலே
 புடை குழ் நாற்புறமும் குழப்பட்ட
 திரு நறையூர் திருநறையூரில்
 கின்றிணை { எழுந்தருளியிருக்கு மெம் பெருமான் விஷயமாக,
 வண்களகம் அழிய அன்னப்பறமைகள்

நிலவு எறிக்கும் { நிலாப்போல் விளங்கப் பெற்ற
 வயல் கழனிகளை யுடைத்தான
 மங்கை நகராளன் { திருமங்கை நாட்டுக்குத் தலைவரான ஆழ்வார்
 பண்கள் அகம் { பண்களுக்குள்ளே
 பயின்ற { ஸாரமான பண்ணிலே
 சீர் சீர்மை பொருந்திய

பாடல் இவை } இப்பாசரங்கள் பத்தையும் பத்தும் }	இமையவர் { நித்யஸூரிகளோடு ஒரு ஆய் { கோஷ்டியாய்
வல்லவர் { உதவல்லவர்கள்	வீற்றிருந்து பெருமைபெறுவருந்து
விண்கள் { மேலுலகங்களுள் முக்கிய அகத்து { மான பரமபதத்தில்	வாழ்வார் வாழப்பெறுவர்.

***—இத்திருமொழி சுற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது. இப்பாடீட்டில் அடிதோறும் களகமென்னுஞ்சொல் திரிபாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

திண்களகமதிள் = இங்குக் களகமாவது சுண்ணாம்புச்சார்து ; ஞானசம்பந் தர் பாடிய தேவாரம் முதல் திருமுறை, சீர்காழிப்பதிருத்தில்—“ களகப்பிழிசை கவினார்சாரும் கவிக்காழி ” என்றவிடத்து இப்பொருளில் பிரயோகங்காண்க.

வண்களக நிலவேழிக்கும் = இங்குக்களகமாவது ஹம்ஸபகி ; ‘கலஹம்ஸ’ என்றும் வடசொல்லின் மருஉ ; “ வியன் களகத் தேரேறி வேதாவும் வேண்டு வழிச்செல்ல ” (பழம்பாட்டு) என்றவிடத்து இப்பொருளில் பிரயோகங்காண்க. இதற்கு வேறுவகையாகவும் உரைக்கலாம் ;—களகம்—நெற்கதிர் ; கம்—நீரை, களம்—இடமாகக்கொண்டது ; (மருதநிலம்.) அதன் முதன்மைப் பயிர் நெல் ஆகையால், களகம்—நெற்பயிர் என்னும் பொருள் பெறலாம். இப்பொருளும் வியாக்கியானத்திற் கொள்ளப்பட்டதே. ‘கலஹ’ என்ற வடசொல் திரிபு என்னவுமாம்.

சுற்றடியில், ‘விண்கள் அகத்து’ எனப்பிரித்துரைப்பதல்லாமல், ‘விண் களகத்து’ என்று கொண்டு முரைக்கலாம் : களம் + அத்து, களகத்து ; (நன்னூல்—உருப்புணரியல், கங்.) சபையின் கண் என்றபடி. ‘களம்’ என்ற சொல் சபையெனப்பொருள்படுதலை, “ உளரெனினு மில்லாரோடொப்பர் களனஞ்சிக், கற்ற செலச்சொல்லாதார் ” (எங்.௦) என்ற குறட்பிரயோகத்தாலு முணர்க.

இத்திருமொழி சுற்றவர்கள் பரமபதத்திலே போய் நித்யஸூரிகளோடே ஸ்ரூ கோவையாய் எம்பெருமானை நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவார்கள் என்று ராயிற்று. (க௦)

அடிவரவு :—பெடை கழி சுளை துன்று அகிவ் பொண் சீர் குலை மறை தின் டிடத்த.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து--பத்தாந்திருமொழி,

கிடந்தநம்பி.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதிகம்]

உரையவதாரிகை:—இத்திருமொழியின் திருநாமப்பாட்டொழிய ஒன்பது பாசாங்களுக்கும் 'நமோ நாராயணமே' என்ற மருடத்தால் முடிவன. இவ்வாழ்வார் திருநறையூர் நம்பிக்கையிலே திருநிலச்சினை [சங்கசகராங்கநம்] பெற்ற ரென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கும்; (இவ்வாழ்வாரது சரித்திரத்தில் ஆதன் விவரணம் காண்க.) இம்முகத்தாலே, திருநறையூர்நம்பி இவ்வாழ்வார்க்கு ஆசார்யராகிறார். ஆசார்பருடைய திருநாமமே அதுஸந்தேயமாதலால் பெரிய திருமந்த்ரமாகிற அத்திருநாமத்தைத் தாமும் அதுஸந்தித்துப் பிறர்க்கும் கற்பிக் கிறாராய்செல்லுகிறார் இத்திருமொழியில். இங்குப் பெரிய திருமந்திரத்தில் ஆதி யந்தங்களை விட்டிருந்தாலும் அவையும் சேர்ந்த திருவஷ்டாசகமே இங்கு விவசுதிதமாகும். சீழ் "பேசுமின் திருநாம மெட்டெழுத்தும்" (1—8—9) என்ற பாசரத்தின் விரிவுரையில் இவ்விஷயத்தின் விவரணங்கள் கண்டுகொள்க.

கிடந்தநம்பி குடந்தைமேலிக் கேழலா யுலகை

யிடந்தநம்பி * எங்கள்ளநம்பி எறிஞரணழிய *

கடந்தநம்பி கடியாரிலங்கை உலகை யீரடியால் *

நடந்தநம்பி நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (க)

குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே
மேலி	பெருந்தி
கிடந்த	பன்னிகொண்டிருக்கின்ற
நம்பி	ஸ்வாமியாயும்
கேழல் ஆய்	வராஹரூபியாகி
உலகை	பூமியை
இடந்த	{ (அண்டயித்தியில் நின்றும்) ஒட்டு விடுவித் தெடுத்த
நம்பி	ஸ்வாமியாயும்
எங்கள் நம்பி	{ எங்களுடைய குறைகளைத் தீர்க்க வல்லனாயும்
எறிஞர்	சத்துருக்களினுடைய
அரண்	கோட்டை
அழிய	அழியும்படியாக

கடியார்	{ கரோமானதன்மையுடைய இலங்கை
கடந்த	காசஞ்செய்த
நம்பி	ஸ்வாமியாயும்
உலகை	லோகங்களை
சர் அடியால்	இரண்டடியாலே
நடந்த	அளந்துகொண்ட
நம்பி	{ ஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸ்ரீவேசுவானுடைய
நாமம்	திருநாமத்தை
சொல்லில்	சொல்லப்பார்க்கில்
நமோ	{ (அது) பெரிய
நாராயணமே	திரு மந்திரமாகும்.

ஒன்பது பாசாங்களிலும் திருநறையூர்ப் பிரஸ்தாவமே இல்லையாயினும், மேல் திருநாமப்பாட்டில் “நறையூர் நெடுமலை நாவிற்பரவி நெஞ்சிற்கொண்டு நம்பி நாமத்தை” என்று தலைக்கட்டுதலால் இப்பாசாங்களை எல்லாவற்றுக்கும் திருநறையூர்நம்பியே இலக்கு என்பது விளங்கும். (க)

(2)

மிக்க	மேன்மைபெற்ற
தானானன்	திருவடிகளை யுடையவனும்
சேழல் ஆகி	வராஹமூர்த்தியாகி
வையம்	பூமியை
இடந்தான்	{ குத்தியெடுத்துக் கொணர்ந்தவனும்
ஈர் அடியால்	இரண்டடியாலே
உலகை	உலகங்களை
நடந்தா	{ அளந்துகொண்டவனுமான எம்பெருமானுடைய
னுடைய	

(P.)

பூணைனலும் தறுகண்வேழம் மறுக * வளைமருப்பைப்
 பேணான்வாங்கி அமுதங்கொண்ட பெருமான் திருமார்வன் *
 பாணவண்டு முரலுங் கூந்தல் ஆய்ச்சிதயிர் வெண்ணெய் *
 நாணதுண்டான் நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (ந.)

பூணை	கட்டுத்தறிக்குப் பிடிபடாமல்	திரு மார்வன்	{ பிராட்டியை மார்பிலுடையகனும்
அனலும்	சீறிக்கொண்டிருப்பதும்	வண்டு	வண்டுகளானவை.
தறுகண்	{ வட்டமான கண்களை புடையதுமான	பாண் ஆ	இசையிலேபொருந்தும்படி
வேழம்	{ (சுவலயாபீடமென்னும்) யானையானது	முரலும்	ஒலிசெய்யப்பெற்ற
மறுக	குடல்குழம்பும்படி	கூந்தல்	மயிர்முடியையுடையளான
பேணான்	அதை மறியாதவருடும்	ஆய்ச்சி	{ இடைச்சியாகிய யபேராதையினர்.
வளை	{ (அதன்) வளைந்த மருப்பை	தயிர்	{ தயிர்வெண்ணெய் முதலிய வெண்ணெய்
வாங்கி	பறித்தெறிந்தவனும்	நாணது	வென்காமல்
அமுதம்	{ (கடலிலின்றும்) கொண்ட	உண்டான்	{ (களவுசெய்து) உட்கொண்ட வனுமான
பெருமான்	{ அமுதத்தைக் கண்ட தெரித்த பெருமை பொருந்தியவனும்		எம்பெருமானது

நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே—.

* * *—வில்லிபுத்தூரில் வியாஜம் வைத்துக் கம்ஸனாலழைக்கப்பட்டு
 அவனது அரண்மனையை நோக்கிச்செல்லுமளவில், வாசலில் மதழுட்டி நிறுத்தப்
 பட்டிருந்த சுவலயாபீடமென்னும் மதயானை சீறிவர, அதனை யெதிர்த்து அதன்
 தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதிற்ப
 பறித்து அவற்றையே ஆபுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்யானையை உயிர்
 தொலைத்தவனும், கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தைபெடுத்து அமுரர்கட்குத்
 தந்தருளினவனும், * அமுதில் வரும் பெண்ணமுதைத் தனக்காக்கிக்கொண்ட
 வனும், யசோதைப்பிராட்டி ஏராரிடைநோவ எத்தனைபோர் போதுமாய்க்
 கடைந்து சேமித்துவைத்த தயிர் வெண்ணெய் நெய் பால் முதலியவற்றைக்
 களவுபுழியிலே வாரியுண்டவனுமான பெருமானுடைய திருநாமம் திருவஷ்டா
 காரம்.

தறுகண்வேழம்—“ஐாதிப்பாடித்தமான வட்டணித்த கண்ணையுடைத்தா
 யிருக்கிற சுவலயாபீடம்” என்பது வியாக்கியான வாக்கியம். ‘தறுகண்மை’
 என்று அஞ்சாமைக்குப் பேராதலால் இங்குத் தறுகண் என்று முழுச்சொல்லாய்
 ‘ஒருவர்க்கும் அஞ்சாதிருந்த யானை’ என்று பொருளாகவுமாம்.

இரண்டாமடியில் “அமுதங்கொண்ட பெருமான்” என்ற விடத்திற்கு
 வியாக்கியான மருளாநின்ற பேரியவாச்சான்பிள்ளை “கடலைக்கடைந்து அம்
 ருதத்தை வாங்கி அது புஜித்தார்க்கு வரக்கூடப் பீர்தி தனக்குண்டாம்படி”

“பிரஞ்ஞான்” என்று அருளிச்செய்திருப்பதுகொண்டு நில் “அமுதங் கோண்
கேந்த பெருமான்” என்று பாடமோதுவர்; அது மறுக்கத்தக்கதே; யாப்பிலக்க
ணத்திற்கு ஒவ்வாது. மேல் பதினேராம் பத்தில் (11—7—1.) “நீணுகஞ்சுற்றி
நெடுவரைநட்டு ஆழ்கடலைப், பேணுன் கடைந்து அமுதங்கோண்கேந்த பெம்
மாளை” என்றுள்ள பாடம் இவ்விடத்திற்கு வேண்டா. ஆகில், பெரியவாச்சான்
பிள்ளையின் வியாக்கியான வாகவியம் பொருந்துமாறென்? எனில்; பொருந்
தாமை யொன்றுமில்லை. ‘உகந்த’ என்பதற்குப்பொருளாக அருளிச்செய்தா
ரல்லர்; ‘அமுதம் தந்த’ என்னவேண்டியிருக்க, அங்ஙனருளிச்செய்யாமல்
“அமுதங்கோண்ட” என்று தன்பேறாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருப்பதற்குக்
கருத்துரைத்தாரத்தனை. அவ்விடத்து அரும்பதவுரையாலும் இது விளங்கும்.

“பாணுவண்டு முாலுங்குந்தலாய்ச்சி” என்றது—பூமலைகுடிய கூந்தலாள்
என்றபடி. நாணுது உண்டான் = ‘வெண்ணெய் களவு செய்தோமென்பதற்காக
யசோதை நம்மை எவ்வளவு பரிபவப்படுத்தினாலும் அது நமக்கு உவப்பே’
என்று பரிபவங்களை போக்யமாகக்கொண்டு உண்டானென்கை. (ந)

கல்லார் மதிள்குழ் கச்சிநகருள் நச்சிப், பாடகத்துள் *
எல்லாவுலகும் வணங்க இருந்த வம்மான் * இலங்கைக்கோன்
வல்லாளாகம் வில்லால்முனிந்த வேந்தை * விபீடணற்கு
நல்லானுடைய நாமம் சொல்லில் நமோகாராயணமே.

(ச)

கல் ஆர் மதிள் } கருக்கல்லால் கட்டப்பட்ட
குழ் கச்சி } கிருமதிள்களால் குழப்
நகருள் } பட்ட காஞ்சிபுரத்தில்
நச்சி } வலிக்கவிரும்பி
எல்லா }
உலகும் } லோகமெல்லாம்
வணங்க } வணங்குமாறு
பாடகத்துள் } திருப்பாடகமென்னுந்
} திருப்பதியில்
இருந்த } வீற்றிருக்கின்ற
அம்மான் } ஸ்வாமியும்,

இலங்கை }
கோன் } லங்காதிபதியான ராவண
} னுடைய
வல் ஆள் } மிகவும்பலிவீட்டமான
ஆகம் } சரீரத்தை
வில்லால் }
முனிந்த } வில்லாலே சீறியழித்த
எந்தை } ஸ்வாமியும்
விபீடணற்கு } விபீஷணனுவான்
நல்லா } விஷயத்தில் நன்மை
னுடைய } புரிந்தவனுமான
} எம்பிரானது
நாமம் சொல்லில் நமோகாராயணமே—.

***—சல்லையர்ந்த நெடுமதிள்குழ் கச்சியில் திருப்பாடகமென்னுந் திருப்
பதியில் எல்லாவுலகும் வணங்க வீற்றிருப்பவனும் இராவணனை நிகரஹித்து
விபீஷணனுவானை அடங்காஹித்தவனுமான பெருந்தா னுடைய திருநாமம் திரு
வஷ்டாசக்தம்.

பாடகம் = பெரியகாஞ்சிபுரத்திலுள்ள பாண்டவநாதர்வந்திதி. ‘பாடு அகம்’
என்று பிரிக்க. பொருளைத்தோற்ற எழுந்தருளி நிரூபிக்கும் நன்மை என்க. கண்ண
பிரான் பாண்டவநாதரையுந் துரிதமோகனனாகக் கொண்டுபொழுது துரிதமோகனன்

ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறையொன்றைத் தோண்டிவித்து அதில் அனேகமல்லர்களை ஆபுதபானிகளாய் உள்ளேயிருக்க வைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறியவொண்ணாதபடி மூங்கிற்பிளப்புக்களால் மேலேமூடி அதன்மேற் கிறந்த ரத்நாஸந்மொன்றை அமைத்து அவ்வாஸநத்தில் கண்ணனைவீற்றிருக்கச் சொல்ல, அங்கங்மேல் ஸ்ரீஞ்ஞண்ணன் அதன்மேல் ஏறின மாத்கிரத்திலே மூங்கிற்பிளப்புக்கள் முறிபட்டு ஆசனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுமளவில், அப்பெருமான் மிகப்பெரிதாக விச்வரூபமெடுத்துப் பலகைகளையும் கால்களையுங்கொண்டு எதிர்க்கவே அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்கள் அழிந்தனர். அப்போது கொண்ட விச்வரூபத் திருக்கோலத்திற்கு ஸ்மாரகமாகப் பெரிய திருமேனியோடே ஸேவைஸாதிக்குமிடம் பாடகம்; பாடு—பெருமை. அகம்—ஸந்திதி. (“அரவுநீள் கொடியோனவையுளாசனத்தை அஞ்சிடாதே யிட, அதற்குப் பெரியமாமேனி அண்டமுடுருவப் பெருந்திசை யடங்கிட நிமிர்ந்தோன்” என்ற (பெரிய திருமொழிப்) பாசரத்தில் அதுஸர்திக்கப்பட்ட திருமேனி வளர்த்தியோடே ஸேவைஸாதிக்குமாறு காண்க. (ச)

குடையா வரையால் நிரைமுன்காத்த பேருமான் * மருவாத

* விடைதானேமும்வென்றான் கோவல்நின்றான் * தென்னிலங்கை

அடையாவரக்கர் வீயப்பொருது மேலி வெங்கூற்றம் *

நடையாவுண்ணக் கண்டான்நாமம் நமோநாராயணமே.

(ரு)

முன்	முன்பொருகாலத்தில்	அடையா	{ தன்னைப்பணியாதவர்க ளான
குடை ஆம் வரையால்	{ குடையாகக்கொண்ட கோவர்த்தநகிரியினால்	அரக்கர்	ராகுஸர்கள்
நிரை	பசுக்கூட்டங்களை	வீய	அழியும்படி
காத்த பெருமான்	{ (பெருமழையில் நின்றும்) காத்தருளின பெருமானும்,	பொருது	போர்புரிந்து
மருவாத விடை ஏழும் வென்றான்	{ எதிரிட்ட ஏழுஎருதுகளை யும் வலியடக்கினவ னும்	வெம் கூற்றம்	கொடியயிருத்புவானவன்
கோவல் நின்றான்	{ திருக்கோவலூரில் நின்றதிருக்கோலமா யிருப்பவனும்	மேலி	{ (அஞ்சாமல்) பொருந்தி யிருந்து
தென் இலங்கை	{ தென்னிலங்கையி லிருந்தவர்களாய்	நடை ஆ	இதுவே காரியமாக
		உண்ணக் கண்டான்	{ (இலங்கையைப்) புஜிக்கும் படி செய்தவனுமான பெருமானுடைய
			நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே—,

* * *—இந்திரன், இடையார்கள் வழங்கப்படி தனக்கிட்ட பூஜையைக் கண்ணபிரான் விலக்கித் தானே அமுது செய்தானென்ற சிற்றத்தினால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்தபோது ஒரு குடையெடுப்பாரைப் போலே மலையையெடுத்துப் பிடித்துக் கோவலரையும் கோதிரையையும் காத்தருளினவனும், நப்பின்னைப் பிராட்டியின் போகத்திற்கு இடையூறுபெருந்த எழிரிஷபங்களையும் வலியடக்கி

அவ்வீ மணந்துகொண்டவனும், இலங்கையிற் புகுவதற்கு அஞ்சி நடுங்கிக்கொண் டிருந்த யமன் அஞ்சாதே உட்புகுந்து ராக்ஷஸவர்க்கங்களைப் பகிக்குமாறு செய் வித்தவனும், இப்பெருமைகளெல்லாம் பொலியத் திருக்கோவலூரில் உலகளந்த திருக்கோலமாக ஸேவைஸாதிப்பவனுமான பெருமானுடைய திருநாமம் திரு வெட்டெழுத்து. (ரு)

கானவெண்கும் குரங்கும் முகவும்படையா * அடலரக்கர்
மானமழிந்துநின்ற வென்றியம்மான் * எனக்கென்றும்
தேனும்பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம் *
நானுஞ்சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோநாராயணமே.

(கூ)

கானம் } காட்டுக்காடிகளையும்
எண்கும் }
குரங்கும் } குரங்குகளையும்
முகவும் } 'முக' என்னுஞ்சாதிக்
படை ஆ } குரங்குகளையும்
அடல் அரக்கர் } சேனையாகக் கொண்டு
மானம் } கொடிய ராக்ஷஸருடைய
அழித்து } செருக்கை
கின்ற } அழியச்செய்த
வென்றி } ஜயசெலுன ஸ்வாமிபுமான
அம்மான் }

திரு மால் } திருமாலினுடைய,—
எனக்கு } எனக்கு
என்றும் } எப்போதும்
தேனும் }
பாலும் } பரம்போக்யமாயிருக்கின்ற
அமுதும் ஆய }
திரு நாமம் } திருநாமமாகிய
நமோ } பெரிய திருமந்திரத்தை
நாராயணம் }
நானும் } நானும் உச்சரித்தேன்;
சொன்னேன் }
நமரும் } நம்மைச்சேர்ந்தவர்களும்
உரைமின் } சொல்லுங்களேன்.

* * * —அவார்த்தரபேதங்களோடு கூடின வானரஸமுஹங்களை ஸேனையாகக் கொண்டுபுகுந்து ராவணாதி ராக்ஷஸருடைய செருக்கையடக்கி வெற்றிபெற்ற பெருமானுடைய திருநாமம் தேனும் பாலும் அமுதும்போலே பரம்போக்கிய மானது; அதனை நான் அதுஸந்தித்து ஆநந்திப்பது போல என்னோடுஸம்பந்த முடைய நீங்களும் அதுஸந்தித்து ஆநந்தியுங்கள் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியை நோக்கி யருளிச்செய்தாராயிற்று.

“[நானும் சொன்னேன்.] இதர விஷயங்களினுடைய பேரையே சொல்லிப் போந்த நானுமன்றோ சொன்னேன்; இனியதுகண்டால் எல்லார்க்கும் கொள்ளத் தட்டில்லைமே. என்னோடுஸம்பந்தமுடையா ரெல்லாரும் இத்தையே சொல்லிப் போருங்கோள்..... ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் இதொழியவேறொரு திருநாம முண்டாக நினைத்திருப்பாரில்லை.” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்க.

நின்றவரையுங் கிடந்தகடலும் திசையுமிருநிலனும் *
ஒன்றுமொழியாவண்ணம் எண்ணிநின்றவம்மானார் *
குன்றுகுடையாவேதே அடிகளுடையதிருநாமம் *
நன்றுகாண்மின்தொண்டர் சொன்னேன் நமோநாராயணமே.

(எ)

கின்ற வரையும் { ஸ்நிஹமாக கிற்பின்ற
மலைகளும்
கிடந்த கடலும் { வற்றாதேயிருக்கின்ற
ஸமுத்திரமும்
திசையும் திக்குக்களும்
இரு நிலனும் பரந்த பூமியும்
(ஆசிய இலையெல்லாம்)
ஒன்றும் ஒழியா வண்ணம் { சிறிதும் பாழாகாதபடி
எண்ணி கின்ற { ஸங்கல்பத்தாலே பரவாறெ
நித்யமாக்கின்றவொண்டே
வருகிற

அம்மாஹர் ஸ்வாமியும்
குன்று கோவர்த்தனமஸைய
குடை ஆ எடுத்த அடிக { குடையாகவேந்தின
ளுடைய ஸ்வாமியுமானவ
னுடைய
திருநாமம் நமோநாராயணம்—;
தொண்டர் ஒ பக்தர்களை !,
நன்று சொன்னேன் காண்மின்.

* * *—பூமிக்கு ஆணியடித்தாற்போலே பேராதே நிற்கிற குலபர்வதங்கள், கரையை ஆதிசுரமியாமல் கிடந்தவிடத்திலே கிடக்கிற கடல்கள், திசைகள், பரப்புடைத்தான பூமி ஆக இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்கள் ஒன்றும் ஒருகாலும் குறையவொண்ணாதென்று தன்ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றை மேன்மேலும் உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கும் பெருமைவாய்ந்தவனும், கோவர்த்தனமென்னும் கொற்றக்குடைபேர்தினவனுமான ஸர்வேச்சவரனுடைய திருநாமமாகிய திருவஷ்டாக்ஷரமே நமக்கு நன்று ; தொண்டர்களை ! அத்திருநாமத்தையே நான் அதுஸந்தியாகின்றேன். (நீங்களும் அதனையே சொல்லுங்கோ ளென்பது கீழ்ப் பாட்டிலிருந்து வருவித்துக் கொள்ளவரியது.) (எ)

கடுங்கால்மாரி கல்லேபொழிய அல்லேயெமக்கேன்று
படுங்கால் * நீயேசரணென்று ஆயரஞ்ச அஞ்சாமுன் *
நெடுங்காத்தன்றம்துடையொன்றேந்தி நிரையைச் சிரமத்தால் *
நடுங்காவண்ணம் காத்தான்நாமம் நமோநாராயணமே. (அ)

கடு கடுமையான
கால் காற்றோடுகூடின
மாரி மேகமானது
கல்லே { கற்களையே
பொழிய { வர்ஷிக்கையில்,
எமக்கு { (இது) எங்களுக்குக் காள
அல்லே { ராத்ரியாகவேயிருக்கின்
என்று { மது என்று
படுங்கால் நெடுகிலேபட்டு
ஆயர் இடையர்கள்
நீயே சரண் { (எமக்கு) நீயே புகலாக
என்று அஞ்ச { வேணுமென்று சொல்லி
அஞ்சியிருக்க,

அஞ்சாமுன் { அந்த அச்சத்தினுடைய
எரியம் பலிப்பதற்கு
முன்னே
நெடு கால் { சுற்று மலைகளை யுடைத்தான்
குன்றம் { வொரு கோவர்த்தன
ஒன்று { மலையை
குடை ஏந்தி { குடையாகவேடுத்துப்
பிடித்து
நிரையை பசுக்கட்டடங்களை
சிரமத்தால் ஆயாஸத்தினால்
நடுங்கா வண்ணம் { கோவுபடாதபடி
காத்தான் ரகித்த பெருமானுடைய
நாமம் நமோநாராயணம்—.

(50)

வாவி	நடைவாவி களாலும்
தடம்	தடாகங்களாலும்
குழ்	குழப்பட்டதும்
மணிமுத்தாறு	{ மணிமுத்தாற்றை புடையதுமான
நறையூர்	{ திருநறையூர் லெழுந்தருளி யிருக்கிற
நெடு மரலை	ஸர்வேச்வரனை
நாலில்	நாலினால்
பரவி	அதித்தும்
நெஞ்சில்	{ நெஞ்சில் சிந்தித்தும் கொண்டு
கொண்டு	
நம்பி	{ அந்தத் திருநறையூர் நம்பியின் திருநாமம் காமத்தை விஷயமாக,
காமத்தை	

நாவி தடகண்	{ கருநெய்தற் பூப்போன்று பாந்த கண்களையுடைய மடவார்க்கு விரும்பத் தருந்தவராயிருந்த
மடவார்	
கேள்வன்	
கலியன்	
ஒலி	அருளிச்செய்த
மரலை	இச்சொல்மாலையை
மேவி	விருப்பி
நொல்ல	{ நொல்ல வல்லவர்களுடைய பாபங்கள்
வல்லார்	
பாவம்	
நில்லா	நிற்கமாட்டாமல்
வீயும்	அழிந்துபோம்.

* * *—திருநறையூர் நம்பியின் திருநாமமாகிய திருவெட்டெழுத்தைக் குறித்துத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியை ஓத் வல்லவர்கள் ஸர்வபாபவிநிர்முக்தராய் நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறுவர்களென்று பயனுரைத்த பாசரம் இது.

திருநறையூர் ஸந்தியருகிலுள்ள திவ்யபுஷ்கரிணிக்கு மணிமுத்தாறென்று திருநாமமென்ப. திருக்கோட்டியூரருந் பெருகும் மணிமுத்தாறு வேறு.

“காலித்தடங்கண் மடவார் கேள்வன்” என்றது முன்புற்ற நிலைமையைக் கணிசித்தாம்; இவ்விடத்திலே விபாக்கியானவாக்கியம் காண்மின்; [காலியித் யாகி.] முன்பு எனக்கு ஏற்றமாக நினைத்திருப்பது இது; இப்போது எனக்குப் பிறந்த செவ்வியும் கண்டிகோளே; இப்போது மனோவாக்காயங்கள் மூன்றுக்கும் இதுவே விஷயமானபடி கண்டிகோளே.” (க0)

அடிவரவு:—கிடந்த விடம் பூனாது கல் குடை காணம் கின்ற கடுங்கால் பொங்கு வாவி உறவா.

பத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரியதிருமொழி ஆரூம்பத்து உரை
முற்றப்பெற்றது.